

Bokbeskrivning

Fred på Jorden är inte en vara med artikelnummer,
som man kan beställa via telefon och betala med plastkortet.
Fred är inte heller något man kan tilltvinga sig med bomber och granater.
Fred är ett sinnestillstånd som man uppnår genom att respektera och hjälpa varandra.
Fred är också något man aktivt och ständigt måste verka för.

Många människor känner en stark önskan om en fredligare värld,
men eftersom freden tycks allt mer ouppnåelig och avlägsen,
gör sig oron över vart vi är på väg allt oftare påmind,

Och eftersom det så vitt jag vet,
i vår tid inte gjorts något allvarligt försök att visualisera en fredlig värld,
där man samtidigt insett behovet av en helt annan värdegrund,
har jag tagit på mig uppgiften att försöka peka ut en ny riktning
och samtidigt visa hur en alternativ värld kan fungera.
Därför försöker jag i min bok visualisera ett alternativt förhållningssätt,
för att ge läsaren något konkret att jämföra med
och jag har dessutom försökt göra det på ett sätt
som både roar och oroar.

Många böcker är förutsägbara på ett eller annat sätt,
dock hoppas jag att den här inte tillhör den kategorin.
Samtidigt vågar jag också påstå att boken är väl värd att läsa,
särskilt som behållningen blir så mycket större,
om man klarar att bortse från den egna situationen,
och om man kan se våra medvetna och omedvetna bekymmer,
utifrån ett i huvudsak globalt perspektiv.

Det är också helt i sin ordning,
om läsaren inte alltid känner igen sig personligen i beskrivningen,
eftersom det ibland är nödvändigt att generalisera något.
Boken erbjuder ändå unika möjligheter att jämföra och spegla
våra väl inprogrammerade tros- och värdesystem,
mot en helt annan värdegrund och att det därigenom
blivit möjligt att visualisera ett "fönster" mot framtiden,
på ett förhoppningsvis målande och lättsamt sätt.
Jag har t ex försökt göra detta genom att belysa våra omedvetna attityder
och vårt vanligtvis omedvetna förhållningssätt med ett utifrån perspektiv
och därmed blir det förhoppningsvis,
i någon mån också lättare att medvetet välja en annan väg.
För sannolikt är det så att de flesta av oss aldrig ens tänkt tanken,
att världen rent av skulle kunna fungera mycket bättre för oss alla,
om vi använde en annan mer villkorlös "verktygslåda".

Boken innehåller även ett erotiskt avsnitt,
med en dragning åt det som många beskriver som udda,
eftersom jag inte heller ville missa tillfället att röra om lite i våra könsroller.
Så om du störs av sexuella anspelningar,
ska du nog först se över dina fördomar innan du läser den här boken!

* * *

Dedikation:

Jag vill av hela mitt hjärta tillägna den här boken, till hela min familj, i när och fjärran!

Jag vill tacka:

Mina föräldrar som gjorde den här boken möjlig, min mamma också för hennes otroliga klarsynthet, vishet och stundtals vassa galghumor, var du nu än befinner dig bland änglarna. Min pappa för att han genom sin prägling gett mig möjligheten att uppleva det jag behövde uppleva som barn, innan han försvann ur våra liv, någonstans på den här planeten. Jag har för länge sedan slutat vara arg. Idag är jag bara tacksam.

Mina älskade barn Annie och Micke, för att ni är just som ni är. Ni är mitt **ALLT** för **EVIGT!**

Ingen förälder har någonsin varit lyckligare över sina barn än jag!

NI har gjort det möjligt för mig att med hjärtat förstå vad villkorlös kärlek är!

Sussie, för att du är en så god mor till Annie och Micke och för att du indirekt fick mig att börja söka svaren inom mig, men även för en massa ljusa minnen.

Lasse med familj som lärt mig vad villkorlös vänskap är för något. Vänner för evigt!

Lena, Madame Renee och Kerstin för att ni på olika sätt hjälpt mig förstå livets kryddor och mysterier. Lena också för din villkorlösa vänskap.

Margareta för våra meditationer, dina uppmuntrande ord, meddelanden och givande diskussioner på nätet och för att du fick mig inse att det var dags att skriva boken nu.

Dag och Eva för att ni på ert alldeles speciella sätt hjälpt mig renodla tanken och för den djupa vänskap vi hade i många år. Beklagat att våra vägar skildes.

Channie för att du visade mig healingens gränslösa möjligheter och för att du därigenom fick mig att börja söka svaren inom mig själv.

Jag vill också tacka alla mina nya och gamla vänner och arbetskamrater, ingen nämnd och ingen glömd för att ni alla hjälpt mig att förstå mig själv bättre under resans gång.

Sist men inte minst vill jag rikta ett särskilt stort tack till Mats och Mia som varit mitt viktigaste bollplank i många år och som alltjämt är det. Jag tror att vi har hjälpt varandra att renodla tanken och visionen till vad den nu är, genom alla otaliga samtal, möten och många fester, där vi suttit och vridit och vänt på våra tankar och idéer och där vi suttit till långt in på nätterna med att analysera och definiera dem, så att det nu blivit möjligt för mig att skriva den här boken.

Visst, mycket av innehållet i den här boken är som allt kanaliserat material påverkat av mediets medhavda filter. Men förhoppningsvis har våra filter just tack vare alla diskussioner och analyser kunnat tunnna ut så pass att det blivit möjligt att förmedla just den här visionen. En vision som jag känner en ousäglig glädje inför och som jag hoppas ska erbjuda läsarna samma glädje, övertygelse och motivation. En vision som vi länge har talat om att visualisera, men som tiden äntligen blev mogen för just nu. Det behöver också sägas, att ingen människa någonsin har kanaliserat något, medmindre än att det redan finns förankrat inom en själv. Kanaliseringen hjälper oss bara att vända ut och in på oss själva och plocka fram det väsentliga på ett nytt och förhoppningsvis tydligare sätt. Och om vi lyckas har vi också plockat bort en och annan tegelsten från den osynliga skyddsmur som vi alla omger oss med.

Tack också Mats för den fantastiska omslagsbilden och alla goda råd!

Kapitel:

Prolog	Bakgrund och förklaringar	Kapitel 7	På väg till första mötet
Kapitel 1	Livet på redaktionen	Kapitel 8	Dag 2 Studiebesök
Kapitel 2	”Härdsmltan”	Kapitel 9	Dag 3 Sevårdheterna
Kapitel 3	Det stora kriget 2003 - 2005	Kapitel 10	Dag 4 Rundabordssamtal
Kapitel 4	Lägesrapport 2006	Kapitel 11	Nattklubbsbesöket
Kapitel 5	Första kontakten	Kapitel 12	Dag 5 Reflektioner
Kapitel 6	Förberedelserna	Kapitel 13	Möte med det kollektiva medvetandet
		Kapitel 14	Hemresan
		Epilog	Om personligt engagemang

* * *

**Varsågod, här följer boken i sin helhet.
Mycket nöje!**

* * *

2012, Året då alla tider möts!

En framtidsvision

Författad av

Roland Mollbrandt

Publicerad den 20 juli 2001

Senast reviderad den 15 maj 2003

pangea@chello.se

Prolog

Låt mig först måla upp en snabb bild av hur jag uppfattar världen. Jag menar att socialiseringsprocessen i alla tider har lärt oss alla att bli konkurrensinriktade, rädda och misstänksamma. Världen kan liknas vid ett gigantiskt pyramidspel, där alla tvingas försöka nå toppen och där de som lyckas bättre än andra i klättringen d.v.s vinnarna, premieras på alla sätt och vis, medan de som inte är lika bra klättrare, alternativt bor i länder där det inte ens går att klättra, d.v.s. förlorarna, blir utslagna, men som ändå likt förbaskat, dagligen och stundligen tvingas slåss om resterna, eftersom det fortfarande finns ett oändligt antal pyramider till, inne i den stora pyramiden.

Det är ett system som SKAPAR splittring och som fullt ut premierar egoismen. Det är samtidigt ett system som aldrig varit designat att någonsin kunna tillgodose ALLA människors önskemål och behov. Det är tvärtom konstruerat för att på sin höjd, låta ett litet fåtal människors behov och önskemål bli tillgodosedda och ojämlikheten är så att säga redan inbyggd och det är DÄRFÖR världen ser ut som den gör. Problemet är också att vi använt, detta system eller ”verktygslåda” som jag brukar kalla det, under så lång tid att det blivit en ”naturlig” del av vår vardag. Vi har dessutom använt den här verktygslådan så länge att ingen ens kommer sig för att ifrågasätta den. Ytterligare ett problem är, att även om vi börjar ifrågasätta verktygslådan, är det ändå ingen som vet vad vi ska ha istället, eftersom ingen någonsin har sett ett konkret fungerande alternativ och därför fortsätter vi att köra vidare i samma gamla hjulspår som vi alltid gjort.

Den här berättelsen försöker just därför konkretisera och visualisera ett alternativ till den värld som ändå av många människor uppfattas som kall cynisk och inte minst destruktiv. Allt fler börjar också inse att vi på den inslagna vägen snabbt närmar oss en ekonomisk och politisk ”härdsmalta” – som man inte behöver vara en Einstein för att begripa – framtvingar ett storkrig som riskerar att helt ödelägga vår civilisation. Men vi tycks alltjämt vara så splittrade och upptagna av våra vardagsbekymmer att vi inte kommer oss för att göra något åt saken. De flesta tror ju dessutom inte att det är möjligt att göra något åt eländet och därför sitter vi som vanligt passiva och väntar tills dess någon, med en stor påse pengar i den ena handen erbjuder en lösning och med hela den andra handen pekar ut riktningen och leder oss in i den ena konflikten efter den andra och frågan är hur länge till vi vill ha det så.

Klart är i alla fall att en radikal förändring är nödvändig, men ett avgörande skäl till att vi aldrig lyckas förändra vårt beteende menar jag, beror som sagt på att de flesta av oss inte ens vet vad som är ”trasigt” och därmed kan vi ju rimligtvis inte heller veta vad det är som behöver ”lagas”, eller på vilket sätt. Visst, vi vet alla att det är fred på Jorden vi vill ha och att alla ska kunna leva ett drägligt liv istället för de tjugo procent av jordens befolkning, på sin höjd, som under rådande systemlösning kan leva ett gott liv. Men helt uppenbart har vi ingen aning om hur vi ska bära oss åt för att uppnå en ömsesidigt respekterad fred på Jorden, eftersom vi ALDRIG har lyckats åstadkomma något sådant med den befintliga ”verktygslådan” och med verktygslåda menar jag då också de underliggande attityder, värderingar och det förhållningssätt dessa automatiskt leder till. En verktygslåda som också i alla tider varit fylld med konkurrens, utslagning, hierarkiska maktstrukturer och olika former av betalningsmedel. Det är en verktygslåda som alltid har bidragit till den splittring, rädsla och otrygghet som i alla tider orsakat maktkamp, konflikter, krig och kriminalitet. Jag menar också att vi inte kan förvänta oss något annat, därför att en sådan verktygslåda inte ger oss några incitament för att respektera varandra och inte heller annat än i undantagsfall ger oss några bra skäl att hjälpa varandra villkorslöst.

Detta är också skälet till varför jag skrivit den här boken och det är också därför som jag försöker argumentera varför vi skulle behöva skicka den gamla verktygslådan överbord innan det är för sent. Några andra avgörande skäl till varför jag skrivit den här boken är för att jag genom att visualisera ett konkret alternativ, velat belysa vårt förhållningssätt i syfte att underlätta en jämförelse och för att motivera oss att välja en ny väg.

Det viktiga är emellertid inte om vi tror på att en förändring är möjlig eller inte, det viktiga är åt vilket håll vi tillsammans vill gå och vilket samhälle vi VILL ha. Jag säger inte heller att det kommer att gå till på det sätt som jag beskriver, jag försöker bara förmedla en bild över hur jag skulle vilja att vi förhöll oss till varandra.

Om någon väljer att ha en annan uppfattning så kommer jag givetvis att respektera den. Det här är i alla fall min framtidsvision och det är så här jag väljer att förmedla ett fönster mot framtiden!

* * *

Berättelsen kretsar i huvudsak kring Dorion Klein, en 50 årig immigrant son som arbetar som journalist och trots att han visserligen har fått sin beskärda del av motgångar i livet, motgångar som också gjort honom allt mer cynisk och samhällskritisk, men trots detta och det faktum att det mesta i världen enbart tycks kretsa kring makt och pengar, har han ändå lyckats behålla en i grunden positiv och empatisk inställning till sina medmänniskor.

Inledningsvis får vi följa Dorions arbete på redaktionen där han först skriver några uppmärksammade artiklar och därefter bestämmer sig för att skriva en samhällskritisk artikel, som han emellertid inte vet om han ska våga publicera, då den sannolikt skulle inverka menligt på hans karriärmöjligheter som journalist. Själv censuren i mediabranschen är nämligen inte att leka med.

Sen kommer ett kapitel om hur och varför ett storkrig är oundvikligt, ett krig som efter hand kommer att eskalera och sprida sig till flera kontinenter, samtidigt som i all tysthet, otaliga djurarter hotas i en aldrig tidigare skådad omfattning.

Därefter, när världen börjar återgå till det normala, det vill säga när vi i gammal god stil börjar slåss om makten och pengarna igen, börjar själva framtidsvisionen, när världens alla löpsedlar i fetstil förkunnar att en ny planet har upptäckts i vårt solsystem!

Vad människorna på den här planeten inledningsvis inte vet är att den nya planeten har funnits där hela tiden, men att det bara inte har varit möjligt för oss att se den förrän nu.

Omvänt så har den andra planeten som jag valt att kalla för Pangea, nästan alltid kunnat observera våra minst sagt destruktiva förhållanden.

Vad människorna här hos oss heller inte vet än, är att den där ”nya” planeten skapades samtidigt med vår egen planet, men att den sedan begynnelsen genomsyrats av en helt annan värdegrund.

Det finns i våra dagar en växande uppfattning, såväl inom naturvetenskapen som bland Esoteriker, att människan eventuellt kan ha blivit utsatt för ett genetiskt ingrepp som resulterade i den splittring som orsakat så mycket smärta och lidande på vår planet. En splittring som i Bibeln beskrivs som delningen av ”Ordet”.

Detta antagande ligger också till grund för tillkomsten av vår tvillingplanet, ”Pangea”.

* * *

Kapitel 1. Livet på redaktionen

Klockan på väggen hade just slagit sex, men trots att det var så tidigt på morgonen var det som vanligt redan full fart på nyhetsredaktionen.

När jag försiktigt smuttade på det fortfarande heta kaffet och medan jag sakta och njutningsfullt drog in aromen och kände hur kaffet tog sig förbi mina trötta sinnesorgan, konstaterade jag i förbifarten att det fortfarande var alldeles becksvart ute och medan jag försökte peta bort ”gruset” ur ögonen, kunde jag för ett ögonblick inte låta bli att längta efter min säng, men hoppades samtidigt att kaffet snabbt skulle råda bot på den värsta tröttheten.

Vi, det vill säga redaktionsledningen, satt som vanligt församlad till ”morgonbön”, i ett av våra mindre konferensrum bakom en glasvägg, men sorlet utifrån redaktionen hördes svagt i alla fall och när jag tittade ut över redaktionen slogs jag av hur kaotiskt och stressat allt verkade och jag funderade för ett ögonblick hur det över huvud taget var möjligt att allt ändå kunde fungera så väl, trots att det låg papper och pärmar utspridda överallt i stora högar. Men just då väcktes jag ur mina funderingar av Charlie, den för tillfället tjänstgörande redaktören som lite irriterat konstaterade:

– Det är ju själva fan att inte alla kan hålla tiderna när vi ska gå igenom dagens aktiviteter, men skit samma nu vi kör igång ändå.

Därefter vände han sig till mig och fortsatte:

– Polisen har i natt gripit pedofilen som vi har skrivit om så länge. Därefter tog han ett djupt andetag och så fortsatte han.

– Polisen är säker på att det är samma person som den senaste tiden satt skräck i befolkningen och som har förgripit sig på flera barn och kvinnor och därefter dödat flera av sina kvinnliga offer. Och eftersom Morgan inte har dykt upp ännu och eftersom jag vet att du Dorion är bra på att gräva, så får du ta över det här fallet och jag vill att du tar reda på så mycket som möjligt om förövaren. Kolla också upp om du kan hitta några samband med andra kända pedofiler.

– OK, men det vore bra i så fall om jag kunde få tillgång till Morgans anteckningar, innan jag sätter igång.

– Inga problem, jag ordnar så att du har allt på ditt skrivbord under förmiddan och även det han har i sin dator...

Just då knackade det på dörren. Charlies sekreterare stack in huvudet och berättade att Morgan, vår samhällsreporter, just hade ringt in och sjukskrivit sig för nåt med magen och samtidigt påminde hon Charlie om ett möte och ett telefonsamtal, därefter försvann hon igen.

– OK, va va vi nånstans, jo jag ska se till att du har allt på ditt bord under förmiddagen.

Sen vände han sig till vår politiske korrespondent, men innan han hann börja, frågade jag:

– Om det inte är nåt annat så kan väl jag utgå och sätta fart, eller!?

– Nej jag har inget mer just nu, men jag hör av mig till dig under dagen.

När han började prata med korren passade jag på att smita ut eftersom jag ändå inte hade mycket till övers för vår politiske rövslickare Wilhelm von Brundt som aldrig missar ett tillfälle att ställa in sig och jag är bara glad om jag slipper höra honom.

På väg till mitt kontor stannade jag först till i fikarummet för att fylla på kaffemuggen, sen gick jag förbi nyhetsdesken för att se om det hade kommit nåt ytterligare om pedofilen och mycket riktigt fanns det en pressrelease som meddelade att man skulle hålla en presskonferens kl. 10.00 i polishuset angående arresteringen av den misstänkte pedofilen. Med pressreleasen i ena handen och kaffemuggen i den andra, gällde det först och främst att försöka ta sig fram mellan alla framrusande människor utan att spilla ut kaffet eller bli omkullsprungen och en bit längre ner i korridoren kom jag så äntligen fram till en dörr där skylten sa, ”Dorion Klein, kriminalreporter”.

Jag gick in och stängde dörren efter mig, pustade ut och satte mig direkt framför datorn för att sätta igång med att planera för dagens aktiviteter och lägga upp en strategi.

* * *

Artikelserien

På presskonferensen berättade en kriminalinspektör att man efter ett tips, haft ögonen på den aktuella personen en tid och att spaningen nu gjort det möjligt att gripa honom på bar gärning när han försökte förgripa sig på en flicka i övre tonåren som var på väg hem efter en fest.

Gärningsmannen hade följt efter henne från tunnelbanan och angrep henne på en gångväg som just där var dåligt upplyst och därefter hade han snabbt dragit in henne i ett buskage, men som tur var kunde polisen mycket snabbt ingripa och övermanna gärningsmannen innan han hunnit skada flickan fysiskt.

Polisen berättade också att gärningsmannen tidigare vid ett flertal tillfällen följt efter unga flickor och pojkar på liknande sätt, men att han av någon anledning inte fullföljt, antagligen för att inget lämpligt tillfälle yppat sig, men den här gången kunde han i alla fall äntligen gripas på bar gärning.

Polisen berättade vidare, att gärningsmannen var nitton år gammal och att han var känd sedan tidigare hos såväl polisen som de sociala myndigheterna, utan att närmare gå in på några detaljer.

När jag så frågade på vilket sätt han gjort sig känd hos myndigheterna, fick jag dessvärre ett allt för välbekant svar.

– Tyvärr vi kan av utredningstekniska och sekretesskäl inte närmare gå in på detta.

Kriminalkommissarien som höll i presskonferensen var över huvud taget mycket förtegen om detaljerna och eftersom ingen egentligen fick några svar annat än standardfrasen, ”det kan vi inte närmare gå in på av utredningstekniska skäl”, så blev det naturligt att reporterna istället började diskutera sinsemellan och av kommentarerna och frågorna runt omkring mig att döma, kunde jag lätt dra slutsatsen att man önskade sig att gärningsmannen aldrig mer skulle kunna komma ut i samhället igen. Flera var dessutom inne på att det för såna monster borde vara möjligt att utdöma dödsstraff.

Men eftersom jag själv sedan länge ansåg att dödsstraffet inte löser några problem utan tvärt om skapar fler problem, dödar oskyldiga och att det dessutom ger ett hårdare samhällsklimat, vilket flera stora studier visat, så gjorde det mig bara ännu mer fokuserad på vad som kan ha format en ung man till att bli pedofil och mördare. Att enbart stå och peka finger, visste jag, löser inga problem, men att i grunden förstå vad som kan få en människa att göra något sådant, måste gå att använda så att vi i framtiden bättre och i ett tidigare skede ska kunna ingripa och förhindra att unga pojkar spårar ut så totalt som den här unga mannen uppenbarligen gjort.

Just då kom jag också att tänka på sekelskiftesfotografen och etnologen Jacob Riis från New York som redan år 1900 gick runt med sin nyinköpta kamera för att dokumentera New Yorks slum och fattigkvarter och som i en uppmärksammad artikelserie i New York Times drog slutsatsen, att om man låter barn växa upp utan trygghet och kärlek och om man låter människor leva i fattigdom och misär, så skapar det ännu mer missbruk, social utslagning och kriminalitet och när jag tänkt efter och reflekterat över den självklara sanningen i detta, tvingades jag konstatera att i stort sett ingenting har gjorts i världen för att ta tillvara denna insikt och nästan ingenting har heller i det stora hela gjorts för att förebygga dessa djupt rotade problem i världen. Alltjämt väljer vi att angripa symtomen istället för orsakerna.

När jag kom tillbaka till redaktionen ringde jag först till åklagaren med en förfrågan om det skulle gå att intervjua gärningsmannen om hans bakgrund och jag var noga med att poängtera att syftet var att försöka förstå hur han kunde ha blivit en mördare och pedofil.

När jag några dagar senare fick beskedet att det skulle gå bra först när själva utredningen var klar, bestämde jag mig för att gå riktigt grundligt tillväga genom att lägga upp mina frågor och min analys utifrån ett såväl pliktetiskt, konsekvensetiskt som sinnelagsetiskt perspektiv, det vill säga att vända på varje sten och betrakta varje sten utifrån varje tänkbart perspektiv och jag var också noga med att formulera mina konkreta frågor på ett sådant sätt att de inte skulle uppfattas som fientliga eller förnedrande, för jag insåg att om jag hade ambitionen att få gärningsmannen att öppna sig och svara uppriktigt på mina frågor så var det helt nödvändigt att han kunde känna ett förtroende för mig och att han kunde lita på att jag skulle återge hans svar korrekt och att jag inte var ute efter några billiga poäng på hans bekostnad och därför var det nödvändigt att förklara min utgångspunkt och mitt syfte att för framtiden bättre kunna förebygga det som gör vissa människor till pedofiler och mördare. Det var viktigt för mig också att gärningsmannen som vi kan kalla Martin förstod att jag inte gjorde intervjun för att skapa sensation.

När jag träffade Martin första gången i häktet, så pratade vi bara ytligt om hans barndom, syskon, föräldrar, skolan, kompisarna, fritidsintressen och sånt. Det viktiga var att bryta isen och misstron för att kunna skapa en så förtrolig relation som möjligt. Och faktum är att det gick över förväntan, för redan innan jag lämnade honom efter första besöket fick jag ett löfte om att fortsätta göra en djupare intervjuserie och han till och med erbjöd sig att släppa på sekretessen så att jag skulle kunna ta del av alla hans akter och journaler. Det enda kravet han hade var att hans rätta identitet inte skulle röjas, och det var ju inget problem för det var ju ändå underförstått.

På redaktionen var man först lite tveksam till att ge en pedofil så stort utrymme. Men protesterna tystnade efter att jag lagt fram min teori om att en sådan intervjuserie skulle kunna leda till ökade kunskaper och därmed en ökad förståelse för behovet att redan tidigt i barns socialiseringsprocess kunna ge ett ökat stöd till barn i riskzonen. Så därför drev jag tesen att vi lättare skulle kunna förhindra att vi låter det gå så långt att vi indirekt skapar mördare och pedofiler, istället för som nu där vi alltid projicerar all vår ilska och allt vårt hat på dem som redan blivit förstörda. Ett problem som vi på sätt och vis själva skapar just därför att vi inte angriper problemen i rätt ände så att säga.

Under mina regelbundna besök och efter att ha gått igenom en stor mängd anteckningar och journaler började bilden av Martin klarna och ta form.

Det framgick att Martin är yngsta syskonet av tre. Han har en storebror som är 28 och en storasyster som är 30, och kan därmed lite vanvördigt beskrivas som ett sladdbarn. Eftersom Martins pappa stack så fort han fick reda på att hustrun blivit gravid, kan man ana att maken

kanske inte är fadern. Kort därefter tog mamman ut skilsmässa, vilket tillsammans med journalanteckningar om hustrumisshandel, antyder att det inte fanns något större hopp om en återförening. Vem pappan till Martin är, vet ingen utom möjligen Martins mamma men hon har i vart fall aldrig nämnt någon vid namn och av den övriga informationen i journalanteckningarna kan man misstänka att Martins mamma kanske inte heller vet vem pappan är. Det framgår i alla fall att äktenskapet varit stormigt med flera våldsamma episoder där mamman flera gånger tvingades uppsöka läkarvård, men vid dessa skylldes hon alltid på olyckshändelser och ville inte veta av någon polisanmälan trots att makens aggressivitet och alkoholmissbruk var väl dokumenterad, dels genom flera domar om misshandel i samband med alkoholförtäring och flera rapporterade fall av såväl rattonykterhet, rattfylla som olovlig körning.

Efter skilsmässan började Martins mamma också dricka allt mer och många gånger fick Martins syskon hämta honom från dagis därför att mamman helt enkelt inte var i skick för att hämta honom. Att Martin ofta grät och skrek för att han inte hade fått någon kvällsmat gjorde inte saken bättre, utan tvärt om gjorde det bara mamman ännu mer desperat och åtskilliga gånger fick Martin ta emot stryk när han grät för att han var hungrig. Han fick naturligtvis också stryk varje gång han kissade ner sängen och allt för många gånger fick han höra mamman skrika ”Din djävla ungdjäväl, jag ska spöa skiten ur dig om du pissar ner sängen en gång till” och självklart hjälpte det inte Martin, tvärt om blev han ännu mer rädd och osäker och när Martin var 7 år gammal flyttade hans storasyster hemifrån och kort därefter flyttade även hans storebror hemifrån och då började det gå rejält utför med Martin för då fanns det ingen kvar som kunde ta hand om och se efter Martin.

I skolan uppfattade man Martin som intelligent men tuff och lite bråkig och han var ofta inblandad i slagsmål och konflikter. Det fanns också noteringar om att Martin gjort sig skyldig till snatteri av både godis, bullar och glass, men i övrigt fanns inga anteckningar från socialtjänsten om några utredningar eller åtgärder, trots att man visste att mamman var skild och att mamman sannolikt har tilltagande alkoholproblem.

Att Martin ofta kom till skolan i samma kläder och att han ofta var smutsig föranledde inte heller till några åtgärder från skolans eller de sociala myndigheternas sida.

Under intervjuerna med Martin på häktet framkom också att Martin otaliga gånger kommit hem från skolan men inte fått något att äta på kvällen, eftersom mamman som vanligt supit upp pengarna och Martins enda hopp om att få något att äta, var att gå hem till någon kompis och där hoppas på att han skulle bli bjuden på något ätbart och när han sen gått hem igen hände det ganska ofta att han inte blev insläppt för att mamman hade fått ”herrbesök”. Efter att ha drivit ute på stan till efter midnatt, visste han av erfarenhet att det brukade gå bra att få komma in igen. Då gällde det bara att snabbt lägga sig med tom mage och hoppas på att somna så fort som möjligt så att han skulle orka upp till skolan dagen efter.

Detta mönster upprepades allt för många gånger under Martins uppväxt och efter några år då Martin kommit in i tonåren blev han allt våldsammare, samtidigt som han blev allt mer isolerad från sina gamla kompisar vars föräldrar inte ville att deras barn skulle umgås med Martin. Nu började Martin missbruka både alkohol och narkotika så fort han kom åt och detta finansierade han med inbrott, bilstölder och rån och hans nya ”kompisar” var också sådana som bar på ungefär samma rädsla, otrygghet, ilska och hat som han själv.

Martin berättade också vid ett tillfälle att han tyckte det kändes skönt att kunna ge igen som han sa, ”för alla gånger som dom djävlarerna pissat på mig”. När jag frågade honom vad han menade så sa han:

– Jag skiter fullständigt i alla dom där pissförnäma jävla idioterna och kärringarna som tror att dom är nåt, alla dom där som springer runt bland sina kompisar i radhusen och på jobben, faan dom fattar ingenting och jag ville ta mej fan visa att jag är nån med respekt. Dom ska fan inte pissa på mej igen, fattaru.

I det ögonblicket kunde jag inte låta bli att känna mig medskyldig till hans bitterhet, eftersom jag själv har förmanat mina egna barn att inte umgås med barn med liknande problematik och samtidigt slog det mig också att det var oerhört lätt att tycka synd om den lilla pojke som dolde sig bakom den hårda masken, en pojke som aldrig fick den kärlek och trygghet som barn behöver och som ofta fick gå hungrig till sängs utan att vi andra gjorde nåt åt det, men när han blev lite äldre så började vi döma och fördöma honom trots att det fortfarande var samma rädda och ensamma pojke som tidigare, men nu när han blivit ”stor” väljer vi att fördöma honom för något som vi alla är skyldiga till och vi gör det därför att det alltid är enklare och mindre smärtsamt för oss att peka finger och projicera problemen på någon annan och då vill vi naturligtvis inte heller veta av att någon försöker ”skylla på sin dåliga uppväxt”.

Fan, är det detta som socialiseringsprocessen går ut på, att först tvinga barnen leva med problemen så att de tvingas anpassa sig till den rådande världsbilden och samtidigt tvinga dem att dölja sin rädsla, otrygghet och osäkerhet genom aggressivitet, så att alla vi andra ska få nåt symtom att projicera vårt eget misslyckande på? Och som vanligt verkar det få oss att må bättre när vi kan peka finger och skylla på någon annan och det är inte så konstigt heller när man tänker efter, för med den ”verktygslåda” vi valt, finns det alltid många fler och många starkare incitament för att gripa efter den enkla och snabba lösningen, eller sanningen om man så vill på ett problem.

Mitt nästa steg var att prata med Martins lärare, socialsekreterare, ledaren för ungdomsgården som vid den tiden fortfarande fanns kvar och jag pratade med tränaren för det fotbollslag som han var med i en kort tid när han gick i femman och sexan, men då han aldrig var med på turneringar och resor så började han också komma allt mer sällan till träningarna och jag misstänkte starkt att det berodde på att det började kännas ”skämmigt” för honom att aldrig ha några pengar och aldrig få några riktiga fotbollskläder. Trots detta kom tränaren mycket väl ihåg Martin som en duktig och skärpt, men samtidigt aggressiv pojke som ständigt blev provocerad till bråk, men när tränaren och alla andra ville veta varför jag ställde så många frågor om Martin, förklarade jag det med att jag höll på med en statlig utredning och att jag ville följa upp ett antal ungdomar från förorten och det gick alltid hem.

Det gemensamma med samtliga intervjuade, var att alla hade upplevt Martin på ett likartat sätt, men ingen hade heller gjort något för att titta närmare på hans situation och anledningen var som alltid att ingen såg att det fanns någon anledning att ingripa, för inget allvarligt hade ju hänt.

Därefter tog jag också kontakt med flera psykiatriker inom rättspsykiatrin och flera psykologer för att höra om deras erfarenheter av pedofiler och samtidigt höra om det finns någon typisk pedofilprofil och mycket riktigt, den gemensamma nämnanen visade det sig, var så gott som alltid bristen på kärlek och trygghet under uppväxttiden, eller socialiseringsprocessen som det på fackspråk kallas för och alla poängterade att man skulle tolka undersökningsresultaten som en förklaringsmodell och inte något man kunde skylla på. Det visade sig också att en pedofils sexuella övergrepp egentligen inte handlar om sexualitet utan om hämnd, makt och kontroll.

När man med facit i hand tittar i backspeglarna, kan man lätt konstatera att det fanns hur många indikationer som helst på att något inte stämde med Martins uppväxt, från dagis, fritis, skolan, till fritidsaktiviteterna med kompisarna och deras föräldrar. Läger man sen ihop dessa indikationer så framstår det som helt oförlåtligt att ingenting gjorts tidigare, men tittar vi enbart på varje incident var för sig så har vi ingen som helst beredskap för att fånga upp signalerna i tid och jag undrar om det inte är vår vana att enbart fokusera på symtomen, istället för att förebygga de underliggande orsakerna som gör att vi misslyckas gång på gång och jag undrar också om det inte är vår näst intill tvångsmässiga vana att alltid översätta allt till kronor och ören som hindrar oss från att någonsin dra nytta av våra lärdomar och insikter. Att utse några syndabockar inom socialförvaltningen tycks bli allt mer vanligt, men är ju som alla förstår inte det som kan förebygga problemen på längre sikt, utan det som krävs är att vi alla försöker skapa ett annat samhällsklimat med verktyg och attityder som ger alla människor en ökad trygghet och som

samtidigt ger oss fler och starkare incitament för att hjälpa varandra, istället för att alltid konkurrera mot varandra. Det krävs med andra ord en helt ny värdegrund.

Samtidigt måste jag ändå glädjas åt den attitydförändring som vår egen artikelserie ändå har åstadkommit, sedan den publicerats i sin helhet.

Efter de första artiklarna var kommentarerna och insändarna mycket hätska och många krävde livstidsstraff och till och med dödsstraff för pedofilen och mördaren och man sa att om det någonsin har funnits ett gott skäl för dödsstraff så var just det här fallet ett skolexempel på det.

Men vartefter fler artiklar publicerades med en utförligare bakgrundsbeskrivning där pedofilen ”Martin” började framstå som en person, ett subjekt och i takt med att hans barndomsupplevelser beskrevs, började också reaktionerna och insändarna ändra karaktär. Nu handlade insändarna ofta om varför ingen såg problemen och varför ingenting gjorts tidigare. Nu började också kraven på förändringar att dugga tätt och man krävde att vi måste börja bry oss om varandra på ett helt nytt sätt och att vi börjar leva upp till alla de fina målformuleringar som vi redan skrivit för länge sedan.

Frågan är nu bara hur vi inom de allt knappare ekonomiska ramarna på kort sikt ska få pengarna att räcka till att förverkliga våra ambitioner så att vi på lång sikt ska kunna förebygga problemen och därmed spara in på utgifterna genom uteblivna kostnader i framtiden.

Den nöten återstår att knäcka.

* * *

Befordran

För det mesta har jobbet som reporter känts ganska meningslöst och trist därför att det ofta handlar om att gotta sig åt andras elände och att skapa löpsedlar som säljer.

Det blir ofta meningslöst därför att de sällan eller aldrig leder till några bestående förändringar och det blir trist därför att nästan alla löp redan är repriserna på varandra och allt börjar bli så himla uttjat, samtidigt som vi har blivit så avtrubbade att ingen längre reagerar på hemsigheterna.

Men så händer det någon gång ibland att man blir riktigt engagerad och att man känner att man har lyckats åstadkomma en förändring och då kan man känna inspirationen och arbetsglädjen komma tillbaka en tid och då gäller det att suga på den karamellen så länge det går innan den grå och trista vardagen återtar sitt strupgrepp igen. Som t ex när jag befann mig uppe på surfvägen efter framgångarna med artikelserien och där jag kände att jag med lite tur kanske kunde utnyttja artiklarna om pedofilen till att få jobba mer med samhällsfrågorna, som ju alltid har intresserat mig mycket mer än att springa runt och gotta mig åt alla mord och våldsbrott som sen länge stått mig upp i halsen.

Men på en stor redaktion handlar det ju inte enbart om meriter och framgångar, det handlar i lika hög grad om den interna ”politiken”, där det gäller att kunna visa lojaliteter på rätt ställe vid rätt tillfälle och det är något som jag också alltid tyckt väldigt illa om även om jag insett nödvändigheten att försöka hålla god min i elakt spel, allra helst som det för sedan hade det glunkats en del i vassen om att det var på gång en del ommöbleringar och förändringar och som endast framtiden fick utvisa, ifall det låg någon sanning i ryktena och om det eventuellt skulle bli möjligt för mig att flytta över till samhällsredaktionen i samma veva. Jag hade i alla fall aldrig gjort någon hemlighet över att jag gärna skulle vilja arbeta på samhällsredaktionen.

Som av en händelse inträffade därefter inom loppet av några veckor, en rad till synes oberoende händelser, som tillsammans ledde till att jag fick frågan av chefredaktören om jag var intresserad av att ta över och utveckla samhällsredaktionen. Dels hade den tidigare chefen för samhällsredaktionen blivit erbjuden ett höglönat arbete inom industrin och dessutom hade ytterligare en framträdande redaktionsmedlem sagt upp sig av personliga skäl och som dessutom hade för avsikt att flytta utomlands och eftersom min artikelserie flera gånger i olika sammanhang beskrivits som nyskapande av kultureliten, gick frågan som av en händelse till mig och jag var

naturligtvis inte sen att tacka ja till erbjudandet som ju samtidigt innebar såväl ett löneyft som förmånen att flytta in i ett större kontor med egen sekreterare. Ett representationskonto ingick också, något som jag var säker på skulle komma väl till pass när man ska försöka köpa ensamrätter eller när man bara ska försöka skapa en avspänd och förtrolig atmosfär då man försöker komma överens med ett intervjuobjekt.

Redan samma kväll, strax innan jag skulle gå hem fick jag ett telefonsamtal från en kvinna som ängsligt berättade att hon hade en story som skulle få långtgående politiska och ekonomiska konsekvenser inom näringslivet om hon berättade vad hon visste och hon krävde flera gånger att hennes identitet under inga omständigheter fick röjas och hon klargjorde ängsligt flera gånger att inte enbart hennes karriär stod på spel utan även hennes liv. Hon sa också att det var bråttom och att hon måste få berätta sin story omgående, annars så skulle hon vända sig till någon annan. Dessutom ville hon själv välja en plats där hon kände att hon inte skulle bli upptäckt och inte bli avlyssnad och därför så ville hon att vi skulle träffas om en timme på stripklubben ”blå ängeln” och under inga omständigheter fick jag berätta för någon om vårt möte, därefter la hon på luren innan jag hann säga att vi alltid måste berätta var vi är vid sådana tillfällen. Näja tänkte jag, det får gå ändå, men för säkerhets skull lämnade jag ett meddelande vid desken om vart jag skulle och jag sa bara kort att jag ska göra en intervju på stripklubben ”Blå ängeln” om en timme, sen gick jag ut.

På vägen dit snurrade tankarna fram och tillbaka om vad det hela kunde röra sig om och varför hon ville träffas på ett så obskyrt ställe. Men när taxin på regnblöta gator hade tagit sig fram till adressen, betalade jag och klev ut i kvällsmörkret, men för att inte bli allt för blöt småsprang jag mot entrén och gick in. Där betalade jag och letade mig in mot baren, samtidigt som det slog mig att jag inte hade en aning om hur personen såg ut, men jag utgick från att hon måste veta hur jag ser ut och eftersom jag var nästan en kvart för tidig beställde jag en öl och satte mig tillrätta för att vänta på att hon skulle ta kontakt med mig.

Men redan efter några minuter blev det plötsligt alldeles kolsvart i lokalen och min första tanke var att en propp hade gått, sen dröjde det några sekunder så tändes flera strålkastare som alla riktades på mig och jag hann bara tänka, vafaan är det fråga om, när en massa människor skrek

– GRATTIS DORION!

Därefter tändes den övriga belysningen igen och då var jag redan omringad av så gott som hela redaktionen som ville fira min utnämning och som inte kunde låta bli att ordna en lite annorlunda inspark, vare sig jag själv ville eller inte.

Jag hade inte bara svalt själva betet, jag hade svalt hela metspöt och mitt så kallade scoop, visade sig vara en skådespelerska som man hade lånat in för ändamålet. Man hade dessutom ordnat en riktig ”surpris”. Mina kära kolleger hade nämligen bestämt att jag också kunde behöva en lektion i ”samarbete” varför man hade hyrt in en välmeriterad ”madam” som med en rad motivationshöjande redskap skulle stå för själva ”utbildningen”.

Låt mig bara konstatera att undervisnings metoderna och redskapen, lyckligtvis inte har någon framtid inom det etablerade skolväsendet.

Som tur var fick jag ändå lov att skölja ner ”lärdomarna” med rikliga mängder öl, vilket behövdes.

Efter den komprimerade ”intensivkursen” som pågick någon timme eller så uppe på scenen, friskt påhejad av en synnerligen entusiastisk publik som inte var sen med att komma med både synpunkter och förslag på hur ”undervisningsmetoden” och resultaten kunde optimeras.

Därefter när ”lektionen” väl var överstökad gick jag runt ett tag och småpratade lite med mina kolleger. Sen gick vi en trappa upp i restaurangen för att äta en bit mat, för nu hade hungern på allvar börjat göra sig påmind.

På vägen upp började jag prata med Peter, en av våra fotografer som jag gärna arbetar ihop med och när vi hade satt oss till bords ville han helt plötsligt veta vad som fick mig att bli

journalist och om det inte hade varit för alla pilsner jag redan druckit, hade jag förmodligen sagt att det var en pojkdröm eller liknande, men nu kände jag av någon anledning att jag ville berätta som det var, så jag började med att helt framtida deklarerade att jag hade halkat in på ett bananskal och först såg det ut som om han trodde att jag skojade med honom, men jag bedyrade att det var helt sant.

– Så här är det, sa jag.

Det började med att jag cirka ett halvår efter gymnasiet blev tillfrågad om jag ville träna skolans ganska värdelösa fotbollslag. Först ville jag inte alls, men så tänkte jag att det kunde ge mig själv lite konditionsträning på köpet, så jag tackade motvilligt ändå ja.

Alla vet ju också hur viktigt det första intrycket är, så när jag kom till första mötet med laget, tänkte jag skrämra grabbarna lite och samtidigt skoja med dem genom att kalla dem till den första träningen på en lördag morgon klockan sju och det är möjligt att jag därigenom omedvetet trodde att jag skulle slippa ifrån det hela, för ärligt talat var jag inte särskilt intresserad av jobbet.

I alla fall, så hade ändå drygt halva laget dykt upp på morgonen trots att det hade både regnat och snöat under natten och marken var fortfarande täckt av några centimeter snöslask. Så jag plockade helt resolut fram konerna och västarna och körde hårt med grabbarna ett tag och hoppades mer eller mindre att de skulle be mig dra åt helvete och det hade dem säkert också gjort så småningom, om det inte hade varit för ett litet OM, för nu hände något som jag tror att många människor har upplevt någon gång i sitt liv, nämligen att saker händer som om det är någon annan som roat sig med att lägga upp ”spelplanen”. Det helt sjuka i sammanhanget var att samtidigt som vi ”lekte” fotbollslag som bäst, passerade ett team journalister som just hade bevittnat hur åtta ungdomar hade mött en allt för tidig död. Det hela hade startat med att två ungdomar hade dött efter att de fått i sig nåt dåligt knark och deras kompisar hade omedelbart bestämt sig för att skipa rättvisa med alla vapen de hade och på bara några minuter hade åtta unga män fått plikta med sina liv och journalisterna som hade råkat vara i närheten, var efter upplevelsen just då i desperat behov av en motbild. Därför kunde de inte låta bli att gripas av dessa energiska ungdomar som i gryningen, helt uppenbart slet häcken av sig för att ”bli någon”.

Innan vi visste ordet av, var vi alla med i en stort uppslagen artikel där vi alla hyllades som framtidslöften och hjälteglorian har väl aldrig skimrat starkare kring våra hjässor och tror du inte på fan att vi det året tog hem serien dessutom. Snacka om själuppfyllande profetia!

Så man kan säga att jag högst motvilligt ”tvingades bli framgångsrik” fotbollstränare och eftersom jag och även spelarna under året kom att bli intervjuade åtskilliga gånger, i så kallade uppföljare, dröjde det inte länge förrän jag blev tillfrågad om jag ville skriva åt dem och bli någon slags expertkommentator, först inom fotbollen men så småningom även inom en rad andra områden.

Det är märkligt hur man kan bli expertkommentator utan att kunna ett skit om det man ska uttala sig om, men på ett djupare plan gjorde det mig medveten om den makt medierna besitter. Så för säkerhets skull bestämde jag mig för att också läsa på journalisthögskolan, för det tilltalade mig faktiskt att gräva fram nyheter och att kunna skriva om det som intresserar mig. Ja och på den vägen är det alltså.

Fast jag berättade inte om åren då det ibland kunde vara svårt för en mestadels samhällskritisk frilansjournalist att försörja sig, särskilt då konjunkturen var som lägst, för det orkade jag inte med och dessutom kändes det inte heller relevant just då.

Det syntes på Peter när han med ett skevt leende ruskade på huvudet, att han knappast hade förväntat sig en sådan förklaring på hur man kan bli journalist.

Sen blev han plötsligt allvarlig och sa med en viss eftertänksamhet:

– Vad tror du förresten om världsläget, tror du det kan bli fred nån gång?

– Inte en chans! Med den här kursen går det käpprätt åt helvete, förr eller senare.

– Ja men nu verkar läget ändå ha stabiliserat sig och då borde det ändå lugna ner sig som det brukar göra. Efter regn kommer solsken.

– Ja men efter solsken kommer det mer regn igen om vi ska hålla oss till den metaforen.

– Hur kan du vara så säker på att det blir fler krig, undrade Peter?

– Enkel matematik, det handlar om orsak och verkan, handling och konsekvens och med den retorik som förs kan det omöjligt bli fred och dessutom kommer den amerikanska ekonomin snart att kollapsa och då rasar resten av världens ekonomier som dominobrickor.

– Äh, lägg av, det där köper jag inte...

– Jodå, för fan, vänta lite, avbröt jag honom, för nu var jag på hugget.

Det är nämligen ett par saker som fått mig att fundera lite extra. Redan före Irakkriget slog det mig att det var besynnerligt att USA lyckades med konststycket att få fullständig enighet kring resolutionen 1441. En enighet som säkert inte var gratis både räknat i Dollar och i löften om framtida förmåner.

Ett annat exempel på händelser som fick mig att tänka till lite extra, var den omständigheten att Ryssland, Tyskland och Frankrike efter Irakkriget motsatte sig hävandet av sanktionerna mot Irak, samtidigt som USA allt ihärdigare ville ha dem hävda. Det mest sannolika, med tanke på vem som drev på kriget och vilka som motsatte sig kriget, hade annars varit att det skulle vara tvärt om, d.v.s. att USA skulle vilja behålla sanktionerna tills dess att läget var stabilt och att motståndarna till kriget skulle driva frågan om hävandet av sanktionerna så fort som möjligt. Men icke, nu var det precis tvärt om och då frågade jag mig VARFÖR.

Mina slutsatser kan givetvis vara helt fel, men jag tror att allt det här bottnar i USA's desperata behov av pengar inte bara för att betala för själva kriget utan för att till varje pris försöka skaffa sig en rejäl kassaförstärkning på köpet, du vet, "protecting our national interests and defending the american way".

Sen är det också så att det ur ett rent juridiskt perspektiv var omöjligt för USA att lägga vantarna på oljeinkomsterna, så länge sanktionerna inte hävts, eftersom FN kontrollerade "Oil for food" programmet. Enda sättet för USA att "lagligt" komma åt oljepengarna var därför att försöka häva sanktionerna och att på olika sätt misskreditera och försvaga FN's position.

Sen frågade jag mig också varför Frankrike, Tyskland och Ryssland valde att motsätta sig hela idén med Irakkriget från början.

Var det för att man till varje pris ville förhindra ett krig? Knappast.

Var det för att man följde den allmänna opinionen som inte ville låta USA bestämma över hela världen och oljan? Delvis!

Var det för att man såg en möjlighet att rent taktiskt positionera sig inför en framtida politisk händelseutveckling? Högst troligt!

– Ja men kriget handlade ju inte om oljan utan om kampen mot terrorismen. Det gällde att först och främst bli av med diktatorn Saddam Hussein och några länder var för fega för att göra något åt problemet.

– Och det tror du på. Det tog USA tre dagar efter krigsslutet att få igång oljeproduktionen, men vatten- och elförsörjningen och sjukvården överlät man rätt snabbt åt Irakierna att själva ta itu med och oljeintäkterna tänker man använda till att betala för kriget och det kommer ingen att kunna ändra på.

Sen kan man också fråga sig hur det kommer sig att USA är i så desperat behov av pengar? Den allmänna uppfattningen är ju att det är världens mäktigaste och rikaste nation och den enda supermakten i världen. Och svaret är nog att det finns många förklaringar till USA's agerande.

En sak är i alla fall säkert och det är att det kostar "fläsk" att ligga på topp och att köpa sig sympatier och att intrigera över hela världen! Det är inte heller gratis att upprätthålla positionen som den enda supermakten i världen.

En annan förklaring är att Bush dessutom har lovat amerikanerna skattelättnader och stimulanspaket till ett värde av flera triljoner Dollar, samtidigt som USA redan sitter med världens största statsskuld. En statsskuld som om man enbart räknar den federala, är på över 6 triljoner Dollar och som inom 10 år beräknas växa till det dubbla enligt försiktiga beräkningar, nåt som dessutom kommer att sammanfalla med den första vågen ”Baby-boomers” pensioneringar. En utveckling som inte direkt följer Bush’s löfte från år 2000 då han lovade att inom 8 år göra sig av med statsskulden. Dessutom måste man ha i åtanke att kriget mot Irak och terrorismen inte ens är budgeterat och då inser man snabbt att det inte blir lätt för Bush att kunna infria alla sina fagra löften och då blir ju frågan befogad om det någonsin har varit hans avsikt att infria dem.

Sex triljoner Dollar förresten, har du en aning om hur långt det blir om man lägger ut sex triljoner Dollar i 100 Dollarsedlar på marknaden?

– Inte en aning.

– Det sträcker sig 800 000 mil och att bara gå och plocka ihop pengarna är en omöjlighet. Lika omöjligt är det också för USA att någonsin kunna betala tillbaka skulden. Inte ens räntan på lånen kan dom betala längre och då är vi framme vid det Hitler gjorde på trettio-talet, nämligen att försöka täcka underskotten genom att trycka upp ännu fler nya sedlar utan motsvarande guldreserv, något som den gången såväl som nu, oundvikligen kommer att leda till hyperinflation och ekonomisk kollaps.

Alltså kan det ifrågasättas om USA fortfarande är världens rikaste nation. Snart väntar massarbetslöshet och svår fattigdom för amerikanerna och där tror jag man finner den egentliga anledningen till att USA nu så desperat springer runt och muckar gräl överallt, samtidigt som det är viktigt för dem att ändå försöka framstå som fredsmäklare.

Det här är naturligtvis inget man får höra talas om via dom officiella kanalerna, så därför kanske det här kan vara en smula svårsmält. Men antag då bara för ett ögonblick att USA skulle befinna sig på ruinens brant. Är det då inte rimligt anta att de skulle göra precis vad som helst för att inte tappa rollen som världens mäktigaste nation? Kan man inte förvänta sig vilka desperata handlingar som helst från den som riskerar att förlora positionen som herren på täppan? Jag kan naturligtvis inte garantera att mina uppgifter är helt korrekta, men jag har stött på dom på annat håll också och därför tror jag man ändå kan säga att dom är relevanta.

Jag har sagt det förut i olika sammanhang och jag säger det igen. Det som skrämmer makthavare mest av allt är risken att förlora pengarna och därmed makten och kontrollen. Genom hela den mänskliga historien har det bara funnits ett effektivt sätt att behålla makt och inflytande i krissituationer och det har varit genom att dra igång krig och att låta militären kontrollera massorna.

Om man dessutom tar med i beräkningen att vart enda land på Jorden spekulerat med skattebetalarnas pengar på aktiemarknaden, behövs ingen avancerad matematisk formel för att inse att den ekonomiska härdsmltan blir total, när bubblan väl spricker.

Så, kan vi då förvänta oss att det värsta är över i och med att Irakkriget tog slut? Tro’t den som vill. Självt tror jag att det vi hittills sett bara var en pytteliten försmak på vad som komma skall!

Och innan det här är över, är jag säker på att flera miljarder människor kommer att ha fått sätta livet till och jag är tillräckligt cynisk för att hävda att detta hela tiden varit avsikten.

Den retorik som faktiskt förs, menar jag också, är en klar indikation på detta. De som förväntas dö är ju ändå bara alla dom miljarder fattiga som ju ändå inte har nån köpkraft, det vill säga alla dom som lever på mindre än 2 US\$ per dag.

Och om jag får bli ännu mer cynisk, så tror jag som sagt att det enda som betyder något för en äkta maktmänniska när det kommer till kritan, är rätten och möjligheten till fortsatt makt och kontroll. Vår historia visar oss också att maktens ansikte sett likadant ut i alla tider och dessutom får ju dom som efter kriget har makten en fin ”bonus”, när dom inte längre behöver betala någon sketen liten diktator några pengar för naturtillgångarna i de avfolkade områdena, det är ju bara för

den som har kraft och resurser, att kliva in och ta för sig på gammalt vilda västern manér, genom inmutningar. Dessvärre finns det även i våra dagar allt för många bevis på att människoliv och människors väl och ve, väger lätt jämfört med de politiska och ekonomiska incitamenten.

OK, jag vet att jag är mer än lovligt cynisk och konspiratorisk just nu, men å andra sidan lär vi ju rätt snart få reda på om jag har rätt, eller om jag är ute och cyklar, för jag räknar med att den stora ”härdsmltan” är nära förestående.

Peter såg nästan lite chockad ut, när han häpet utbrast:

– Du skojar va!

– NIX, jag har aldrig varit mer allvarlig i hela mitt liv!

– Det va som fan, det är uppenbart att om man vill få reda på vad du egentligen tycker, gäller det att få i dig några pilsner först. Men det djävligaste är att jag inte ens kan komma på någon riktigt bra invändning mot det du sa... Fan också, varför inte?

Sen fortsatte jag:

– Det som dessutom gör mig mest sorgsen av allt, är att allt det här defacto är vad våra makthierarkiska och monetära system har lyckats åstadkomma efter 100 000-tals om inte miljontals år av mänsklig evolution och jag menar att nu när vi tycks vara på väg att ”skita i det blå skåpet” en gång för mycket, så kan det mycket väl vara så att det är ute med oss alla om vi inte mycket snart bestämmer oss för att vända om skutan och samtidigt lyckas plocka fram en ny ”verktygslåda” som inte bygger på ett konkurrenstänkande.

– Men det här kan du väl knappast skriva om, utan att få på skallen eller hur och dessutom håller jag inte med dig om att vi behöver en ny verktygslåda, det är inget fel på själva verktygslådan, för den fria handeln och den demokratiska marknaden är ju ändå den bästa fredsmäklaren som finns och den är dessutom den absolut bästa välståndsdistributören runt om i världen. Problemet är däremot alla odemokratiska nationer som bara ställer till en massa elände och djävulskap för sig själva och alla andra.

– Du har nog rätt i att jag inte kan skriva och publicera en så pass cynisk artikel, men jag håller definitivt inte med dig om vad som orsakar problemen. För det första är det inte dom odemokratiska länderna som ORSAKAR problemen, de är bara RESULTATET av ett system som genomsyrar hela världen, ett system som bevisligen bara funkar för c:a 15 % av alla människor.

– Vad har det med saken att göra, det är väl ingen som tvingar en diktator att suga ut sitt folk.

– Nej, det är ingen som direkt tvingar någon att suga ut sitt folk, men faktum är, att 20 % av människorna äger 80 % av resurserna och oavsett vilket område man än granskar så ser det ungefär likadant ut. Ta sjukvården t ex, där är det kanske 10 % av världens befolkning som har tillgång till adekvat sjukvård, likaså när det gäller mediciner. Ta skolan så är det också så att nästan 90 % av världens befolkning inte har tillgång till någon högre utbildning utöver grundskola och gymnasium. Ta spel och lotterier, där inte ens 10 % får någon utdelning värd namnet och likadant är det i sportens värld, där det också är färre än 10 % som över huvud taget räknas, eller ta arbetsmarknaden, där 10 % av människorna tjänar mer än resten tillsammans, för att nu ta några konkreta exempel. Jag konstaterar således att vi lever i en värld där de dominerande systemen genomsyras av ojämlikhet och att klyftorna ständigt växer i snabb takt och sett utifrån det perspektivet kan jag omöjligt hävda att det inte skulle vara något fel på systemet. Att du och jag råkar ha råd att gå till doktorn, när magsåret blir allt för besvärande, betyder inte att resten av världen kan göra det, eller hur.

– Ja men, du kan väl för helvete inte skylla alla problem och alla djävla terrorister på systemet.

– Nej och det gör jag inte heller, för det handlar inte om att skylla något på någon, utan om att försöka hitta förklaringar på de samband som i grunden skapar problemen.

Ta alla oroshärdar i världen som exempel, för håll med om att är det märkligt att så gott som

överallt där det är som allra oroligast och fattigast i världen, råkar sammanfalla med ställen där kolonialmakterna härjat hämningslöst och som där skapat sådana motsättningar att de fortfarande inte har läkt ut. Så visst, du har i och för sig rätt i att ingen har tvingat en diktator att suga ut sitt folk, men frågan kan ändå ställas tycker jag, om inte diktatorernas agerande trots allt är ett resultat av att västvärlden fört över sina överlägsna attityder och översittarfasoner i det som brukar kallas för etnocentricitet och att det ändå är det som i det stora hela lagt grunden till alla stora och små oroshärdar som alltjämt brinner och pyr och då hjälper det inte att vi tycker att vi är så djävla demokratiska, för när det kommer till kritan, är det alltid makten och pengarna och den tillhörande rädslan som faller avgörandet och som gör oss alla mer eller mindre giriga och en sak är säkert maktmänniskor försöker roffa åt sig och skaffa fördelar, var dom än befinner sig.

– Jag tror ändå att det ofta handlar om att de flesta bara är avundsjuka på USA och västvärldens förmåga att på demokratins grundvalar skapa ett välstånd genom fri konkurrens och frihandel, när dom själva bara slåss sinsemellan.

– Nja, jag vet ju att det är en vanlig uppfattning, men den behöver ju inte vara korrekt för det.

– Vad menar du, det är klart att det är avundsjukan som driver dom till terrorism och annat djävulskap.

Nej vänta lite nu. Vi kan börja med avundsjukan. Hur skulle du själv reagera om du t ex får höra att en fläskig sportbil som du länge suktat efter råkar vara till salu till ett kanonpris. Låt oss anta att du har tillräckligt med pengar för att kunna köpa den. Så du ringer upp säljaren och åker till ”Fina gatan” för att titta på underverket och där står den och blänker i solljuset och efter en kort provtur tillsammans med den belevade direktören som skryter lite under konversationen, hostar du upp pengarna och betalar. Men bara en kort tid senare upptäcker du att mätaren är backad, att bilen varit krockad och att hela drivlinan behöver helrenoveras för en smärre förmögenhet. Är du då avundsjuk för att du inte hade råd att köpa en bil till fullt pris, eller är du bara förbannad för att du blivit lurad? På samma sätt är det med frihandeln och den fria konkurrensen som alltid sker på den starkes villkor, där den fattiga majoriteten i fattiga länder aldrig får ta del av den ekonomiska tillväxten och på samma sätt är dessa människor mycket mer förbannade, för att de blir utnyttjade och inte kan tjäna så mycket pengar på sitt slit åt de multinationella bolagen att de ens har råd att försörja sina familjer, än mindre köpa en fläskig sportbil. När det sen gäller de ständiga konflikterna i dessa länder så får du hålla med om att det knappast är en tillfällighet att nästan alla de länder där det fortfarande bråkas och krigas, är samma områden där kolonialmakternas korrupktion och gränsdragningar lämnat efter sig blödande sår som än idag skapar den ena varbölden efter den andra.

– Hoppsan i lingonskogen, var fan har du fått allt det där ifrån?

– Jo, jag har dels ägnat mycket tid åt att studera kolonialmakternas agerande, men sen har jag också så djävla svårt för den tankemässiga likriktningen och på att man alltid måste vara så djävla politisk korrekt i alla lägen och jag gillar inte att bli ”påsat” om jag inte är med på noterna. Alltså allvarligt talat, jag köper aldrig mer den officiella förklaringen på ett problem så där rakt av, utan att först alltid ställa mig frågan om det kan finnas en annan förklaring och jag försöker alltid undersöka motiven och göra en argumentationsanalys för att se om argumenten håller och se om det som man försöker köra ner i halsen på mig är själva kärnan i problemet, eller om det möjligen är en rökridå eller bara ett symtom på ett ännu djupare problem.

OK, det kan tyckas vara lite väl överambitiöst, jag vet, men det är så jag fungerar.

– Faan att du bara orkar.

– Nä men det handlar faktiskt inte om det. Det sjuka är att det inte handlar om att orka. Det handlar om att jag inte låter någon köra ner en ”sanning” i halsen på mig, förrän jag har kontrollerat och känt efter om det verkligen är en sanning, eller inte och djävligt ofta, visar det sig att den så kallade sanningen smakar djävligt illa, när man tittat lite närmare på den.

Så småningom började diskussionerna att ebba ut och efter att alla hade ätit färdigt, började några droppa av, men de allra flesta av oss tyckte nog att natten ännu var allt för ung för att sova, så vi bestämde oss för att dra vidare till nästa ställe för att dansa lite också.

Jo det blev en lång och blöt natt efter det, och kanske att det blev en eller annan pilsner för mycket dessutom, men på det stora hela var det en oförglömlig upplevelse och som tur var hade jag inget inbokat under den påföljande dagen så det gjorde inget att jag inte kom in till kontoret förrän sent på eftermiddagen, där jag givetvis möttes av åtskilliga mer eller mindre retfulla kommentarer, leenden och många menande blickar, men det är smällar man får ta om man inte vill framstå som en kyckling.

* * *

Funderingar

Den dagen blev det som sagt inte mycket uträttat, men jag satte mig ändå ner och funderade lite över hur jag skulle lägga upp arbetet och försöka hitta den optimala sammansättningen med tanke på gruppdynamiken i arbetsgruppen, så som jag ändå uppfattat den.

Nu gällde det också att övertyga tidningen och läsarna att artikelserien om pedofilen inte bara var en engångshändelse utan att det också skulle gå att höja ribban ytterligare en bit. Men det gällde också att visa för mina medarbetare att jag inte tänkte köra ett solo race, utan att alla framtida journalistiska framgångar kan delas av hela redaktionen. Men allra först gällde det att samla hela samhällsredaktionen till en lite mer seriös sammankomst på jobbet för att lära känna varandra ordentligt. Det föreföll därför vara en god idé att träffas på jobbet och prata en kväll över en macka och en öl bara och att samtidigt försöka bilda mig en uppfattning om vem som är bra på vad och även ta reda på vad var och en helst vill arbeta med och då passade det ju alldeles utmärkt att jag fått ett eget rep-konto.

Jag passade då också på att berätta lite om mina egna önskemål på tänkbara uppslag och djupanalyser och höra om det var någon som eventuellt delade mina idéer. Jag berättade bland annat också att jag ville fortsätta på den redan inslagna vägen med pedofilen och försöka tränga ännu djupare in i problematiken för att se varför vissa människor blir kriminella och varför människor i allmänhet och för den delen även flertalet nationer tycks tro att våld kan lösa problem. Sist men inte minst ville jag också titta närmare på varför förtroendet för de politiska- och ekonomiska systemen ständigt slår nya bottenrekord.

I stort sett tycker jag nog att vi lyckades jämka ihop alla våra egna önskemål och jag såg fram emot att kavla upp ärmarna och jag avslutade med att berätta att jag hoppades kunna vara lika aktiv och deltagande i själva arbetsprocessen som tidigare och att jag hoppades även att min sekreterare skulle kunna avlasta merparten av de administrativa sysslorna.

Vid vår första sammankomst, som kunde liknas vid ett första konstituerande sammanträde, började vi med att utse några arbetsgrupper som skulle ta hand om var sin bit av research arbetet.

Någon fick i uppdrag att ta fram och detaljstudera New York fotografen Jacob Riis och hans artikelserie som för drygt hundra år sedan var införd i New York Times, för att få ett historiskt perspektiv. Några ville hjälpa mig att ta reda på hur socialiseringsprocessen det vill säga, hur alla stora och små, synliga och osynliga, medvetna och omedvetna faktorer, uppfostran, dagis och skolan, näringslivet och medierna, tillsammans med alla sanningar och lögnar, kärlek och rädslor, trygghet respektive otrygghet, genom hela vår uppväxt påverkar och formar våra attityder och värderingar och som i sin tur programmerar oss till den vi är.

Som ett första steg valde jag att ännu en gång kontakta rättspsykiatrin och kriminalvården för att analysera och studera vilka faktorer och omständigheter som vanligtvis driver människor att begå brott och om det finns en minsta gemensam nämnare, som kan påvisa- och förklara sambanden och för att se om rättsväsendet med sina straffpåföljder alls har någon preventiv effekt, och om föreställningen att det på ett givet brott alltid måste följa ett proportionerligt straff är rimligt, eller om en straffpåföljd framför allt bygger på ett traditionellt beteende, det vill säga

att vi straffar folk för att vi alltid gjort på samma sätt oavsett om det löser problemet med kriminalitet eller inte. Eller om bestraffningen syftar till att med stöd från de religiösa skrifterna blidka brottsoffrens och dess anhörigas krav på rättvisa, läs hämndbegär och att vi kanske rent av förväxlar begreppen rättvisa och hämnd. Därför valde jag att även studera i vilken mån dödsstraffet som ju sägs vara det ultimata avskräckande straffet, har en återhållande effekt på brottsligheten. Men redan efter några sökningar i välrenommerade avhandlingar och databaser på nätet, kom jag fram till att samtliga undersökningar som gjorts bland annat av Amnesty och Columbia University i New York, tvärt om visar entydigt att länder och stater med dödsstraff har högre brottslighet och ett hårdare samhällsklimat och att de länder som återinfört dödsstraffet visar på ökande brottslighet tillsammans med ett hårdnande samhällsklimat, samtidigt som länder där man avskaffat dödsstraffet visar på sjunkande brottslighet och ett allt mjukare samhällsklimat. Detta visar med all önskvärd tydlighet att hårdare straff inte är lösningen på den höga och ökande brottsligheten, bortsett från det faktum att också många oskyldiga har avrättats. Däremot kan man se att den tvångsmässiga straffutmätningen tvärt om bidragit till en ökande brottslighet och om man kan visa att det inte ens har en preventiv effekt om man för ett brott riskerar livet, kan man garantera utgå ifrån att det heller inte har någon ökad preventiv effekt när påföljden enbart blir fängelse.

Därav kunde man dra slutsatsen att förklaringen till kriminalitet ofta går att finna i den rädsla och otrygghet som följer oss likt en tung och mörk skugga genom våra liv och som driver människor att i den ständiga kampen om resurserna göra saker som de under andra omständigheter knappast skulle göra och man kunde också dra slutsatsen att kriminaliteten är en logisk följd av den programmering som vi utsätts för under vår uppväxt, eftersom det mesta kretsar kring konkurrens, makt och pengar. Det tycks på något sätt vara inbyggt att socialiseringsprocessens alla inprogrammerade beteendemönster och axiom, ”tvingar” oss att ständigt konkurrera om de allt knappare resurserna och därmed tycks vi ha hamnat i en slags spiral där vi först skapat resursbristen och därefter tvingas slåss om det som blir kvar och av någon anledning tycks vi alltid välja den mest kortsiktiga lösningen på ett problem, vilket innebär att vi ständigt angriper problemen i fel ände genom att ge oss på symtomen istället för orsakerna. Samtidigt får vi också lära oss att projicera alla problem och alla våra misslyckanden på någon annan och den som råkar bli ertappad med fingrarna i syltburken, brukar som vi alla vet, sällan eller aldrig förstå att man gjort något fel, utom när vi själva sitter på åskådarläktaren, då vi av någon anledning aldrig brukar ha några svårigheter att döma och fördöma alla andras kriminella beteenden. Detta tycks på något sätt också vara inbyggt i själva systemet som vi valt att leva efter.

Man skulle därför lite förenklat kunna säga att våra barn blir vad vi gör dem till och att våra barn inte blir rädda för varandra förrän vuxenvärlden lärt dem att vara rädda och eftersom ingen förälder vill fostra en ”looser”, anstränger vi oss till det yttersta för att lära barnen att konkurrera och slåss, men framför allt VINNA i alla lägen och så har klockan gått ett varv till utan att vi lärt oss göra världen bättre för alla.

Alltså förefaller det vara något i socialiseringsprocessen som får oss att ständigt återupprepa samma destruktiva beteendemönster, generation efter generation och inte heller hjälper det att enbart fokusera på dem som misslyckats och som redan dömts i en rättegång, för detta är som en känd riksåklagare brukar hävda på sina föreläsningar att det enda som skiljer kriminella människor från den övriga befolkningen, är den lilla men inte helt betydelselösa omständigheten, att dessa haft den dåliga smaken att åka fast för ett brott och när man väl åkt dit en gång går det oftast så mycket lättare att åka dit fler gånger och snart nog har det för många blivit en livsstil med sin alldeles egna hederskodex.

Att hävda bristen på kärlek, trygghet och omsorg som en avgörande orsak till framtida kriminalitet, slår ju in redan öppna dörrar och tillför inget revolutionerande nytänkande och denna kunskap har ju dessutom varit känd i över hundra år. Alltså måste det finnas andra och mindre iögonfallande faktorer som också bidrar till att skapa den osäkerhet och rädsla som får oss att bygga mentala skyddsmurar mot omgivningen och som får oss att ständigt bekämpa vår omgivning, oavsett om vi redan sitter som herre på täppan eller underifrån försöker nå toppen.

Är det så att vi vuxna med all vår erfarenhet och kännedom om hur världen fungerar, omedvetet också lär våra barn att slåss och ta för sig i konkurrensen, just för att våra egna barn inte ska behöva kräla i stoftet längst ner vid foten av pyramiden och att vi just därför inte förmår göra världen fredligare så länge vi fortsätter lära våra barn att slåss och konkurrera på samma sätt som vi själva har fått lära oss att omedvetet skyla över rädslan och osäkerheten med aggressivitet, girighet och konkurrenstänkande.

En rimlig följdfråga blir då också vad det är för specifikt redskap i vår ”verktygslåda” som får oss att ständigt konkurrera mot varandra och som ständigt driver oss mot den ena konflikten efter den andra. Vad är det för redskap som ger oss de incitament som ständigt får oss att bidra till den destruktiva girigheten och splittringen i världen?

Visst, det är många människor som i alla tider har funderat över varför världen ser ut som den gör, på samma sätt som även jag själv har gjort otaliga gånger, både inför mig själv och när jag suttit i möten med kompisarna, eller över en pilsner eller två som man brukar göra på fester, där man suttit och analyserat världen och samtidigt försökt lösa alla världsproblemen. Kanske också att jag därigenom lärt mig att vara objektiv med mig själv så att säga. Allt som oftast kommer jag på mig själv med försöka kritisera och ifrågasätta mina egna argument och jag nöjer mig inte med att komma fram till en ståndpunkt utan att dessförinnan ha försökt analysera ett givet problemet för att se om mitt argumentet har nått ända in till grundorsaken, eller om min tes fortfarande bara beskriver en konsekvens av en ännu mer underliggande orsak och allt för många gånger har jag tvingats kasta så kallade ”sanningar” över bord då de inte hållit för en närmare analys.

Medan jag ännu satt där framför datorn på jobbet och kände att det var dags att sträcka lite på armarna och benen, funderade jag på om det kunde finnas en minsta gemensam nämnare till allt det elände vi har omkring oss i världen och vanan trogen började jag vrida och vända på argumenten, på samma sätt som jag alltid gör när jag försöker gå till botten med ett problem och för varje nytt argument så frågade jag mig om jag hade funnit orsaken till problemet eller om det möjligen bara var ännu en konsekvens av ett ännu djupare problem och på detta mödosamma och många gånger frustrerande sättet, kände jag att jag så sakteliga började närma mig pudelns kärna och i samma ögonblick som jag kände den där befriande AHA upplevelsen, när jag till slut inte längre kunde avfärda argumenten som konsekvenser och när jag kände att de höll för en kritisk granskning, från varje tänkbar angreppspunkt, nästan hoppade jag upp ur stolen och när jag var på väg till fikarummet för en kaffe och macka, kände jag en euforisk glädje sprida sig genom kroppen, men den glädjen dämpades snart nog av en diffus obehagskänsla som sakta tog över medan jag satt där med mackan och kaffet och det dröjde inte lång stund förrän jag insåg vilka reaktioner detta skulle leda till och vilket liv det skulle bli i vissa kretsar om jag gick ut med mina slutsatser i en artikelserie.

Här skulle det sannolikt löna sig att vara ytterst försiktig, så att jag inte riskerade att bli av med jobbet redan efter några veckor, så jag bestämde mig för att skriva artikelserien hemma på min egen dator och sen när den blev klar, avgöra hur jag skulle gå vidare med den. Kanske också att jag skulle bli tvungen att skriva den under pseudonym, för jag kunde mycket väl tänka mig att den skulle uppfattas som politiskt inkorrekt, för att uttrycka saken milt.

Så jag stängde av datorn, släckte kontoret och åkte hem, för klockan var som vanligt ganska mycket. Jag ville börja på artikeln så fort som möjligt medan jag hade en färsk tråd att spinna på.

På hemvägen i tunnelbanan funderade jag på hur i all världen jag skulle kunna ro i hamn artikelserien utan att bli betraktad som paria. Jag funderade även på hur jag på något bra sätt skulle få med den minst sagt hetsiga diskussion vi hade på redaktionen häromdagen, där åsikterna gick vitt isär, huruvida ekonomin är på väg uppåt eller neråt och huruvida fattigdomen ökar eller minskar i världen, behövde jag sortera tankarna och argumenten och jag kom fram till att jag skulle börja på samma sätt som jag brukar, genom att börja med att formulera problemet som en rubrik.

När jag kommit innanför dörren hemma, låg det en stor hög med post på golvet, som jag först av allt var tvungen att ta tag i och därefter var jag tvungen att äta något innan jag kände att jag

äntligen kunde sätta mig framför datorn och börja skriva, vid en tidpunkt då jag normalt sett brukar gå till sängs, men jag var så upphetsad över min nyfunna insikt och klarsyn att jag kände mig tvungen att börja på en gång.

Kapitel 2. "Härds smältan"

Är vi på väg mot en politisk och ekonomisk "härds smälta"?

Artikel av Dorion Klein.

Att något inte står rätt till i världen, är förmodligen redan uppenbart för den som inte nöjer sig med att acceptera reklamkampanjernas bild på tillståndet i världen. Om man bara skrapar alldeles så lite på den glättade ytan, kan man i världens alla maktkamper, konflikter och terroristattacker och i det monumentala lidande som bristen på pengar skapar runt om i världen, konstatera att allt fler börjar känna på sig att något är väldigt väldigt fel just nu och att den resursbrist vi konfronteras med på alla nivåer knappast är reell utan skapad av våra egna systemlösningar. Vi kan tycka att världen är OK så länge vi enbart ser till den ytterst lilla minoritet som vart eller vartannat år byter upp sig till en splitter ny bil, och som varje år åker på semester med hela familjen till mer eller mindre exotiska destinationer, eller som shoppar för belopp som den stora majoriteten av jordens befolkning inte ens sett på bild. Problemet är bara att det är en ytterst liten minoritet av jordens befolkning som kan sägas vara ekonomiskt oberoende och som resten av mänskligheten i en på gränsen till patetisk verklighetsflykt bara kan drömma om när de på olika sätt avundas och ser upp till dem, som på motsvarande föraktfulla sätt fryser tillbaka åt alla "wannabees".

Faktum är att fattigdomen i världen växer och tvärt emot vad många hävdar, växer den snabbt dessutom, vilket flera tunga rapporter visar.

Från mångfalden av djupanalyser som regelbundet görs av bl a. World Hunger and Moral Obligation, The Hunger Project, United Nations, The Institute for Food and Development Policy, United Nations World Food Program (WFP), Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO) och Oxfam, vet man att:

C:a en miljard människor lever på eller under svältgränsen.

Vid gränsen 1 \$ per dag befinner sig c:a 2 miljarder människor.

Vid gränsen 2 \$ per dag har vi redan täckt in nära hälften av Jordens befolkning.

Tar vi dessutom med Robert McNamaras begrepp "relativ fattigdom", d.v.s. människor som i den så kallat "rika" delen av världen lever på socialbidrag, eller som visserligen har ett arbete, men där inkomsten aldrig räcker till annat än livets absoluta nödtröft, har vi hastigt men mindre lustigt kommit att inkludera drygt 2/3 av Jordens befolkning, det vill säga 4 av 6 miljarder människor. Dessutom ska man komma ihåg att den globala befolkningen för hundra år sedan var under 1 miljard, men eftersom befolkningsökningen är exponentiell kommer vi enligt vissa beräkningar om c:a tjugo år att vara dubbelt så många som i dag och det är ju knappast en långsökt anta att det är de fattiga som kommer att stå för den absolut största ökningen.

De motsättningar som med automatik är inbyggda i en sådan makthierarkisk och ekonomisk systemlösning kommer således aldrig att kunna lösa de övergripande problemen så länge vi accepterar den befintliga "verktygslådan", även om det finns en och annan som faktiskt låter några brödsulor falla till golvet ibland.

Därför kan det förefalla både enkelt och självklart att vi skulle avveckla och överge det system som orsakar problemen och splittringen, så att vi kan bli av med de upplevelser som ständigt orsakar så mycket globalt lidande och smärta för de allra flesta. Men samtidigt tycks det som förgjort att våga släppa taget om det som i alla tider givit oss illusionen av trygghet, allra helst så länge vi hoppas på att kunna skaffa oss fördelar på någon annans bekostnad, i en ständigt pågående maktkamp, i en till synes evig spiral av konkurrenstänkande.

När ska det gå upp för oss att så länge vi fortsätter att slåss sinsemellan och bekämpa varandra, kommer vi aldrig att börja förebygga problemens uppkomst. Av någon anledning tycks vi hellre vilja klamra oss fast vid drömmen om den egna framgången, än att försöka undanröja det som skapar konkurrensen och utslagningen för alla. Vi kommer – vanan trogen – att envist fortsätta projicera alla problem på alla andra och att ständigt försöka straffa bort redan uppkomna problem och så länge vi fortsätter att skapa alla dessa problem och brister, kommer vi knappast att kunna skapa en fredligare värld, eftersom en fredligare värld faktiskt förutsätter en helt annan vilja och förmåga till samarbete. En fredlig värld måste med nödvändighet börja med en genuin VILJA till fred och därefter måste vi välja en värdegrund som bygger på attityder och värderingar som möjliggör ett förhållningssätt som är uppbyggt kring samförstånd utan konkurrenstänkande och då först kan vi börja hjälpa varandra att tillverka produkter och system som alltid är så bra som vi kan göra dem, istället för att som nu, tillverka en massa billigt skräp som bara förstör miljön och som avsiktligt bara går sönder i ett.

I takt också med att samhällsutvecklingens kräftgång blir allt mer påtaglig och i takt med näringslivets allt större svårigheter att nå lönsamhet och i takt med att människors misstro mot politiken och dess företrädare, sprider sig som en löpeld och när nu konkurserna inte enbart omfattar några av de största företagen i världen, utan dessutom riskerar att dra med sig hela nationer i fallet, eftersom problemet förstärkts avsevärt av det faktum att ett mycket stort antal nationer under det glada åttiotalet valt att spekulera med en stor del av statens intäkter på aktiemarknaden. Och konsekvenserna av den hejdlösa spekulationsivern börjar vi nu se resultatet av när förtroendet för näringslivet börjar svikta och aktiekurserna börjar svänga allt mer ohämmat i en nedåtgående spiral. En spiral som inte tycks kunna stoppas längre av räntesänkningar, då ränteverktyget snart är förbrukat.

Det globala och snabbt växande missnöjet, märks bland annat av alla internationella organisationer som drar allt fler demonstranter, till allt fler aktioner och det visar att allt fler människor uppenbart börjar bli allt mer övertygade om att våra globala ekonomiska och politiska systemlösningar inte längre förmår lösa mänsklighetens globala problem och den växande misstron kommer med största sannolikhet att ytterligare försvaga köplusten.

Därmed börjar det också bli allt mer uppenbart att systemlösningarna i sig utgör drivkraften i själva skapandet av problemen, vilket om inte annat bekräftas av att det snart inte finns ett område i hela världen som inte drabbats av den epidemiskt ökande resursbristen.

De våldsamma redskap och metoder som världens politiker och makthavare använder, kan uppenbart inte åstadkomma en fredlig värld och många av våra politiker tycks därför nöja sig med att försöka utrota de ”element” som man projicerat problemen på istället för att försöka skapa trygga förutsättningar för människor som i sig skulle göra det möjligt att förebygga problemen. Men nu nöjer man sig som sagt med att angripa symtomen och konsekvenserna på kort sikt, istället för att se vad som kan ge en långsiktigt hållbar lösning på problemen. Ett snävt och inskränkt vinsttänkande, är som vanligt det mest uppenbara skälet för detta.

En relevant fråga blir då hur långt den ekonomiska och politiska kräftgången behöver gå innan vi börjar diskutera och ifrågasätta de verktyg och metoder vi alltjämt använder.

Men trots att de flesta känner på sig att vi är på väg mot en ekonomisk kollaps, kör vi i full fart vidare på femmans växel och hoppas att allt ska ordna upp sig som det alltid har gjort hittills.

Vi har ju för all del upplevt lågkonjunkturer och börskrascher förut, utan att vår civilisation för den skull gått under, menar vän av ordning, men till skillnad från den ”svarta måndagen” den 19 okt 1987 eller vid börskraschen 1929, då det huvudsakligen var USA som berördes, befinner sig idag nästan alla nationer på ruinens brant av flera olika, men ändå samverkande skäl, där t ex USA som anses vara världens ekonomiska motor nr.1 har en accelererande federal statsskuld som för närvarande är på över 6 triljoner US\$ (6 000 000 000 000 00, http://www.brillig.com/debt_clock/) och om man även räknar in de övriga underskotten i t ex pensionssystemen och övriga välfärdssystem som för närvarande ökar ännu mer lavinartat i förhållande till inkomsterna, är skulden ofattbara 34 triljoner US\$ och därmed är dagens situation

till skillnad från de föregående, helt unik, ungefär som att jämföra en vanlig punktering på en bil, med fyrhjulspunka, på alla bilar i världen. Och det som också gör situationen så unik rent faktiskt, är det faktum att de allra flesta länder under den senaste högkonjunkturen, inte kunnat motstå frestelsen att förstärka kassan genom att placera stora delar av skatteintäkterna i den så kallade marknaden och så länge alla kurvor pekade uppåt och så länge alla ekonomiska Gurus använde ordet **TILLVÄXT** som ett heligt mantra, var allt frid och fröjd, men nu när till och med de allra största och mäktigaste multinationella företagen faller som käglor, de stora placerarna flyr Dollarn och underskotten börja komma upp i dagen, är det ofrånkomligt att många andra företag kommer att drabbas och då är en ekonomisk och därmed också politisk "härdsmalta" oundviklig, dels också därför att företagets aktiekapital håller på att urholkas och dels för att fordringsägarna till de skulder nationerna dragit på sig börjar få allt svårare att driva in dessa och sist men inte minst för att den globala förtroendekris allt detta har skapat, kommer att få allvarliga återverkningar på de nationer och politiska etablissemang som gjort sig allt för beroende av såväl marknaden som av varandra. Det blir en slags självuppfyllande profetia, vilket gör att de ofrånkomligt kommer att rasa som dominobrickor, när man inser att tillgångarna ligger placerade i mer eller mindre värdelösa aktier.

Det hela kan också liknas vid JAS kraschen på Långholmen. När styrsystemet väl blivit mättat, spelade det inte längre någon roll hur mycket piloten än ryckte i spakarna, katastrofen var redan oundviklig! Man skulle också kunna säga att girigheten bitit sig i svansen en gång för mycket och till slut fallit på eget grepp.

Ett annat skäl som understryker allvaret i den rådande situationen är att det snart inte heller finns ett område i hela världen som inte drabbats av omfattande resursbrister inom snart sagt vartenda välfärdsområde som ett resultat av de ovan nämnda problemen, vilket ytterligare spår på osäkerheten och inte minst misstron mot politikens möjligheter att lösa de växande problemen och den kommande flodvågen av arbetslösa.

Det är således bara en tidsfråga till dess våra ekonomiska system kommer att kollapsa och frågan blir då:

Vad händer sen?

Ja, vad händer sen, för trots att vi varje nyårsafton säger oss vilja ha ett mer jämlikt och rättvisare samhälle och trots att vi varje år tjuvar om fred på Jorden, måste vi dessvärre konstatera att världen faktiskt är på väg bort från dessa mål med god fart och det värsta av allt är att vi inte ens kan förvänta oss något annat med de attityder och den "verktygslåda" vi alltjämt använder oss av. Risken för att vi ska landa i ett "Mad Max" scenario som i filmen med Mel Gibson, är således överhängande om inget görs för att ändra kursen.

Ett alternativ, om än mikroskopiskt är att vi på något mirakulöst sätt lyckas undvika en politisk och ekonomisk härdsmalta och att livet rullar på ungefär som hittills, men även då ser prognosen minst sagt dystert ut, för om man tar en hastig blick i backspeglarna ser man lätt varför. De senaste femtio åren har nämligen antalet arbetstimmar successivt minskat, samtidigt som robotar och datorer ersätter allt fler människor genom ökad automatisering och mycket talar för att den trenden även fortsättningsvis kommer att hålla i sig. De senaste åren har vi också sett hur kreativ bokföring ökar bristen på resurser och hur den växande girigheten fått hela den ekonomiska sektorn i gungning pga minskade skatteintäkter. Den politiska och ekonomiska förtroendekris som nu också sprider sig som en löpeld över världen och som också bidrar till de omfattande personalnedskärningar vi nu ser över allt, har inte helt oväntat lett till det största stålbad vi någonsin sett och personalnedskärningarna kommer med all sannolikhet att bli ännu fler och ännu mer omfattande så länge vi fortsätter att köra vidare i samma gamla hjulspår.

Vi kan således vara förvissade om att många av de företag som nu bantar sin "kostym", framöver kommer att intensifiera sina ansträngningar, för att försöka ersätta så många som möjligt av den friställda personalen, dels av de skäl jag angivit men också genom företagsfusioner. Vi kan därför utgå från att det i framtiden blir färre människor som kommer att vara involverade i produktionen och detta av flera skäl. Dels p.g.a. de skäl jag redan nämnt, men dels också därför

att den demografiska utvecklingen i många länder i väst-världen är sådan, att medelåldern bara blir allt högre, vilket till stor del beror på att det föds allt färre barn i väst-världen. Inom tjugo år om inte tio år, kommer det således helt enkelt inte finnas tillräckligt många skattebetalare för att hålla igång pensionssystemen och den gemensamhetsbaserade sociala tryggheten. Därför kan vi också utgå ifrån att näringslivets ovilja att bära upp de sociala skyddsnetten för den snabbt växande skaran överblivna och åldrande människor som på många håll redan betraktas som snyltare och parasiter kommer att bli än mer uttalad än vad den redan är idag.

Så, även om vi lyckas undvika en politisk och ekonomisk härdsmläta, kommer våra systemlösningar inte att kunna överleva mer än tjugo år på sin höjd och därmed börjar det också bli allt tydligare, att hur vi än bär oss åt, under förutsättningen att vi inte byter ut vår ”verktygslåda”, kommer våra systemlösningar helt säkert att haverera inom en inte allt för avlägsen framtid. Det är dessutom uppenbart att konsekvenserna av vår ”verktygslåda”, - sett ur ett globalt perspektiv - dessutom skapar långt fler motsättningar och konflikter, än de förmår lösa och därmed börjar det även bli allt mer uppenbart att själva ”verktygslådan”, det vill säga makten och pengarna och den kamp och girighet de producerar, är det som i grunden skapar problemen, snarare än att vissa, d.v.s. vi själva alltid skulle vara ”goda” och dom andra alltid på motsvarande sätt skulle vara ”onda”, ungefär som om ”onda” människor bara ramlar ner från himlen, redo för att djävlas med oss.

Det kan i och för sig tyckas naturligt att politiker alltid har och alltid kommer att försöka beskriva världen i termer av svart eller vitt, därför att de ser det som nödvändigt att förenkla sina politiska budskap och det tycks också vara ett framgångsrecept för de politiker som lyckats beskriva världen med breda penslar, i så få färger som möjligt. Men världen handlar emellertid inte om gott eller ont, svart eller vitt, utan om orsak och verkan. Det handlar om att de attityder, värderingar och de förhållningssätt vi håller oss med, är det som bestämmer hur världen faktiskt ser ut och sen har historien med all önskvärd tydlighet visat oss att oinskränkt makt alltid leder till storhetsvansinne och detta har inte minst kolonialmakternas härjningar tydligt visat oss i alla tider.

Sen ser vi av någon anledning inte heller, att den monumental snedfördelningen i världen där den lilla minoriteten i den så kallade ”rika” världen som råkar ha tillgång till, arbete, makt och pengar, alltjämt fortsätter att försvara sig mot de ”onda” i en som det tycks, evig kamp för att försöka kapa åt sig en bit av kakan. Samtidigt som den absoluta majoriteten av världens fattiga befolkning, alla ansträngningar till trots, ändå aldrig någonsin kommer att kunna leva drägligt under rådande systemlösning.

Om vi stannar upp och för ett ögonblick tittar på vad det är vi lämnar efter oss i kölvattnet på den fullständigt ekonomiserade världen, är det svårt att undgå beklämmas över alla de barn som tvingas leta efter mat på soptippar, barn som tvingas till slavarbete, barn som tvingas prostituera sig, barn som tvingas kriga, barn som tvingas växa upp i en allt mer otrygg värld där vi lär oss att konkurrera om allt och slåss om allt, barn som i socialiseringsprocessen blir rädda därför att vi vuxna lär dem att bli rädda och barn som därigenom knappt kan skilja kärleken från rädslan och då självklart inte kan annat än att fortsätta att försvara det system som så effektivt ger dem illusionen av trygghet, där vi inte ens är medvetna om att vi envist fortsätter att använda en verktygslåda som ständigt frammanar de allra sämsta egenskaperna hos människan. I det perspektivet är det inte heller konstigt att så många människor blir så psykiskt sjuka att de utvecklar affektiva och psykotiska symtom.

Vän av ordning frågar sig då; vad är alternativet? Finns det några alternativ?

Visst finns det alltid alternativ, men frågan är bara om vi kan tänka oss att förändra våra attityder och värderingar så att det blir möjligt att förändra vårt förhållningssätt.

Alla vill ha fred men ingen är beredd att ta första steget.

Med att ta det första steget menar jag nu inte bara att man i tid och otid säger sig förespråka en fredlig värld, utan att man faktiskt också rent konkret vill förändra sig själv och söka sig bort från

alla de rädslobaserade system som hindrar oss från att förverkliga en varaktig och ömsesidigt respekterad fred och då räcker det inte med önsketänkande, utan då handlar det om att faktiskt lämna alla makthierarkiska och monetära pengasystem bakom oss för gott. Detta kan emellertid aldrig ske så länge vi ständigt kräver av alla andra att de ska sluta fred, samtidigt som vi själva inte är beredda att ifrågasätta våra egna attityder, värderingar och handlingsmönster, för vi skiljer oss inte nämnvärt åt när det gäller våra mest grundläggande attityder, värderingar och inte minst i det konkreta förhållningssättet människor emellan. Vi har alla genom årtusendena blivit så präglade och programmerade i splittring, konkurrens, maktkamp och rädsla att det inte ens spelar någon roll hur religiösa eller andligt utvecklade vi än anser oss vara och därför fortsätter vi att alltid projicera alla våra misslyckanden på omgivningen, eller på makthavare och politiker utan att någonsin ifrågasätta om vi inte själva är en del av själva systemfelet.

Desperata människor som på olika sätt ”drabbats” av krig och krigsherrars destruktiva aktiviteter, kriminalitet, orättvisor och annat elände, frågar sig, tillsammans med de ständigt närvarande journalister som likt gamar gottar sig i andras elände, ”vem som ska kunna ge dem fred och trygghet”.

Svaret måste dessvärre bli att ingen annan än vi själva kan åstadkomma detta och då endast genom att själva **VARA** freden friheten och tryggheten. För dessa begrepp är nämligen inga handels- eller bytesvaror. Fred kan bara skapas i våra egna villkorslösa hjärtan och därifrån spridas som ringar på vattnet till våra **medmänniskor** genom att villkorslöst hjälpa varandra. Aldrig genom att påtvinga någon våra ”sanningar” eller genom att försöka konkurrera fram ett samförstånd.

För visst är det väl så att vi alla **VILL** leva i en fredlig värld bortom alla krig, terroristdåd, svältkatastrofer och bortom pengajakten och alla makthierarkiska system.

Nu närmar vi oss också snabbt en punkt i historien när vi kan fråga oss om vi någonsin kommer att få ett bättre tillfälle att i grunden förändra världen? En sak är emellertid helt säkert och det är att så länge det finns rikedomar och maktpositioner kvar att försvara, kommer **INGEN** att vara beredd på att ge upp dessa, men just nu närmar vi oss som sagt ett avgörande vägskäl, där vi också måste fråga oss själva om vi verkligen vill fortsätta använda alla gamla rädslobaserade systemlösningar med pengar och makt, som den ständiga motorn och drivkraften till den skapade bristen och till alla ändlösa krig, konflikter, motsättningar, kriminalitet och missbruk, eller om vi för första gången i mänsklighetens historia ska våga pröva något helt nytt, där vi struntar i att mäta och värdera allt i kronor och ören, men istället ställer upp och hjälper varandra att skapa allt det som vi någonsin har kunnat drömma om och mycket mer därtill i en värld av gränslöst överflöd åt alla?

Nu är det – menar jag – hög tid att välja väg, för nu har världens ledande makthavare redan bestämt sig för att de vill ha krig, krig som undan för undan kommer att sprida sig som en löpeld och som kommer att utplåna alla rikedomar och maktstrukturer i sin väg! Och då måste vi fråga oss om vi verkligen vill låta dessa moderna makthavare hållas med sina vildavästernfasoner där man först alltid suger ut och roffar åt sig och därefter alltid replikerar med bomber och granater enligt devisen ”might is right”, när de utsugna och exploaterade försöker protestera. Men att det alltid blir så här, är å andra sidan inte det minsta förvånande så länge vi låter rädslan genomsyra våra liv och det är därför inte heller förvånande att de attityder och värderingar, det monetära och makthierarkiska systemet skapar, gör det stora flertalet av oss till fullfjädrade rovdjur i socialiseringsprocessen.

Barn blir ju som sagt inte rädda förrän vi lär dem att bli rädda!

Varför låter vi då detta fortgå, när vi vet att världen genomsyras av system som baserar sig på pengar i en eller annan form och som just därigenom alltid tycks skapa många fler problem än de eventuellt kan lösa?

Vi vet ju också att den relativa trygghet och självrespekt vi eventuellt kan uppnå, alltid står och faller med vår tillgång på pengar och att det bara är en pytteliten minoritet som kan sägas vara

ekonomiskt oberoende och som i och för sig kan uppnå ett visst mått av trygghet, men om dessa pengar samtidigt ger dem lycka och harmoni, kan på goda grunder ifrågasättas.

Samtidigt vet vi också att världens alla pengasystem och betalningsmedel (M3) till trots, hos den alldeles överväldigande majoriteten av jordens befolkning, ändå bara skapar otrygghet och rädsla. En rädsla som vi vet, skapar stor osäkerhet och ändlösa konflikter och motsättningar och som i sin tur leder till allt grövre kriminalitet och en allt mer utbredd desperation. Dessutom vet vi också att den ständiga maktkamp det skapar, får oss att till varje pris försöka kapa åt oss maktpositioner på alla nivåer och helt uppenbart är många av våra politiska ledare dessvärre än idag inte mycket bättre än medeltidens "renaissance furstar" och där de allra mäktigaste, rent av får Macchiavellis teorier att framstå som rena sörgårdsidyllen vid en jämförelse.

Nu är väl det i och för sig inget problem, förutsatt att majoriteten trots allt VILL ha en Darwinistisk värld där man måste konkurrera och slåss om allt, där man ständigt måste vässa armbågarna och klättra på varandras ryggar för att kunna komma någon vart och där man till och med, till sista blodsdroppen tvingas försvara ett system, som ytterst syftar till att kunna bibehålla förtrycket av oss själva.

När man nu också så frenetiskt måste kämpa sig till varje framgång, förefaller det också tämligen logiskt tänka sig att man i ett sådant perspektiv, till varje pris också vill försvara det som man själv tvingats kämpa sig till.

Men är det verkligen så vi alla vill leva?

För min egen del tror jag att de allra flesta, visserligen längtar efter att kunna skapa en fredlig värld bortom rädslan och kampen, där alla får del av välfärden och överflödet. Men ingen vill se orsaken till problemen, eller att det skulle föreligga något strukturellt systemfel, för det är ingen som vill se att det skulle vara något som helst fel i att använda pengar och makt och därför fortsätter dessvärre kursen att vara inställd mot ännu en civilisations undergång.

Men om nu inget av de dystra alternativen tilltalar oss, vad ska vi då göra istället?

Som jag ser det och som jag kommer att försöka visa, måste vi förr eller senare, våga överge vår gamla verktygslåda tillsammans med vår inprogrammerade rädsla, våra attityder och värderingar och skapa en helt ny värdegrund, baserad på samarbete i stället för konkurrens, och på villkorslöshet i stället för pengar och makt, om det är trygghet och fred vi vill ha. Men tänk då för ett ögonblick inte på vad som eventuellt är möjligt eller inte. Tänk istället på vad vi innerst inne VILL ha för värld. Låt oss därefter fokusera på vad som hjälper oss att skapa en fredlig värld och låt oss medvetet försöka välja bort det som hindrar oss från att skapa en fredlig värld och när vi bara har kommit fram till vad vi tillsammans vill ha, kommer världen, lika säkert som ett amen i kyrkan, automatiskt att ge oss det, för vi har alltid haft och kommer alltid att ha den värld vi förtjänar och vi kommer alltid att ha en värld som ger oss upplevelser som motsvarar allas våra gemensamma attityder och värderingar.

Ta Hitler som ett typexempel på denna resonemangsmodell. Hitler hade aldrig blivit HITLER om inte hans idéer hade funnit en god jordmån i det tyska folkets attityder och värderingar. Det samma gäller i allra högsta grad än idag där våra attityder och värderingar och vårt sätt att försöka utrota ondskan, istället för att försöka förebygga den, ständigt producerar nya terrorister i en nedbrytande spiral, vilket garanterat leder oss rakt i fördärvet. Om vi tänker efter en stund kan vi alla säkert också, som motvikt plocka fram exempel på tillfällen när vi har lyckats lyfta fram de allra bästa sidorna hos människan. Men dessvärre tycks detta emellertid endast hända när människor drabbas av svåra katastrofer och olyckor och det tycks framför allt hända när vi försöker rädda livet på människor och djur i samband med, olyckor, terroristattacker, krig, bränder och naturkatastrofer. Då ställer vi helt plötsligt upp, utan minsta tanke på den egna säkerheten och utan en tanke på att bli kompenserade ekonomiskt för vår insats, oavsett hur omfattande, jobbig eller farlig insatsen än må ha varit!

Det sägs också att det bästa i livet är gratis och vi syftar då som regel på kärleken!

TÄNK om vi bestämde oss för att utveckla denna villkorslöshet till att genomsyra allt vårt umgänge med varandra, så att vår omtanke och vår välvilja skulle bli gränslös och omfatta ALLA på vår Jord istället för enbart några få!?

Vad skulle det vara för fel med det och varför är vi tvärt om beredda att till sista blodsdroppen försvara ett ekonomiskt/hierarkiskt system som ständigt SKAPAR brist, motsättningar och ändlösa konflikter?

Varför tycks vi då hellre vilja leva i en värld full av skapad brist än en värld av gränslöst överflöd?

Glädjande nog verkar emellertid skaran växa snabbt, som insett att de rådande systemen inte längre förmår föra samhällsutvecklingen framåt. Det börjar också bli allt tydligare att samhällsutvecklingen de senaste 20 åren vänt om till en kräftgång som nu har antagit sådana proportioner att vi börjar ana att det inte längre finns någon politisk eller ekonomisk lösning på problemen och att något radikalt måste göras, dels för att förhindra den slutgiltiga kataklysmen, men också för att skapa utrymme för något helt nytt.

Efter att på fritiden under många år, ingående ha studerat och även deltagit i en rad olika diskussionsforum runt om i världen, har jag noterat att det som för bara några år sedan var helt omöjligt att diskutera, nu möts av en snabbt växande acceptans för ett mer villkorslöst förhållningssätt som alternativ till det hierarkiska konkurrenssamhället. Men om det ska gå att omsätta ord till handling och förändra världen till att bli mer villkorslöst, krävs det trots allt att ett stort antal människor tillsammans **VILL** ha ett mer villkorslöst samhälle, men märk väl att jag inte tror det är nödvändigt att alla behöver vara övertygade om att det är möjligt att vända runt ”skutan”, de får gärna tro att det är utopiskt att förändra världen, men i botten måste det ändå finnas en gemensam **VILJA** att gå i den riktningen, men också att man är någorlunda överens om definitionen av begreppet villkorslöshet, om det ska gå att förändra våra konkreta upplevelser.

Att förverkliga en sådan vision, kan givetvis förbli en ouppnåelig utopi, eller också bli en realitet, men det beror som sagt helt och hållet på vad vi tillsammans vill ha!

Antingen vill vi fortsätta att befästa en värld full av brister, konflikter, konkurrens och motsättningar, eller så bestämmer vi oss för att vi vill lämna allt det bakom oss och tillsammans istället skapa en värld full av överflöd och samförstånd genom att plocka fram den där villkorslösheten som vi hittills bara tagit till när vi drabbats av katastrofer.

Skillnaden finns enbart inom oss själva och skillnaden består i om vi vågar släppa rädslan och om vi vågar tro på vår obegränsade potential.

Dorion Klein

När jag hade skrivit färdigt på min artikel hade klockan blivit så mycket att jag bara hann äta lite frukost innan det var dags att gå till jobbet igen. Under frukosten hann jag med att fundera på om jag verkligen skulle försöka publicera artikeln. Det verkade mest troligt att jag skulle göra mig själv en björntjänst och att min journalistiska karriär hastigt men inte men inte alls så lustigt kunde ta slut, istället för att så småningom kanske utmynna i tjänsten som politisk korrespondent, så jag började fundera på alternativa lösningar, som att publicera den under pseudonym eller att försöka få ut den genom andra kanaler, men det skulle tvivels utan också innebära vissa risker om det kom ut att jag skrivit den, men å andra sidan **VILLE** jag gärna kunna ge ut den i mitt eget namn för den representerade ju ändå mig, mina tankar och mina slutsatser.

Men det får väl ge sig senare, nu var jag tvungen att hasta i väg till jobbet för ett möte med ledningsgruppen om mina planer och ambitioner.

Nåja, tänkte jag för mig själv, jag kanske ska ge dem en lättsockrad version tills vidare.

Kapitel 3. Det stora kriget 2003 - 2005

Några dagar senare klev det in en välklädd, men ändå på något sätt besynnerlig man på redaktionen, som frågade efter mig och som utan omsvep bad om att få sätta in en insändare, som han sa kunde få stor betydelse för kommande händelser.

Eftersom jag är född nyfiken kunde jag inte låta bli att läsa hans insändare, som vid en första genomläsning inte direkt framstod som någon världsomvändare, men jag frågade honom ändå, mest för att vara artig varför han skrivit den i imperfektum och hur han så tvärsäkert kunde uttala sig om något som ännu inte skett och därefter fyllde jag i med en fråga på vilket sätt hans insändare skulle kunna få så stor betydelse för framtiden.

– Det är lite invecklat men vi kan väl för enkelhetens skull säga att jag har tillgång till information från framtiden och därför valde jag att skriva i imperfektum eftersom det ur mitt perspektiv redan har hänt och som svar på din andra fråga är jag medveten om den begränsade spridningen, men det gör inget för huvudsaken är att de som behöver läsa den, gör det och det kommer dom att göra.

– Du får ursäkta, visserligen är jag själv en gammal cyniker, men hur kan du vara så säker på de syften och mål som du näst intill raljerar med?

– Dels för att jag som sagt, har tillgång till information från framtiden men även om du bara tänker efter och gör antagandet att makt och pengar utgör ett självändamål i sig, är det inte svårt att lägga ihop pusselbitarna så att det som kommer att ske, till och med framstår som helt logiskt och till och med oundvikligt.

– OK, jag ska läsa den en gång till:

Rapport från framtiden

Mellan åren 2003 till 2005 kommer flera, blodiga krig att utkämpas mellan några av världens allra starkaste nationer mot flera av världens fattigare dito.

Dessa krig som från västs sida, liksom tidigare världskrig var tänkta att en gång för alla göra slut på framtida krig, hade dessutom ambitionen att utrota ”ondskan” och terrorismen och därför kom de så småningom att sprida sig till många delar av världen, men framför allt till de fattigare delarna av världen och de kom dessutom att utkämpas med många av de värsta vapen människan någonsin har skadat, i en till synes ändlös spiral av angrepp, vedergällningar och hämnd och det blev därmed inte helt oväntat den genom tiderna blodigaste kampen någonsin.

Det inledande kriget startade i och med att USA och NATO till slut omsatte alla hot om angrepp mot ”ondskans axelmakter” till ett fullskaligt angrepp, trots att inga konkreta eller relevanta bevis presenterats. Detta ledde automatiskt till en lång rad våldsamma protester och upplopp runt om i världen men framför allt i arabvärlden, något som främst tvingade deras ledare att agera för att inte bli beskyllda för att gå USA’s ärenden och därför mobiliserades arabvärldens terrorister till ett motangrepp på amerikanska intressen, inte så mycket till stöd för Irak, som för att slå tillbaka mot USA’s allt mer tydliga och ohöljda imperialism.

När så kriget mot terrorismen pågått en tid, kom en lång rad nationers ekonomier, som redan tidigare balanserat på ruinens brant att kollapsa, vilket inte gav dem några andra möjligheter att undvika kaos och anarki, än att så snabbt som möjligt kasta sig in i det slutgiltiga kriget om makten och därmed eskalerade kriget på kort tid och kom att sprida sig till stora delar av världen likt en präriebrand.

Det går egentligen inte att exakt säga var det ena kriget slutade och var det andra tog vid, för det var egentligen flera krig som utkämpades, men som ändå hängde ihop då de alla var en del av kampen mot ondskan och terrorismen. Det var i alla händelser en serie krig som kom att fullständigt ödelägga mycket stora landområden i flera av de tidigare så tätbefolkade delarna av världen. Dessutom förtjänar utrotningen av många djurarter ett särskilt omnämnande, eftersom det uppenbart aldrig varit relevant att ta hänsyn till djuren när det har krigats, oavsett om det varit

för äran, makten, pengarna, eller som i det här fallet ondskan och terrorismen som varit det officiella motivet för vår blodtörst.

Så hade då den mänskliga evolutionen med alla sina rädslobaserade systemlösningar till slut kulminerat i det som Michel de Nostre-Dame, redan på 1500-talet förutspått.

Den rädsla och det maktbegär som krigshetsande makthavare medvetet eller omedvetet i alla tider drivits av och det storhetsvansinne som så många gånger tidigare drabbat den eller de som innehaft allt för mycket makt, hade även den här gången till slut gått så långt att man inte såg någon annan utväg än att försöka utplåna alla dem som kunde utgöra ett hot på ett eller annat sätt och resultatet blev att flera miljarder människor offrades i kampen för världsfreden och för den delen även kampen om makten och kontrollen, fast det ville man ju självklart inte tillstå.

Den som till äventyrs tvivlar på att makthavare kan vara så kallhamrat cyniska, kanske ska ta sig en ny titt i historieböckerna. Där framgår det med all önskvärd tydlighet att det enda som i alla tider betytt något för maktmänniskor när det kommit till kritan, har varit utsikterna att kapa åt sig ännu mer makt, alternativt att bibehålla den makt och kontroll man redan tillskansat sig.

I ljuset av tidigare erfarenheter, förefaller det därför heller inte särskilt långsökt att de makthavare som planlagt det här kriget i jakten på terrorister, rent av hade kalkylerat med att så många människor skulle få sätta livet till. Det är fullt möjligt att de såg det som ett acceptabelt eller rent av nödvändigt pris så länge det inte drabbade dem själva.

Men utåt sett försökte man självklart få det se ut som om jakten på ondskan var det första och enda rättfärdiga motivet och oftast framställdes det i medierna också som ett slags heligt korståg, om inte annat för att blidka den religiösa högern som sällan eller aldrig tvekat att använda våld i kampen mot andras ondska.

Det var heller inte förrän mot slutet av denna långa konflikt, som krigströtta människor började ana vidden av det destruktiva beteendet och ana att de förmodligen hade blivit förda bakom ljuset av en dold agenda. Sen kom insikten om vilket monumentalt mänskligt misslyckande ett krig alltid är, oavsett vem som angriper vem och varför.

När så röken och dammet efter kriget skingrats, samlades människor i olika grupper för att ventilerat sitt missnöje och allt oftare kom missnöjet att fokuseras kring själva makten och den så kallade demokratin som helt uppenbart inte varit särskilt demokratisk när det kom till kritan. Helt uppenbart var inte maktapparaten med dess systemlösningar, kapabelt eller ens villigt att förhindra det monumentala lidande som drabbat stora delar av världen.

Men eftersom det fortfarande var fred människor ville ha, framträdde allt tydligare behovet av ett nytänkande från grunden. Men att inse nödvändigheten av ett nytt förhållningssätt tillsammans med nya attityder och värderingar, när man inte ens riktigt visste vad det var som var gålet, bortsett då från maggropskänslan att något i grunden var uppåt väggarna fel och när man dessutom inte hade en aning om vad man ville ha istället, eller vart man skulle vända sig för att uppnå detta, kan man lätt förstå hur ytterst frustrerande det kunde vara. Detta märktes tydligt i den oro, förvirring och misstro som växte sig allt starkare på många håll, men det ledde också paradoxalt nog till en allt större beslutsamhet om att något radikalt måste göras.

Väldigt många andra människor hade å andra sidan drabbats av en närmast total håglöshet och apati, vilket präglade deras vardag en lång tid efter det att själva kriget tagit slut, men så småningom föll de återigen till föga för politikernas fagra löften om guld och gröna skogar och därmed tycktes allt vara på väg tillbaka mot samma gamla makthierarkiska systemlösningar som tidigare och mot samma gamla systemfel som ständigt och jämt fått oss att skapa motsättningar genom konkurrens, och icke att förglömma, den monumentala likgiltigheten inför andras situation som gör det möjligt för oss att blunda för det faktum att varje framgång och varje vinst alltid sker på någon annans bekostnad och därmed var vi tillbaka till ruta ett igen, där vi som vanligt försökte lösa konflikter med våld och så hade vi fortfarande inte ha lärt oss ett dugg av historien.

N.N.

-

Om min insändare känns lite som att ha fått tjuvtitta i facit och att därefter få möjligheten att göra om provet, eller om den känns lika relevant som en solstol på grönland, får givetvis var och en själv avgöra.

* * *

– Menar du att det här har hänt där du kommer ifrån?

– Alltså, jag har inte sagt att jag kommer därifrån, men jag kan säga att det som jag beskriver kommer att ha hänt, om ingenting görs nu.

– Varför vill du inte berätta hur det kommer sig att du känner till vad som kommer ske?

– Jag vill inte ta bort fokus från det som ÄR viktigt, nämligen möjligheten att argumentera för en förändrad inställning till krig som metod för att försöka åstadkomma fred och därför försöker jag skapa en ökad förståelse för vad våld och makt leder till.
HUR jag har kunnat förmedla detta är inte intressant just nu.

– Nåt som jag inte begriper är hur de som ska vara de bästa ledarna i världen över huvud taget kunde tro att det var möjligt att utrota ondskan med bomber och granater och kan du då säga nåt om hur man tänker kring det i framtiden?

– Ifall det nu var så att makthavarna någonsin trodde att miljarder människors död, slutgiltigt skulle ha utrotat ”ondskan”, torde en obehaglig överraskning vänta dessa maktmänniskor, för när man skapar en stark pol i en viss riktning, skapar man automatiskt en lika stark motpol enligt principen aktion och reaktion och den förhoppning maktapparaten eventuellt närde genom att med denna sista kraftansträngning försöka bli av med ondskan en gång för alla, kom garanterat att bli lika förvånad och besviken som den som för första gången ser en hägring glida iväg framför sig i öknen, när det visade sig att även detta kriget hade skapat en helt ny generation ”terrorister”. En förvåning som dessutom mycket snabbt måste ha övergått i djup oro när det stod klart att den växande förtroendeklyftan mellan folket och ledarna blev allt mer okontrollerbar och när dessutom människor på allvar började vädra sitt missnöje blev det allt mer uppenbart att det traditionella ledarskapet allt mer framstod som en återvändsgränd, eftersom maktutövningen allt som oftast tycktes leda till mer krig och förtryck, istället för den utlovade tryggheten och freden.

Men att välja något nytt och oprövat sådär hux flux, när mänskligheten i alla tider har programmerats med attityder och värderingar som genomsyras av konkurrens och rädsla på ett eller annat sätt, kan vara lättare sagt än gjort, men ändå framstod behovet av något nytt och annorlunda som allt mer nödvändigt, frågan var bara VAD.

I detta skede skulle man kunna säga att mänskligheten stod inför ett historiskt avgörande vägskäl, där man hade att välja att antingen fortsätta på den inslagna vägen med alla sina ekonomiska och makthierarkiska systemlösningar, eller att för första gången i mänsklighetens historia våga försöka finna en ny värdegrund, nya attityder och värderingar baserade på samförstånd i stället för konkurrens, men inte helt oväntat valde människorna att fortsätta på den sedan länge upptrampade stigen och det är ett av skälen till varför jag är här just nu.

– Förlåt att jag avbryter dig, men varför kunde inte människorna efter kriget välja bort det som uppenbart inte funkar, jag ser ju också att du och jag delar ungefär samma syn på vad som orsakar problemen, så varför är det fortfarande inte möjligt att dra de nödvändiga slutsatserna efter det att man redan har facit i handen, jag fattar det helt enkelt inte?

– Självklart är det inte så enkelt att helt plötsligt bara överge föreställningar som i coner gett människan illusionen av trygghet och man skulle ju även kunna säga detsamma om den nuvarande situationen, där vi för länge sedan borde ha kunnat dra samma slutsatser, men att vi ändå inte gör det och förmodligen är det så, för att vi inte tror att det är möjligt att förändra

något i grunden. Sen måste vi också förstå att det faktiskt existerar några små men extremt starka grupper som till varje pris vill förhindra en sådan förändring, grupper vars makt och inflytande ständigt är beroende av att människor låter sig styras och kontrolleras och som är villiga att försvara de ”redskap” som håller mänskligheten splittrad och fången i ekorrhjulet, hur destruktivt det än tycks vara och därför är det inte heller särskilt förvånande att dessa grupper hela tiden och med alla till buds stående medel försöker underblåsa människors osäkerhet och rädsla. Det är delvis också därför som jag är här för att ge lite ”feedback” från framtiden för att om möjligt kunna vrida om kompassen något, innan det är för sent. Ett annat skäl till min närvaro är att det ännu fattas en del pusselbitar innan förändringsprocessen ens kan påbörjas.

Ett första steg till en förändring förutsätter att man grundligt förstår vad som är fel och varför, det vill säga att man har identifierat de områden där våra behov och önskemål inte blivit tillgodosedda, men också att man kan förklara varför det inte blev möjligt att uppfylla dem.

Nästa steg är att man förstår hur och på vilket sätt något behöver förändras, till exempel genom att man kan konkretisera ett eller flera alternativ att välja mellan

Och sist men inte minst förutsätter en förändring att man både vill och vågar förändra det som hindrat oss från att tillfredställa våra behov och önskemål.

Men dit förefaller det som sagt, ännu vara en bit kvar, för så här långt har mänskligheten inte varit redo att se igenom den illusoriska trygghet vårt gemensamma förhållningssätt representerar och därför har det heller inte varit möjligt att identifiera själva problemet med varför det alltid varit omöjligt att skapa en ömsesidigt respekterad fred genom konkurrens och kamp med bomber och granater och därmed var det naturligtvis inte heller så konstigt att vi ännu en gång lät världens makthavare tala om för oss varför vi måste bygga upp vår civilisation med samma gamla välbekanta systemlösning med alla sina pengasystem och maktstrukturer och just därför började vardagens alla bekymmer, ännu en gång så sakteliga att återta sitt grepp om människornas omedvetna rädslor och än en gång började lejonparten av våra tankar kretsa kring plånboksfrågorna där vi som vanligt måste ägna större delen av vår vakna tid till att slåss och kämpa för att få ihop tillräckligt med pengar till allt det vi vill göra och allt det vi vill ha.

– En sak kan man i alla fall konstatera - sköt jag in för att visa att jag var med på noterna - och det är att så länge det finns rikedomar och maktpositioner kvar att försvara, kan ingenting i grunden förändras och trots att tydligen miljarder människor kommer att dö i det stora kriget, lyckades makthavarna än en gång dupera den splittrade och osäkra mänskligheten efteråt, sannolikt genom att som vanligt dela ut en massa fagra löften till höger och vänster och jag håller också med om att vi först måste veta vad som är trasigt innan det är möjligt att laga något.

– Absolut, och det var just därför som man lyckades behålla greppet om människorna, eftersom den stora tysta massan som vanligt lät sig fösas än hit och än dit likt en fårskock, just därför att alla otrygga och osäkra människor för femtielfte gången – ”med ett stadigt tag om auktoriteternas kjoifall” – valde att hellre tro på alla fagra politiska löften, än att försöka frigöra sig och stå på egna ben och naturligtvis också för att man inte visste vad man skulle ha istället.

– Det var som fan, ursäkt språket, men jag tror vi förstår varandra ganska bra, eller!?

Jo det tycks så och det är som sagt ytterligare ett skäl till varför jag är här.

– OK, sa jag, jag ska försöka peta in din insändare på ett eller annat sätt, men jag kan redan nu ana att det kan möta en del motstånd om det inte görs på rätt sätt vid rätt tillfälle.

– Jag är full av tillförsikt att det ordnar sig på bästa sätt. Sen tackade han hastigt för sig och var redan på väg.

– Men vänta, vad heter du och hur kan jag få kontakt med dig?

– Det ordnar sig, jag hör av mig. Sen var han redan borta.

Kapitel 4. Lägesrapport 2006

En tidig och kall vårdagsmorgon, efter ännu en alldeles för kort nattsömn och efter ännu ett brutalt uppvaknande till mina väckarklockor, var jag nu efter en snabbdusch och en macka i förbifarten, tjugo minuter senare, på väg till fots ner för backen utanför vårt hus. Jag var på väg till arbetet, lika trött och seg som vanligt, så här okristligt tidigt på morgonen.

– Faan tänkte jag, det borde vara förbjudet att skrämma upp människor med väckarklockor!!!

Vad är det egentligen för skillnad på mitt liv och på den som sitter i fängelse, hann jag tänka när jag passerade korsningen? Inte var det någon principiell skillnad i alla fall, möjligen bara en liten gradskillnad, för jag blev inte kvitt den obehagliga känslan att jag kände mig djävligt ofri och instängd.

Jag kan heller inte åka vart jag vill när jag vill, dels för att jobbet förhindrar detta, och dels för den lilla men högst påträngande omständigheten att jag trots min relativt hyggliga lön, väldigt sällan har råd att åka nånstans. När hyran, lånen, räntan och alla andra räkningar är betalda och barnen har fått sitt, blir det som regel inte mycket mer kvar än att det nätt och jämt räcker till maten. Snacka om att sitta fast i ett osynligt järngrepp!

Men just när jag var på väg förbi tunnelbanestationen, var det något som fångade min uppmärksamhet, utan att jag riktigt förstod vad det var jag reagerade på. Först när jag skingrat mina tankar och funderingar och såg mig om, upptäckte jag löpsedlarna vid kiosken.

NY PLANET I VÅRT SOLSYSTEM UPPTÄCKT!

Basunerades det ut på båda löpsedlarna bredvid varandra.

WOW, tänkte jag ÄNTLIGEN händer det nåt som inte bara är en pseudonyhet som avlöser gårdagens pseudonyhet, som t ex ”Helt nytt revolutionerande bantningsmedel upptäckt”, eller ”Aktieexpertens bästa tips”.

Omtumlad kom jag en stund senare till nyhetsdesken på redaktionen och kollade av radion, TV:n och tittade på telegrammen. Det slog mig att jag nästan sprungit den sista biten av upphetsning, allt för att så fort som möjligt kunna ta del av historiens största scoop.

Mycket riktigt så kablades den ena rapporten efter den andra ut om den sensationella upptäckten. Bara några timmar senare började frågorna strömma in; finns det liv på planeten, hur kunde den här jätte planeten, dyka upp här utan att vi märkt något, utgör planeten nåt hot mot oss, kan den kollidera med oss, Finns det liv på planeten, har de kommit för att invadera oss, finns det nåt av värde där som vi kan exploatera? ... Frågorna ville aldrig ta slut.

Somliga såg det som Jordens undergång, andra påstod att Jesus nu skulle återkomma. Många människor blev förstaeligt nog mycket oroliga för vad som nu skulle kunna ske.

Med tanke på hur bra vi är på att oro oss och med tanke på hur snabba vi är med att gå i försvarsställning, var det inte förvånande att många blev livrädda för den här nykomlingen i vårt solsystem.

Redan några dagar senare började den ena mer sensationella rapporten efter den andra strömma in från experter och vetenskapsmän. Allt som kunde användas för att studera den nya planeten hade omgående riktats dit. Vartenda tillgängligt teleskop och varenda radioantenn och parabol var riktad mot den här nykomlingen. Svårt att avgöra om det var nyfikenheten eller rädslan som var starkast så här i början.

Men oavsett vilket, så kan man konstatera att det från och med nu bara fanns ett enda samtalsämne på den här planeten. Den här nyheten överskuggade allt annat.

På fikarasterna, i lunchrummen, överallt diskuterades det och spekulerades det livligt vad som skulle ske härnäst. För att inte tala om all världens regeringar som satt i det ena krismötet efter det andra, Nationella såväl som Internationella.

FN hade som vanligt svårt för att bestämma sig för om man skulle sätta sig på den fredliga stolen eller den militära. Mötena med supermakternas ledare, var som vanligt inte till mycket hjälp, vilket man förstod först efter det att någon i Pentagon hade läckt uppgifter om att man (NATO alltså) allvarligt hade övervägt om man skulle spränga den andra planeten eftersom den kunde hota Nationella intressen. (Har vi inte hört den förut!?)

Sen kom beskedet som alla väntat på:

”Planeten förefaller vara lika stor som vår egen planet, men med den skillnaden att den bara verkar bestå av en enda stor kontinent som påminner om vårt ursprungliga Pangea och att kontinenten är omgiven av ett stort hav, Dessutom har ”Pangea” två månar i stället för vår enda måne”.

”Det finns liv på ”Pangea”!

”Det finns människor på Pangea och de ser ut som vi”!

”Den ligger i samma omloppsbanan som Jorden, men den befinner sig på den diametralt motsatta punkten”!

”Atmosfären är som vår och klimatet är som vårt”!

Nu tog USA, sin vana trogen kommandot och sammankallade världens ledare till ett omedelbart möte i FN:s säkerhetsråd, där man med hjälp av sitt veto körde över alla andra nationer och lyckades få igenom att USA skulle ta ordförandeskapet i den arbetsgrupp som skulle utforma handlings- och försvarsplaner, samt utse en eventuell delegation för den händelse man bestämmer sig för att göra ett officiellt besök på ”Pangea” eftersom planeten omedelbart döptes till Pangea i folkmun, inte så mycket för att bygga broar som för att se hur vi kan komma behöva att försvara oss mot Pangea ifall de tänkte anfälla oss och för den händelse det kan finnas något av värde där för oss att ta till vara.

En av de allra första frågorna att besvara var, om vi rent tekniskt skulle klara att bygga en farkost som kan landa på Pangea och därefter lyfta från Pangea igen, med tanke på att gravitationen där sannolikt motsvarar vår egen.

På NASA och Pentagon funderade man vid slutna möten och man enades om att det skulle vara möjligt att genomföra en expedition till Pangea inom tre till fyra år, givet att man får fria händer och obegränsat med resurser till sitt förfogande. Man lovade t o m att man skulle kunna ha fem likadana farkoster klara inom den tidsramen.

Behöver det sägas, att frågan beviljades utan diskussion, vid arbetsgruppens nästföljande möte.

Det enda som eventuellt skulle kunna utgöra ett problem, är om det inte finns något användbart bränsle att köpa på Pangea, eftersom det eventuellt kan bli problem om vi måste landa med fulla bränsletankar för att sen kunna lyfta igen från en planet med så stark gravitation.

En annan viktig fråga som snabbt måste besvaras var den om det är möjligt att upprätta någon form av kommunikation med Pangeas ledare och därefter inleda förhandlingar med dem.

Man beslöt att skicka ut en serie signaler mot Pangea, bestående av morse signaler, binära koder, primtal, ”und so weiter”. Dessa signaler skickades oavbrutet och upprepades dygnet runt, på en rad olika frekvensband. Sen väntade man spánt om det skulle komma något svar!

Pangea har sedan mycket länge en motsvarighet till vårt SETI, (Search for Extra Terrestrial Intelligence) där en grupp människor till och från avlöser varandra med bemanningen av en rad mottagare och teleskopliknande föremål, för att hålla sig underrättade om våra förehavanden, ibland av nyfikenhet eller förundran, ibland av intresse, och ibland i rent studiesyfte. Även många barn besöker stationen för att lära sig förstå vad rädsla kan åstadkomma om den tillräckligt länge får genomsyra människors vardag.

Nu satt det några människor på Pangeas motsvarighet till vårt SETI, som pratade och umgicks med en grupp barn och ungdomar som just anlant, när det plötsligt blev ett fasligt liv på högtalarna och alla bildskärmarna gick igång. Samtidigt kablades nyheten ut till alla Pangeaner. Nu är inte det i sig nåt nytt, för Pangeanerna kan alltid när som helst koppla upp sig på ljud och bild från Jorden, ungefär som en viss TV kanal för såpoperor. Även om det i längden blivit väldigt tröttsamt för de flesta. Somliga orkar aldrig titta på eländet. Medan andra återigen, aldrig tycks få nog av intrigerandet, precis som här. Nåväl det var en parentes.

Visserligen visste man på Pangea att det här ögonblicket skulle komma och att det ögonblicket var nära förestående, men ändå blev alla överraskade på nåt sätt. Nu fick barnen som var på besök, sitta på första parkett och bevittna ett historiskt ögonblick, något att berätta för barnbarnen minsann. Spänningen i rummet gick sannerligen inte att ta miste på, för den gick nästan att skära med kniv, så tät och intensiv var den. Men någon rädsla kände man över huvud taget inte, vilket med våra erfarenheter hade varit rimligt annars, om man betänker hur människor på Jorden brukar lösa sina uppgifter och problem.

Tvärt om såg man i stället en stor och viktig uppgift framför sig och den överskuggade allt annat för Pangeanerna.

– Jahaja, sa den som just då satt vid kontrollbordet, **NU VAR DET ÄNTLIGEN SÅ DAGS!**

Kapitel 5 Första kontakten.

Nu knastrade det till i högtalarna på SETI:s anläggning i New Mexico, som nu också hade gjorts till någon slags sambandscentral för den händelsen det gick att upprätta en kommunikationslänk till Pangeanerna.

Det som kom ur högtalarna gjorde samtliga närvarande, från tekniker till högste militäre sambandschef, helt överrumplade, för det som först kom ut ur högtalarna var;

– Varför använder ni inte det språk som ni brukar använda, vad är det för fel på engelskan?

Det tog en bra stund innan någon ens rörde på sig, sen tog det ännu en lång stund innan någon kom sig för att svara;

– Nej det är inget fel på engelskan, men vad jag och alla andra här undrar över är, hur det kommer sig att ni pratar vårt språk?

Svaret kom som ett brev på posten;

– Vi har observerat er och följt era förehavanden under mycket lång tid och jag vågar påstå att vi känner er mycket väl, kanske rent av bättre än ni själva. Vi har haft gott om tid på oss att lära oss hur ni fungerar, och att lära oss era språk har varit en naturlig del i lärandet och – förlåt att jag säger det – men vi har också kunnat dra nytta och lärdom av era misstag.

– OK, (nu var det den militäre sambandschefen som med myndig stämma tog till orda) Vi har just upptäckt att ni tagit er in i vårt solsystem och parkerat på samma omloppsbanan som Jorden, utan att vi sett er komma, vad är ert syfte med detta?

– Vi, har inte gjort någonting över huvud taget, vi har alltid funnits här och vi har som sagt studerat er under lång tid. Det är dels det faktum att den våldsspiral som ni befinner er i, allvarligt hotar er existens, dels Jordmänniskornas kollektiva medvetande, som genom att så många enskilda människors medvetande äntligen har nått den erforderliga nivån och börjar förstå skillnaden mellan kärlek och rädsla och vars förändrade attityder börjar ge resultat i form av ett mer villkorslöst förhållningssätt, som i sin tur har påskyndat händelseutvecklingen, – vilket som sagt – gett den nödvändiga frekvenshöjningen och som nu gjort det möjligt för er att **SE** oss som fysiska individer.

Militären som inte förstätt ett ord av vad han just fått höra, tog på nytt till orda;

– Det är min uppgift att försöka etablera en kommunikationslänk mellan vår President och era politiska ledare och vore därför tacksamma om ni kunde förmedla vårt budskap till berörda parter så fort som möjligt.

Svaret kom lika snabbt som oväntat för militären och hans följe.

– Det går inte för vi har inga politiska ledare här!

Nu var det en och annan som allt kom av sig en smula.

– Uppfattade jag saken rätt att ni inte har några politiska ledare!?

– Ja det var rätt uppfattat.

– Jaha och varför inte det om jag får fråga? (vilket var det enda militären i all hast kunde komma på i ett desperat försök att återfå kontrollen över situationen.)

– Vi har inget behov av dem!

– Vadå, inget behov? Vem är det då som ser till att samhället fungerar, håller efter lag och ordning och som bestämmer och planerar samhällsutvecklingen?

– Hmm, tycker ni att ert samhälle fungerar? Tycker ni att ni har lag och ordning? Och tycker ni att er samhällsutveckling tillgodoser alla individers behov av trygghet och frihet att göra vad man vill, resa vart man vill, närhelst man vill det? Kan alla existera utan att ständigt vara rädd för något, eller utan att ständigt behöva vara tvungen att försvara sig mot någon verklig eller inbillad fara?

Nu började militären helt tappa greppet och desperat famlade han efter ett räddande halmstrå, för att kunna ge ett bra svar på Pangeanens motfrågor, men insåg snabbt att han inte kunde, varför han på nytt prövade att hålla sig kvar vid det som ger en militär illusionen av trygghet, nämligen makt och hierarkier.

– Men, men vem är det som för er talan i en så här situation för ni kan väl inte alla samlas och prata i mun på varandra, för ni har väl alla en fri vilja, eller!?

– Visst, det är riktigt och just därför kan vi se till att ni blir uppkopplade på vårt kollektiva medvetande, eller om man så vill, summan av våra högre jag som tillsammans bildar det kollektiva medvetandet, precis som ni har ett kollektivt medvetande, men ett medvetande som ni ännu väljer att förneka.

– Ja men hur kan vi veta att det inte i så fall är någon som utger sig för att prata för alla men som ändå bara pratar i egen sak?

– Jag antar att din fråga är relevant för dig, med tanke på de erfarenheter du bär med dig från din värld. Men här är vi öppna och medvetna och har därför ingen som helst anledning att agera egoistiskt eller i det fördolda. Vi saknar helt enkelt de motiv och incitament som genomsyrar er värld.

Desperat famlade militären efter fast mark under fötterna, när han kände sig osäker på vad Pangeanen sagt.

– OK, jag har också fått i uppdrag att undersöka om det finns förutsättningar för en fysisk kontakt mellan representanter för vår regering och era ledare, eller som det nu förhåller sig, med ert kollektiva medvetande, och får härmed officiellt inbjuda er till ett toppmöte för överläggningar.

– Vi får tacka för inbjudan, men själv ser jag ingen anledning att i nuläget besöka er planet för att ge näring åt era hierarkiska strukturer och jag har också svårt att tänka mig att någon annan skulle se någon poäng med ett sådant besök, helt oaktat det faktum att vi som sagt, inte har någon som på egen hand vill eller kan ta på sig ansvaret att representera allas vilja. Däremot är ni **ALLTID** välkomna att besöka oss, inte för att överlägga eller förhandla utan uteslutande för att helt fredligt umgås och lära känna varandra och utbyta erfarenheter med varandra.

– Å allas vägnar här ber jag att få tacka för er inbjudan och faktum är, att vi redan har fattat ett formellt beslut på att om det är möjligt besöka er, vilket skulle kunna ske om ungefär tre till fyra år enligt våra experter. Vad gäller själva resan till er, har jag också blivit ombedd att fråga om ni har något för oss användbart bränsle, som vi kan köpa för vår hemresa, eftersom våra tekniker är lite osäkra på om det är möjligt för oss att inträda i er atmosfär med så mycket bränsle ombord, som skulle krävas för återresan.

– Vi har ingenting att sälja på vår planet, men om ni behöver bränsle för er hemresa, kommer vi givetvis att skapa allt det som ni känner att ni har behov av.

Nu kände militären att han snabbt måste avbryta den här konversationen, innan helt tappade koncepten. För nu hade han ingen aning om längre hur han skulle förhålla sig.

– OK, nu måste jag dessvärre bege mig hem och rapportera till Presidenten, men vi hoppas kunna återkomma så snart som möjligt för en fortsatt dialog.

– Visst, så gärna så, här brukar alltid finnas någon som kan ta hand om er.

Omtumlad samlade militären ihop sin stab, informerade samtliga närvarande att Presidenten förväntar sig att alla respekterar tystnadsplikten i den här mycket känsliga frågan och sen begav de sig ut på helikopterplattan för att så fort som möjligt kunna avrapportera till Presidenten.

Kort därefter samlades arbetsgruppen i Pentagon för att diskutera och analysera läget.

Som väntat hade världens mäktigaste ledare oerhört svårt att förstå och ännu svårare för att kunna relatera till ett sådant bemötande från Pangeanerna. Om det hade varit så att militärerna mötts av en organisation snarlik vår egen, hade kohandlandet rätt snart varit igång med löften om än det ena och än det andra. Men som läget nu var så hade man ingen som helst beredskap för ett villkorslöst förhållningssätt. Så för att inte själva framstå som ”boven i dramat” bestämde man sig för att låtsas som om mötet hade följt ett traditionellt mönster och man bestämde sig, att för Nationens och folkets eget bästa ge sken av att man inlett förhandlingar med Pangeas högsta ledning och att dessa överläggningar varit mycket konstruktiva. Man rapporterade också att USA hade blivit inbjudna till Pangea för att personligen kunna föra förhandlingarna vidare och att förhoppningsvis kunna sluta bilaterala avtal med Pangea. Vad man inte sa, men som de flesta vid det här laget ändå förstod, så var ambitionen som vanligt att försöka skaffa sig ett ekonomiskt konkurrensövertag inför utsikten att kunna tillskansa sig utomjordiska kunskaper, som sedan förhoppningsvis kunde bidra till att skaffa dem ett ännu större politiskt och ekonomiskt övertag över resten av världen.

När kontakten sedan återupptogs en vecka senare bänkade sig vår militäre representant vid spakarna, sufflerad av USA:s utrikesminister, som i sin tur var omgiven av ett batteri experter och analytiker. Nu försiggick samtalen bakom lyckta dörrar. Inga obehöriga tilläts närvara och ingen tilläts komma i närheten av den dokumentation som fördes. Allt blev hemligstämplat, för nationens bästa!

Man hade dessutom valt att den här gången be Pangeanerna att gå över till en angiven frekvens och man angav som skäl att det rent tekniskt skulle vara lättare för oss. Det verkliga skälet - att man ville förhindra avlyssning av obehöriga - glömde man givetvis att nämna.

Desto mer överrumplad blev också församlingen när svaret kom!

– Vad är det ni är rädda för?

– Förlåt vad menar ni?

– Jo precis det, **VAD** är det som ni är så oändligt rädda för?

– Jag förstår inte vad ni menar!?

– Jodå, om ni tänker efter ett ögonblick, så förstår ni säkert vad jag menar. Ni har inte redovisat för världen vilka vi är, vad vi vill, eller varför vi nu blivit synliga för er alla. Ni har inte korrekt återgivit vårt samtal och ni ber mig sända på en hemlig militär frekvens, för att ni inte vill

dela med er av det som vi villkorslöst vill dela med oss av. Ni har t o m övervägt att spränga oss i småbitar. Så jag upprepar min fråga ännu en gång. **VAD** är det som ni är så förtvivlat rädda för?

Nu var rummet fullt av förlägna miner och ingen ville riktigt svara på frågan. Till slut efter många och långa harklingar tog mannen vid spakarna till orda igen.

– Jag antar att vi vill vara försiktiga i inledningsskedet, eftersom vi vet så lite om er och era eventuella ambitioner och motiv och jag antar att det är så här vi alltid gjort när vi är osäkra på motståndarna.

– Ok, det är alltid en bra början att fundera på **VARFÖR** man gör så eller så. Medvetenhet är det första steget mot en utveckling och mot förändrade attityder och därmed ett förändrat förhållningssätt.

Det är en bra början om vi från och med nu kan bli lite mer öppna och ärliga mot varandra, eller hur!?

– Jo jag antar att ni har rätt.

– Bra, låt os då fortsätta med en ny öppenhet, för det som vi vill förmedla angår faktiskt alla människor på er planet och inte bara en handfull mer eller mindre egoistiska makthavare!

– Har ni nåt emot om vi ställer lite frågor till er om er planet och livet på er planet?

– Nejdå, inte alls, ni får så gärna fråga vad ni vill, det är ju faktiskt vår uppgift att villkorslöst dela med oss av det vi vet och kan. Sen är det givetvis upp till er om ni vill ta till er informationen.

– Hur många människor finns på er planet, hur många Nationer finns det, hur ser infrastrukturen ut, vad har ni för levnadsstandard, hur ser näringslivet ut, vad finns det för transportmedel, vilka rekreativmöjligheter finns det, vad har ni för arbetstider, ... ja det finns säkert tusen frågor till, men vi kan väl börja med dessa.

– Ja, det var många frågor på en gång. Låt mig börja med att säga följande; vår kontinent är lika stor som summan av era olika kontinenter. Förhållandet mellan land och vatten är densamma. Vår planet är också lika stor som er planet.

Till skillnad från er planet som har en kvinnlig aspekt, (Moder Jord) så har vår planet en manlig aspekt. Vi är således er tvillingplanet. Vi har dessutom båda våra månar kvar intakta, vilket hjälper oss att hålla vår planet i balans och vi slipper dessutom fenomenet ebb och flod som ju ställer till en del problem för er även om ni mycket väl kunde använda den till er fördel när det gäller energiförsörjningen, men det är inte det vi ser som mest bekymmersamt på er planet.

Att vår planet endast består av en enda kontinent kan också tillskrivas det faktum att vi lyckats undvika att förstöra den på det sätt som era nuvarande och förhistoriska civilisationer nära nog lyckats med i kampen om makt och pengar, flera gånger dessutom och som ni också tycks vara på väg att upprepa ännu en gång. Så vi frågar oss hur många gånger ni måste göra om samma misstag innan ni kan lära av era misstag?

När det gäller befolkningmängden så är det ingen som brytt sig om att räkna efter, så vi kan bara gissa. Vi skulle tro att vi har drygt hälften av ert befolkningstal, men antalet har i sig ingen betydelse för samhället och skälet till att vi är färre till antalet, är sannolikt att våra gemensamma själar ser det som en större utmaning att inkarnera på er planet. Det som däremot har betydelse för oss är att vi inte haft några väpnade konflikter på 200 000 år, att vi lever i fred med varandra och att levnadsstandarden ligger väl i nivå med det bästa hos er om vi nu ska göra några jämförelser, men med den skillnaden, att alla hos oss har tillgång till den levnadsstandarden. Dessutom har vi inga svårigheter att resa och förflytta oss fritt på vår planet. Men att i detalj förklara allt detta, föreslår jag att vi spar till dess ni har möjlighet att besöka oss så får ni själva bilda er en uppfattning om det ni då får se. Risken är annars att ni bara uppfattar det som skryt och att ni inte tror mig.

Vad antalet Nationer beträffar, så finns här inga gränser, eller Nationer över huvud taget. Vi består rätt och slätt av ett antal individer som i samklang med naturen tillsammans och enskilt skapar vårt samhälle i kärlek till Gud. En kärlek som är villkorlös i alla avseenden. Här finns inget längre att vara rädd för. Därmed inte sagt att vi saknar spänning, för här finns så mycket leklu och spänning som var och en någonsin kan ha behov av och därför behöver ingen ha tråkigt på något sätt.

Livet på vår planet, som ni kallar för Pangea, gör det möjligt för var och en att ägna sig åt det som man intresserar sig och har anlag, i den utsträckning som man kommit överens om. Hur det fungerar kan vi återkomma till, men för att svara på frågan så kan man säga, att vi inte har några bestämda arbetstider här, men att var och en tar ansvar för helheten på ett sätt som fungerat i snart 200 000 år utan problem. Det finns heller inte några företag eller koncerner här hos oss, men vi hjälps åt att tillsammans utveckla nya lösningar, system och produkter.

Vi har t ex möjligheter att förflytta oss helt obehindrat från en plats till en annan, vi kan transportera varor från den ena änden av vår planet till den andra på några timmar och vi kan göra det utan att över huvud taget blanda in pengar i ekvationen. Man skulle t o m kunna säga att det är just därför som detta är möjligt.

Vi menar att om det finns ett behov av något slag, så tjänar det också ett syfte att tillgodose detta behov.

Sen kan vi som svar på er oro, också berätta att det i takt med att vi lär känna varandra bättre, ska framstå allt tydligare för er, att vår absolut enda ambition och förhoppning är, att kunna dela med oss av vad vi vet och att vi ska kunna utvecklas tillsammans mot ett gemensamt och förhoppningsvis fredligt mål.

Kapitel 6 Förberedelserna

Hur mycket hade då jag kunnat snappa upp av allt det som hänt bakom kulisserna, den senaste tiden, jag som ändå jobbade som journalist på en stor nyhetsorganisation?

Tja, inte var det särskilt mycket, förutom alla spekulationer i medierna och alla så kallade experter som visste exakt vad som hänt och inte minst alla nyandliga Gurus som turnerade runt i världen likt cirkussällskap och i samband med sina föreställningar sålde sina ”sanningar” i väl doserade och väl förpackade små portioner till alla hugade spekulanter. Men bortsett från dessa var det inte mycket fakta som serverades i början. Något annat var heller inte att vänta.

Men sen måste något ha inträffat för helt plötsligt började man kalla till den ena presskonferensen efter den andra och det var inte utan att jag noterade en markant attitydförändring som bland annat visade sig i viljan att rapportera händelseutvecklingen. Det har visserligen gått en tid nu, men intresset för den här expeditionen, överträffar med hästlängder alla andra rymdexpeditioner tillsammans, trots att avresan fortfarande ligger så långt borta, men trots detta märker man att något mycket stort är på gång. Detta känner jag tydligt efter alla intervjuer jag genomfört med människor från toppen av samhället ända ner till ”gräsrotterna”. Ofta känns det dessutom mer tillfredställande att ta pulsen bland människor på stan, än att fråga ut politiker och makthavare som dessvärre allt för ofta försöker vara politiskt korrekta i stället för att svara ärligt och uppriktigt. Det är först när kamerorna och mikrofonerna är avslagna som man kan prata med en politiker och då märker man sällan eller aldrig vilket parti de tillhör heller. Då framträder också som regel deras sanna natur på ett sätt man aldrig kan intervjuas fram.

När så informationen om varför vi helt plötsligt kunde se Pangea kom, ville jag självklart ta reda på vad det kollektiva medvetandet kunde vara för något och lika självklart undersöka i detalj vad det var som hade förändrats i vårt kollektiva medvetande så till den grad att vi nu kunde se Pangea fysiskt.

De frågor jag därefter ställt till alla jag träffat och intervjuat, var bland annat; ”varför tror du att vi nu helt plötsligt kan se Pangea och vad tror du att det är i ditt medvetande som har förändrats den senaste tiden”?

Anmärkningsvärt nog pekade nästan alla svaren i en och samma riktning:

”Därför att det blev nödvändigt för oss att se dem”. ”För att vi så fort som möjligt behöver deras hjälp att finna en fredlig lösning på alla våra problem”. ”För att vi så fort som möjligt behöver ändra färdriktning”. ”Det har blivit uppenbart att den inslagna färdriktningen är en återvändsgränd”. ”Det har blivit uppenbart att vi på egen hand inte klarar att skapa en fredlig och harmonisk värld”. Om vi fortsätter på den inslagna vägen, kommer det förr eller senare att sluta i en fullständig katastrof”. ”Det har blivit uppenbart att våra attityder och vårt förhållningssätt inte fungerar för det stora flertalet”. ”Det har blivit uppenbart att den ekonomiska globaliseringen inte ger oss den fred och harmoni vi söker”.

”De problem mänskligheten står inför, går uppenbart inte att lösa med pengar och makt”.

Det som förvånade mig var att det inte fanns några andliga under- eller övertoner i svaren. Nästan undantagslöst var alla svaren väldigt jordnära och ingen talade om ”New Age” eller andliga frekvenshöjningar och Gudomliga ingripanden. Tvärt om var svaren djupt förankrade i den egna upplevelsen från vardagen. Men det som förvånade mig mest var ändå att svaren inte skiljde sig nämnvärt mellan så kallat vanligt folk och människor i ledande ställning, när man väl fick dem att tala öppet efter det att mikrofoner och kameror blivit avstängda.

* * *

Nu måste jag också berätta att det härom dan hände något helt sensationellt i mitt liv. Det kom ett brev till vår nyhetsorganisation, med en förfrågan om vi var intresserade att skicka ett journalistteam till Pangea i samband med den planerade expeditionen. Man meddelade att de som antar erbjudandet, dels måste svara inom en vecka och dels kunna stå till NASA:s förfogande för om nästkommande vecka, för ”Briefing” med efterföljande utbildning.

Man beklagar det korta varslet, men ett av de båda teamen som redan varit uttagna hade sent om sidor tvingats lämna återbud och nu var det bråttom att finna ett nytt team. Det finns visserligen ett flertal tänkbara aspiranter på vår nyhetsorganisation, men som det slumpade sig, var en av kandidaterna sjukskriven, en annan för tillfället oanträffbar eftersom han är ute och ”Wallraffar” och en tredje kommer snart att föda barn, så budet gick automatiskt till mig utan minsta diskussion och frågan var nu om jag vågade anta utmaningen. Jag tog därför kontakt med våra fotografer, kameramän och tekniker för ett ”krismöte”. Vi satt hela natten och diskuterade för och emot. Men hur vi än resonerade så kom vi hela tiden fram till att vi bara måste vara med. Ett sånt här tillfälle får man bara inte missa även om det skulle kosta oss livet. Och livet har vi ju riskerat flera gånger tidigare för långt mindre ädla syften än det här scoopet. Så frågan var, vilka som skulle följa med. Efter en del telefonsamtal till familjer, släkt och vänner för att se hur det fungerar rent praktiskt att ge sig iväg, dels under utbildningen och sen för själva resan. Därefter blev det en bordläggning för enskilda samtal med familjerna, varefter vi samlades igen nästa kväll för den slutliga sammansättningen av teamet.

Jovisst vi skulle åka, kosta vad det kosta vill, vi skulle vara med. Och jag måste tillägga att jag efter våra möten inte hade kunnat önska mig ett bättre team för en sån här resa.

Två dagar senare var vi på väg till NASA, något rädda, men ändå mer förväntansfulla än något annat, inför uppgiften.

Under utbildningstiden fick vi också gott om tillfällen att träffa de övriga deltagarna. Men rätt så ofta kan man säga att vi dubbelarbetade eftersom vi dessutom, förutom vår egen träning och utbildning passade på att dokumentera så mycket som möjligt till en kommande dokumentär, för man får ju inte vara dum heller.

Fast vi upptäckte rätt fort att våra militära kollegor var ett svårfångat släkte och i början var det svårt att avgöra om de inte kunde eller ville vara med på film. Därmed var det också ganska svårt att avgöra vilka förväntningar de hade på resan. Har dock mina misstankar att de möjligen även kan ha en dold agenda som de inte vill riskera att röja av misstag. Vi får se. De övriga i trettiomannagruppen var det inte svårt att få kontakt med för intervjuer och bakgrundsinformation till den dokumentär som den högsta ledningen hade bestämt att vi skulle göra. Det var också huvudskälet till varför man valt att ta med två oberoende journalistteam på den här resan.

Efter ett tag, började det som i början verkade så skrämmande, framstå som rena vardagsmaten, på gränsen till tråkigt rent av. Mitt liv hade väl heller aldrig varit så strikt inrutat som nu. Vårt dagliga schema var så fullspäckat att det inte skulle förvåna mig om den amerikanska presidenten har fler luckor i sitt dagliga schema, än vad vi hade! Jag antar att syftet är, att inte vår puls ska kollapsa när vi väl ska iväg. En biprodukt - om det nu är en biprodukt - är säkerligen också att vi förhoppningsvis ska ha lärt oss att koncentrera oss på uppgiften och ingenting annat och naturligtvis att lyda order utan att tänka och framför allt utan att ifrågasätta. ”Ay ay SIR!!! YES SIR!!!”

Jag antar att det är så här militärer alltid gjort. Jag antar också att en sådan expedition inte är möjlig att genomföra utan att en hoper militärer ska vara med och styra och ställa.

Mot slutet av utbildningen började de slutliga planerna och förberedelserna ta form. Flera gånger fick vi också åka ut för att dels se hur arbetet fortskred med tillverkningen och utvecklingsarbetet, men också för att prova ut den personliga utrustningen, tala med fysiologerna och att föra en dialog med näringsexperterna, så att vi fick framföra våra önskemål om tycke och smak. Det ingick säkert också att vi successivt skulle vänja oss vid mat i tablettform. Metoden är ju välbeprövad. Man låter, den som inte vill acceptera något som i det här fallet mat i tablettform, välja mellan några olika smaker, så har man vips ”lurat” denne att välja det minst obehagliga alternativet! Simsalabim rena trolleriet!

Dessutom var vi mot slutet ofta inbokade för allehanda PR jippon, där vi blev intervjuade av andra journalistkollegor. Inte minst deltog vi i dessa och många andra PR kampanjer för att det skulle vara möjligt att lägga ut så mycket som möjligt av kostnaderna på marknaden, för det här var ett extremt dyrt kalas. Det kändes också att spänningen började stiga allt mer, inte bara hos oss som skulle resa utan även runtomkring oss. Och ju närmare vi kom, själva avresedagen på våren år 2011, då fem rymdfarkoster samtidigt skulle bege sig till Pangea, desto mer ökade spänningen och förväntningarna, för att till slut nå helt osannolika, för att inte säga hysteriska proportioner. Människor på gatan bar sig åt som pånyttfödda barn och jag tror alla bar på den gemensamma drömmen och förhoppningen om att den här resan skulle bli början på en helt ny era i vårt mänskliga släktes historia. Jag tror alla kände på sig att världen oåterkalleligt höll på att förändras.

Det störde mig emellertid något att militärerna i gruppen på genrepen, utöver rabblandet av hälsningstal, envisades med att paradera i full militär galarustning. Jag förstod helt enkelt inte vad det skulle vara bra för. För så vitt jag kunde bedöma hade Pangeanerna inga militärer och skulle således knappast rada upp sig på Jordiskt manér för någon militär inspektion. Men jag pratade för döva öron, så jag lade ner det för att inte stöta mig med dem i onödan. De verkade spända nog ändå. Kanske var det ett utslag av osäkerhet från deras sida, som ”tvingade” dem att gömma sig bakom den militära masken, vad vet jag. Vi var nog alla tämligen spända och nervösa, nu när det drog ihop sig till avresa och man kan lugnt säga att vi alla hade blandade känslor inför den stora dagen i morgon, när den sista nedräkningen skulle börja.

Kapitel 7, På väg till första mötet

Den församlade världspresen, tillsammans med alla besökare, satt tätt packade på alla nya och gamla läktare som flankerade uppskjutningsområdet. Något liknande, det spektakel som vi

alldeles strax skulle bevittna, hade världen aldrig skådat. Det har också spekulerats i att den här händelsen kommer att beskådas och följas av fler människor än något annat evenemang eller händelse tidigare i historien.

Och inuti en av farkosterna satt jag och var så djävla skraj att jag trodde att jag skulle tuppa av, trots att rösten i min intercom gång på gång försäkrade mig att alla värden var OK. Fan jag tror att han ljuger, kunde jag ändå tänka. Om någon hade frågat mig nu om jag ville kliva av, så hade jag garanterat varit ute på bara några tiondelar. Men just nu var jag bara stel av skräck.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1 0, ... We have a "lift off". Jag vet inte heller om det ska betraktas som en fördel eller nackdel att vara först iväg, men skit samma vilket, nu var vi på väg i alla fall.

Är dom verkligen säkra på att kärnan kan klara alla de här brutala skakningarna och vibrationerna som ackompanjerades av det öronbedövande oväsendet. Ett oväsen som inga öronproppar i världen kunde dämpa ut. "Shit" va läskigt det här var. Om någon har sagt någon gång att det här är kul, så ljuger dom garanterat, för det här var **inte** kul. Fan dom är smarta där nere i kontrollrummet, för så fort som vibrationerna och skakningarna började avta, så var dom på oss om allt möjligt, kolla det, dra där, starta dittan och dattan, håll ett öga på den eller den mätaren etc. etc. Och det funkar! Man glömmer bort rädslan när man har fullt upp! Efter en halvtimme ungefär kom jag också ihåg att vi hade fyra rymdskepp till i hasorna. Alla hade som väl var, kommit iväg utan incidenter.

Apropå incidenter så misstänker jag starkt att man har valt fem rymdskepp för den här expeditionen, just för att man ska kunna fullfölja det hela även om något av skeppen skulle haverera. Det är väl det som kallas för kalkylerade risker och kalkylerade förluster antar jag. Cyniskt javisst, men vi var nog alla medvetna om det på något sätt i alla fall.

Nåja, allt väl än så länge, peppar peppar, nu var det bara att pinna på "baklänges" i Jordens "kölvatten" så at säga och möta upp Pangea, som var på väg emot oss med god fart.

Vi får höra från Houston att allt är OK, man meddelar att Pangeanerna bekräftat våra meddelanden om att ni är på väg och dom hälsar er hjärtligt välkomna.

Förutom den fullständigt betagande utsikten som mer än en gång fick mina ögon att bli fuktiga av känslösvallet, kunde jag inte låta bli att tänka vad alla problem tedde sig futtiga, sedda här uppifrån!

Märkligt också vad meningslösa alla krig och konflikter blir när man tittar på vår vidunderligt vackra planet här uppifrån och vad märkligt det här med nationer och gränser ter sig. Det slog mig också plötsligt att tid inte existerar ens, vad märkligt, men ändå så självklart naturligt på nåt sätt. HA, vilken fantastisk insikt!

I det ögonblicket bestämde jag mig också för att göra mig av med klockan när vi kommer hem igen, jag lovar!

Efter en i övrigt ganska händelselös resa om nu en rymdresa kan vara händelselös, började vi i alla händelser, efter ett knappt halvår och oändligt många måltider bestående av mat och fibrer i tablettform varvat med en och annan normal måltid för att hålla tarmsystemet igång, tillsammans med alla ändlösa träningspass närma oss Pangea.

Nu ser man tydligt att Pangea påminner om Jorden, men ändå inte, för jag ser bara en enda stor kontinent, omgiven av en himla massa vatten. Polerna är också frusna som hos oss. Det jag inte ser är öknar, men i övrigt verkar det mesta finnas, berg, sjöar, floder och väldigt mycket grönska och även sommar och vinter. Men allt det lär vi nog få stifta närmare bekantskap med när vi kommer ner, för ner kommer man ju alltid heter det. Först skulle vi bara cirkla runt några varv för att samla ihop oss och lägga oss på rätt fart, rätt avstånd från varandra och därefter invänta våra respektive "fönster" eller korridorer.

Om vi inte hade varit så strängt upptagna med en massa sysslor igen, hade jag gärna velat meditera en stund för att samla mig inför landningen.

Nåja man får inte alltid som man vill, hann jag tänka innan helvetet bröt lös igen, och fan vad varmt det blev också den här gången. Kan ingen stänga av elementet!?

Jag tror att jag höll andan under nästan hela nedstigningen av pur rädsla, jag tror bestämt jag blundade också för jag såg inte ett skit på vägen ner, men jag fick i alla fall syn på landningsbanan som Pangeanerna ställt i ordning åt oss, en god stund innan vi äntligen tog mark.

Fy fan vad trött jag blev på en gång, så fort den värsta spänningen hade släppt. Jag skulle lätt ha kunnat somna stående, om det inte hade varit för att vi förväntades träffa Pangeanerna också.

Oj oj oj vad spännande det här var ändå. Nu gällde det att snabbt få fart på utrustningen och dokumentera så mycket som möjligt.

När vi väl stannat en bra bit bortom terminalen, allt för att vi inte skulle stå i vägen för de övriga, satt vi spänt och väntade på de andra, utom militärerna förstås, de förnekade sig som vanligt inte heller. Jag tror dom fick på sig uniformerna lika snabbt som brandsoldater på uttryckning och nu var de redo som aldrig förr!

Inom tjugo minuter hade samtliga landat lyckligt och parkerat ganska nära varandra, inom några sekunder såg vi sen en slags svävare som var på väg mot oss och då bestämde vi oss för att det var dags att öppna luckan och kliva ut på våra ostadiga ben. När svävaren var framme hos oss, hade vi redan samlats och vi var just i färd med att hälsa på varandra för första gången på snart sex månader.

Vi antog att svävaren som kommit för att plocka upp oss skulle ta oss bort till terminalen som låg en bit bort, eftersom vi hade sett en hel del folk där när vi passerade på landningsbanan.

Sex månader i rymden tar rätt hårt på muskulaturen, så därför förvånade det oss inte att vi med nöd och näppe och på darriga ben lyckades ta oss över till deras svävare. De armar som sträcktes mot oss när vi gick ombord på svävaren tog vi tacksamt emot.

Mycket riktigt gled svävaren därefter helt ljudlöst bort till den stora gruppen av människor. Men istället för den hos oss föreskrivna militärparaden, så möttes vi istället av dukade bord, med allehanda läckerheter uppdukade. Ha tänkte jag, jag visste det.

Snabbt insåg militärerna att deras hälsningstal och uniformer var lika malplacerade som regnkläder i stekande öken sol och som väl var hann de inse detta och fann sig därefter förvånansvärt fort, för de frågade själva om det fanns tillfälle för dem att gå tillbaka till farkosten för att byta om till ledigare klädsel efter själva välkomst ceremonin, som ju var minst sagt lättsam och avslappnad. Det kändes ungefär som när man anordnar en stor släkträff där stämningen har en påtagligt familjär karaktär och inramning.

Ha tänkte jag också, det enda som fattas är en kall bira. Fast just som jag tänkt tanken färdig såg jag nåt i en del glas som hade den omisskännliga likheten med öl och jag tänkte genast att jag gillar det här stället redan!!!

Efter det att vi ätit oss mätta av all den goda maten, ”sköljt ner den” med öl eller vin, allt efter tycke och smak, kom det fram en kvinna som föreslog att vi kunde vila oss och fräscha till oss om vi ville. Kvinnan föreslog också att vi skulle ta det lugnt i morgon, vilket var nåt som i alla fall jag uppskattade, hur nyfiken jag än var. Det kändes just nu som om jag skulle kunna sova i en hel vecka i sträck, så trött var jag. En riktig säng hägrade just nu mer än något annat. Det hade blivit dags att säga god natt och tacka för den underbara maten.

Strax därefter gled en svävare fram till oss igen och vi satte oss tillrätta i de sköna fåtöljerna. Nu passade jag också på att titta lite närmare på farkosten som var stor som en buss ungefär, kanske lite större och mer oval, men det fanns liksom inget fram eller bak på den och formen påminde lite om en glass båt till formen. Där fanns heller inga markerade fönster utan man kunde se ut åt alla håll utan några stolpar som kunde skymma utsikten. Den rörde sig helt ljudlöst, utan minsta vibration. Först gled vi sakta tillbaks till våra egna farkoster för att hämta vårt bagage, men

därefter visade den upp helt andra prestanda och redan efter några sekunder hade vi på något märkligt sätt, fått upp en ansevärd fart och dessutom stigit till flera hundra meters höjd.

Därefter såg jag chauffören, eller rättare sagt piloten, prata in ett meddelande i en mikrofon, varefter det tändes några lampor, samtidigt som det dök upp några symboler på pilotens skärm som jag inte kunde tyda. Men av pilotens reaktion att döma, så var det autopiloten som tog över kontrollen, eftersom piloten snurrade runt på sin stol och började prata med oss. Det slog mig också att den här farkosten måste vara utrustad med någon form av luftkonditionering, eftersom luften var mer behagligt sval här inne, jämfört med ute temperaturen som säkert låg på över 25 grader.

Det var ju klart också att det skulle vara en av våra tekniker som först kom sig för att fråga ut piloten, hur den här apparaten fungerar.

– Det enkla svaret på frågan är att vi med tanken och eller rösten kommunicerar med farkostens kristaller som utgör länken till vårt kollektiva medvetande, som i det här fallet utgör transportledningscentralen, och som ser till att vi hamnar i rätt korridor, på rätt höjd och rätt riktning och fart. Vi har olika transportkorridorer för olika hastigheter. Dels för att undvika kollisioner med andra skepp, men också för att undvika kollisioner med fåglar, som ju inte hinner undan om det går för fort.

Vi skulle också på ett ögonblick kunna transportera oss till valfri plats med eller utan farkoster, men vi väljer den här metoden för att vi tror det så här ska vara lättare för er att kunna ta till er den nya kunskapen, så här i början.

Efter ca en kvart anlande vi till ett område som låg otroligt naturskönt mellan en sjö och ett halvskapligt berg omgivet av en sagolik grönska. Wow tänkte jag, rena vykortet, samtidigt som vår ena fotograf tog några snabba bilder med kameran. Därefter landade farkosten alldeles av sig själv utanför några stora runda hus som hade en diameter på ungefär 50 meter med stora fönster runt om. Vi gick alla in genom en öppning i ett av husen, som såg ut som en portal och där hälsades vi ännu en gång hjärtligt välkomna av några människor som gav oss den mycket korta rundturen inuti, eftersom våra ben fortfarande var darriga. Vi nöjde oss med att de för tillfället pekade ut var allting fanns. Där fanns i mitten av huset ett jättestort atrium med en stor halvöppen glaskupol. På ena sidan fanns ett trettiotal sittplatser som på en restaurang eller kafé. I anslutning till restaurangen fanns också ett kök. Där fanns också flera stora växter och några Palmer, en liten fontän, en swimmingpool, och en lekplats för barn. Utmed anläggningens ytterväggar fanns det trettiosex ”bostäder” fördelat på två plan, jag sätter ordet bostäder inom citationstecken därför att det förutom badrum, sovrum och ett rekreationsrum inte fanns så mycket gemensamt med en Jordisk lägenhet, för här fanns nämligen inga läsbara utrymmen. De enda dörrar som fanns var enbart till för att man ska kunna vara ifred om man vill och för att inte störa andra om man vill spela musik t ex.

Dessutom var några ”tårtbitar” upptagna av köket och av dem som bodde och verkade som värdar åt oss under vårt besök.

En sån här anläggning hade hos oss lätt fått fem stjärnor i resebroschyren. Här var nämligen otroligt vackert på alla sätt och vis. Utomhus såväl som inomhus.

Kapitel 8, Dag 2 Studiebesök

Efter en otroligt skön nattsömn vaknade vi alla först på eftermiddagen, utom militärerna förstås som tydligen varit uppe sen i ottan, för att putsa skorna eller nåt sånt. När vi andra vanliga människor klev ut på innergården satt redan några och åt frukost, så vi satte oss bredvid de andra och högg in på frukostbuffén, som sannerligen inte saknade något.

När så småningom alla, i det trettio man starka resällskapet var färdiga med ”frukosten”, ja för några hade som sagt var redan varit igång så länge att de nu var inne på lunchen, samlade vi ihop oss för att diskutera lite och delge varandra våra första intryck av resan och bemötandet, utom våra vänner med pressveck i uniformerna förstås då de, vanan trogen försvann ett tag igen, men dök emellertid upp igen lite senare, anmärkningsvärt nog, klädda i fritidskläder!

OK rätt ska vara rätt. Jag kan ta tillbaka min elaka kommentar om pressveck, nu var jag kanske lite väl elak, för idag hade de alla tagit på sig sina fritidskläder. Förlåt!

Bortsett från militärerna då, så var alla ändå rörande eniga om att mottagandet hade varit en positiv överraskning, så här långt!

Även om det var ovant att inte låsa om sig i lägenheten så kände sig alla trygga och väl till mods. Faktiskt så kändes det nästan som när man kommer till en större släkträff. Och det är väl ett betyg, gott som något.

Efter lunch kopplade vi av vid poolen ett tag och drack väl några öl också i värmen. Vi gick också en liten promenad ner till sjön för att se om det gick att bada i sjön, vilket flera av oss gjorde för vattnet var mycket behagligt och framför allt otroligt rent och klart, vilket förvånade oss något. Man kunde också se att det fanns gott om fisk i sjön. Efter doppet i sjön gick vi en runda en bit över skogen, dels för att se ifall den skiljer sig från våra egna skogar, dels också för att få igång våra muskler igen. Nästan lite besvikna såg vi att faunan föreföll väldigt lik vår egen, även om grönskan var mer påtaglig på Pangea, jämfört med hur det ofta ser ut hemma hos oss, med all skogsdöd som sprider sig som en löpeld. Men på det hela taget var det faktiskt ändå mycket upplyftande att se den här skogen, vid en jämförelse med våra egna.

Lite senare på eftermiddagen satt vi åter på vår lilla restaurang, för en kopp kaffe och en smörgås. Därefter satt vi och pratade ett tag och flera av oss konstaterade, att vi med tanke på omständigheterna ändå var väldigt avslappnade och lugna till sinnet. Vi funderade också på om vi kunde ta en sväng med en av svävarna för att se hur människor lever sina liv i vardagen och för att se om det fanns någon ”action” någonstans. Är man journalist så är man. När vi frågade vår guide, sa han bara,

– Javisst när vill ni åka och vart vill ni åka?

– Nu på en gång om det går, sa jag!?

– OK, då åker vi då, varpå vi gick ut och satte oss i hans ”glidarlimousin”, efter att jag försäkrat mig om att vi hade all utrustning med oss.

För säkerhets skull frågade jag, om vi kunde glida fram på låg höjd, så att vi skulle kunna se så mycket som möjligt av livet på Pangea.

– Inga problem, sa vår pilot med ett leende.

Det första vi la märke till var att bebyggelsen var ganska utspridd, jämfört med hur det brukar se ut på Jorden. Dessutom såg vi väldigt få vägar.

I den mån vi såg några alls, var det mest fråga om stigar där människor gick mellan hus som låg intill varandra, eller stigar som gick till och från lekplatser.

– Vad händer om barn går vilse här när det finns så få vägar att hålla sig till, undrade jag, med tanke på min egen son, som vid flera tillfällen vandrat iväg som liten, när han helt oförskräckt skulle upptäcka världen.

– Det är inget problem, sa guiden, barnens kläder är utrustade med sensorer som vi kan spåra och zooma in dem med, om vi skulle misslyckas med att få telepatisk kontakt med dem.

– Ja just det, nåt sånt skulle jag ha behövt när mina barn var små, konstaterade jag omedelbart med ett skevt leende.

Vi såg också att det på lekparkerna fanns nästan lika många vuxna som barn. Det såg faktiskt ut som om föräldrarna hade lika kul som barnen, när de byggde kojor, sandlott, drakar som man

sen släppte upp i luften, eller vad det nu var man gjorde tillsammans med sina barn. Det viktiga var tydligen inte vad man gjorde, det viktiga var ATT man gjorde det tillsammans med barnen. Glädjen gick i alla händelser inte att ta miste på.

Sen bad en av våra nyfikna ingenjörer att få besöka en fabrik någonstans, vilken som helst faktiskt.

– Passar det bra med en anläggning som framställer mat?

– Visst sa ingenjören, vad tillverkar de för mat?

– Tja vad vill du att de ska tillverka?

– Ta, mejeriprodukter t ex.

– OK, sa guiden och talade in sin önskan i svävarens dator, varpå svävaren först ändrade riktning genom att vika av åt höger, därefter stiga en stund under det att farten ökade en del och därefter sänkte sig ner igen mot ett grönområde där många kor gick och betade i gräset. Där fanns byggnader som sannolikt var ladugårdar som på nåt sätt följde det övriga hus beståndet i sin rundade design och därför mer såg ut som champinjonformade hangarer utan fot. Men det är oväsentligt, det viktiga var hur de fungerar. Intill fanns också ett antal större byggnader som skulle kunna vara fabriker, samt ett antal mindre, som mycket väl kunde vara bostäder. Väl inne hälsades vi varmt välkomna av en äldre man, samtidigt som en annan man gav oss mössor och rockar. Det verkade nästan som om vi var väntade. Av hygieniska skäl började vi så att säga vår rundvandring i fel ände, eftersom vi först fick se hur transportbandet delade upp produkterna och därefter automatiskt placerade dem i olika rörpostcylindrar, varefter cylindrarna stängdes automatiskt. Där fanns flera olika storlekar på cylindrar, beroende på hur stora beställningarna var, de minsta med en diameter på kanske 50 centimeter, nästa storlek var på 1 meter, därefter 1½ meter och den största slutligen på 2 meter, fast de största cylindrarna användes nästan aldrig för utgående leveranser, fick vi veta. Vanligtvis används de bara för inkommande leveranser av stora och tunga reservdelar och maskiner, berättade guiden när vi alla var samlade runt bandet. Vi fick också veta att cylindrarna rör sig med olika hastighet i olika delar av systemet. Först glider de sakta ut och snett neråt på en monoskena genom ett hål i väggen som leder ner under marken, till en av otaliga uppsamlingsstationer, där de automatiskt placeras i rätt tub, varefter de nästan ljudlöst och inom några sekunder accelererar upp till 800 km i timmen, för att sedan mjukt sakta ned vid rätt uppsamlingsstation. Därefter placeras cylindern automatiskt i rätt tub för att sedan i maklig fart glida in i rätt bostad, oftast inom några minuter, men ibland efter några timmar ifall produkterna måste passera många uppsamlingsstationer på vägen. Ankomsten kan därefter förkunnas på ett flertal olika sätt. Detta kan ske med allt från ljud och ljus till ett telepatiskt meddelande.

– Det där ser ju ut som en vanlig rörpost med tryckluft som vi har på firman hemma! Kommenterade ingenjören i uppsluppet, vilket framkallade en del skratt!

– Ja det kan man säga, fast jag vågar påstå att det är lite mer avancerat än så eftersom det täcker hela vår kontinent. Hela vår stora kontinent är genomkorsad av i huvudsak underjordiska tunnlar som transporterar de olika cylindrarna på en elektromagnetisk monoskena, från den ena änden av kontinenten till den andra på några timmar, så att vi till exempel kan skicka färska frukter och grönsaker till vintriga områden.

Anledningen till att vi använder en elektromagnetisk monoskena istället för tryckluft är följande, för det första skulle ett tryckluftssystem inte fungera i ett så omfattande system, dessutom är ett elektromagnetiskt system mycket mer energieffektivt, mycket tystare och mycket mer hållbart och dessutom i det närmaste helt underhållsfritt. Fast på sätt och vis har luften ändå en viss betydelse i det här systemet. Eftersom luften framför cylindern måste kunna passera fritt förbi cylindern, så kan man säga att den luftkudde som byggs upp används för att ge cylindern ett lyft, samtidigt som den pressas bakåt av en motor som trycker snett bakåt genom en andra tub som sitter ihop med själva transport tuben, vilket jämnar ut över- och undertrycket, samtidigt som det ger systemet en oöverträffad styvhet plus att den extra tuben fungerar som kabel rädda.

Vi kunde se att leveranskapaciteten var mycket imponerande och allt gick mycket snabbt och smidigt. Och jag måste säga att fabriken, bortsett då från distributionssättet, påminner väldigt mycket ett välskött mejeri på Jorden, även om jag tror att det är ganska ovanligt att man på Jorden har hela produktionskedjan samlad på ett ställe. Jag har en känsla av att vi på Jorden av någon anledning nästan alltid envisas med att frakta mjölken kors och tvärs över stora avstånd i tankbilar. Här på Pangea föreföll det däremot logiskt att göra allt på samma ställe. Det gav på något sätt ett mer homogent intryck. Dessutom kan jag tänka mig att det har ett stort pedagogiskt värde för alla ungdomar som vill lära sig hur det hela går till och som därigenom finner en större tillfredsställelse i att delta på olika sätt.

Jag måste också konstatera att det var rent och snyggt överallt, t o m ute i ladugården, även om det verkade vara lika omöjligt för Pangeanerna att hindra kossorna från att göra ifrån sig, varhelst de befinner sig.

Det var ingen skillnad på våra och deras kossor således.

Jag noterade också att jag såg många ungdomar som praktiserade på bondgården och i själva mejerifabriken. De skötte alla uppgifterna med stor entusiasm, under erfarna människors varsamma ledning. En bra skola tänkte jag och samtidigt ett värdefullt bidrag till helheten och samhällsbygget.

Sen gick vi över gården in i ett intilliggande hus där man tog hand om mjölken på olika sätt för att den sen skulle kunna pumpas vidare till de olika stationerna för ost- och smörtlillverkning, för allehanda mjölk- filmjölksorter och yoghurt framställning. Överallt fanns det människor som ville delta i produktionen. Men nästan lika viktig som själva tillverkningen föreföll att vara, verkade den sociala samvaron vara. Ibland var det svårt att avgöra om de var där för att arbeta eller umgås. Man jobbade och skrattade om vart annat, även om det mesta ”arbetet” handlade om att övervaka maskinerna och processerna och fylla på där det saknades något, i den mån detta inte också var automatiserat.

Om det var någon process som behövde tillsyn dygnet runt så fanns det alltid några som ville delta om det inte gick att automatisera processen, fick vi veta.

När vi frågade dem varför de ställer upp att arbeta mitt i natten utan betalning, när de kunde sova istället?

Svarade en av dem med att:

– För oss har det oerhört stor betydelse att alla ska kunna äta sig mätta och det skulle vara helt otänkbart för oss svika våra familjer, att inte göra allt som står i vår makt för våra familjer och alla våra barn.

Skulle ni kunna välja att inte göra allt för era barn?

Dessutom kan jag ju ändå sova så mycket jag vill när jag har blivit avlöst av någon annan av mina vänner som då övertar jouransvaret.

– Vem är det då som bygger och underhåller alla maskiner och processer, fortsatte ingenjören fråga?

– Det gör våra tekniker tillsammans med teknikerna i de fabriker som tillverkar utrusningen och i samråd med användarna. I dessa tankesmedjor försöker man gemensamt hitta den bästa lösningen, fast ibland händer det förstås att man misslyckas första eller andra gången. Men det är inte värre än att man sakta men säkert ändå lär sig att tillsammans finna bättre och bättre lösningar.

– Varifrån kommer råmaterialet, ville ingenjören veta, som nu var riktigt på hugget.

– Vi har också fortfarande en viss ekologisk gruvidrift här, även om den sedan länge är starkt begränsad. Det mesta hämtar vi numer från asteroider och andra döda himlakroppar som erbjuder obegränsad tillgång till råmaterial. Ofta brukar vi också förädla dessa ute i rymden så att

vi inte förstör vår känsliga atmosfär och vår miljö. Att förädla råmaterialen i rymden erbjuder dessutom överlägsna möjligheter att ta fram nya och bättre material, än om vi skulle tillverka dem här nere.

– Vad gör ni sedan ni tillverkat produkterna, hur når de konsumenterna? Annonserar ni?

– Större saker gör vi ibland endast på beställning, även om det mesta finns i lager. När vi får in beställningarna från enskilda människor, skickas varorna oftast med hjälp av vårt energieffektiva och miljövänliga rörpostsystem som finns i flera storlekar. Så att varan mycket snabbt kan nå beställarna.

– Ja men hur hittar konsumenterna till produkterna och producenterna, fortsatte ingenjören otåligt?

Jo det är så att vi har en jättstor databank som är tillgänglig för alla människor och som samtidigt är detsamma som vårt kollektiva medvetande. Om jag vet vad det är och hur mycket jag behöver kan jag skicka min beställning telepatiskt. Men om jag inte är säker på vad det är jag behöver, så kan jag diskutera det med min dator eller gå till en av tankesmedjorna och där försöka förklara vad och hur jag vill ha det. Därefter kommer förslaget att i samråd med en lämplig producent att tillverkas så nära beställarens intentioner som möjligt och när den är färdig kommer den att levereras till valfri plats.

– Vad händer då om någon blir girig och vill ha många exemplar av t ex en exklusiv vara?

– Vad skulle det vara för vits med att samla på sig en massa onödiga varor om man ändå när som helst kan anskaffa det som man har behov av? Och vad är det för vits med att ha en massa saker liggande som tar onödig plats och samlar damm om man ändå bara kan använda en eller ett par av dem åt gången och om man inte kan tjäna några pengar på dem?

Kom ihåg att allt här är ovärderligt, samtidigt som det inte har någon prislapp!

Fast å andra sidan, om du anser att du behöver ha fem hundra skor i garderoberna, så varsågod beställ dem, det är inga problem, det är helt OK! Men jag gissar att om du har levt här ett tag, skulle du med största sannolikhet tycka att det var ganska meningslöst att fylla alla garderoberna med en massa skor! Och om du tror att du behöver kunna välja mellan hundra sorters tandkräm för valfrihetens skull, föreslår jag att ni ser över era definitioner, eller funderar över om ni tror att producenternas ambition är att av omtanke ge er valfrihet, eller tror att de endast deltar i en bitter och egoistisk kamp om vinst- och marknadsandelar?

Jag är rädd för att det enbart är girigheten och habegäret efter pengar och prylar som möjliggör sådana tankar. Tankar som under eoner vuxit fram ur ert medvetna eller omedvetna behov att försöka tjäna så mycket pengar som möjligt, närhelst ni kan, nästan till vilket pris som helst.

Men eftersom vi inte köper och säljer något över huvud taget, faller hela konceptet med att skapa vinster, platt till marken så att säga. Det finns helt enkelt inga incitament för konkurrens och utslagning här hos oss, men däremot har vi allt att vinna på att samarbeta och hjälpa varandra på alla tänkbara sätt, som om vi var en enda stor familj, vilket vi de facto också är, även om vi inte känner varandra personligen. Men det gör inget för vi vet ändå att vi alla är ETT!

– Ja, det kan väl hända, men händer det aldrig att kunden inte får sina varor alls eller i vart kraftigt försenade, försökte ingenjören, i ett försök att dölja avsaknaden av motargument?

– Det kan väl inte förnekas att det klickar någon gång, om något oförutsett inträffar, men i så fall brukar situationen ändå gå att rädda genom att tillverkaren då i samförstånd med konsumenten kontaktar någon annan producent som rycker in istället med en leverans.

Långvariga förseningar är ytterst sällsynta och i sådana fall finns ju alltid möjligheten att skapa med hjälp av den villkorslösa energins gränslösa kraft. Fast detta brukar som regel endast tillgripas i yttersta nödfall. Vanligtvis väljer vi att ordna det hela med vår egen kreativitet och fysiska skaparkraft. Men själva vetskapen att vi alltid kan tillgodose alla människors individuella behov, ger en trygghet som i sin tur hjälper oss att ha tillit, till skapelsens absoluta perfektion, att

det alltid finns så många människor med så många olika intressen och färdigheter som behövs för att alla verksamheter som vi har behov av, också får sitt berättigade stöd.

– Vi kanske skulle besöka en annan bransch också nu när vi ändå är på gång frågade ingenjören, eftersom han inte riktigt hade förstått innebörden av vad han just fått höra!?

När vår guide sa att det var helt i sin ordning, tackade vi för besöket på mejeriet och kom lagom ut för att se solen gå ner bortom horisonten.

– Vart vill ni åka den här gången, frågade guiden oss, när vi klev ombord igen i hans ”limo”?

– Jag skulle hemskt gärna också vilja titta närmare på hur era logistiksystem fungerar i praktiken och hur ni gör när ni transporterar stora, skrymmande och tunga saker utan minsta ansträngning och hur det är möjligt att era farkoster kan förflytta sig från en plats till en annan på bara ett ögonblick.

– Det är intressant att du väljer att ställa just den frågan, eftersom den har en så central roll i våra liv, då den kan sägas utgöra själva navet i alla våra olika systemlösningar, eftersom alla systemen är sammanlänkade. Det har således ingen betydelse inom vilket område vi rör oss, det är ändå alltid samma system som håller ordning på alla enskilda aktiviteter. du har kanske sett det i aktion när du vill lyssna till musik, eller om du vill spela upp en film eller vill skapa dig din egen handling i vår 4D holograf. ni har alla för bara några minuter sen sett det på mejeriet, från det att kossan blir mjölkad, till det att mejeriprodukterna far iväg till beställarna i rörpostsystemet. Ni har sett oss använda samma system när vi förflyttar oss i våra svävare och ni ser det just nu när vi sitter i min farkost. Överallt är det ett och samma system som är verksamt och det är det kollektiva medvetandet som först hjälper oss att skapa en systemlösning och sedan hjälper oss att koordinera det som vi enskilt inte klarar att förverkliga.

För att göra det hela lite mer lättbegripligt skulle jag vilja göra en jämförelse med en termitstack i just det fallet.

Termiterna deltar enskilt med liv och lust i det som de känner sig mest lämpade för, inte för att det är någon som tvingat dem, utan för att deras fria vilja låter dem göra vadhelst de vill göra i deras samhälle. Och just därför är det möjligt för dem att skapa gemensamma matförråd som räcker åt alla och just därför har de klarat av att skapa en mycket avancerad luftkonditioneringsanläggning vom ventilerar och tempererar hela deras ”Universum”. Detta är något som ingen enskild termit någonsin på egen hand skulle klara av att skapa, men tillsammans skapar de det ena miraklet efter det andra, just för att de hjälper varandra villkorlös.

Man kan rent av säga att det var en av de minsta och ”oansenligaste” varelsena som gav oss den allra största gåvan, när vi för väldigt länge sedan sökte en annan väg bort från kampen, splittringen och destruktiviteten!

Genom att studera termiterna, lyckades vi finna en annan väg och tack vare termiterna faktiskt, har vi vågat ha tillit till skapelsens perfektion, de har även hjälpt oss att våga ha tillit till vår egen skaparförmåga så länge vi samarbetar och hjälper varandra villkorlös och de har hjälpt oss att våga tro på att det alltid kommer att finnas tillräckligt med människor som har de erforderliga kunskaperna och intressena för att vårt samhälle alltid ska vara i balans och i fullständig harmoni.

Den medvetenhet som då blev resultatet har dessutom gjort det möjligt för oss att utveckla en telepatisk förmåga, som ytterligare hjälper oss att kontakta varandra vid behov och som även är till hjälp om vi skulle få problem med att fylla något specifikt behov. Man skulle kunna säga att vi i sådana fall kan använda det kollektiva medvetandet som en slags ”platsjournal” om uppgifter som väntar någonstans, och hittills har det aldrig hänt att ingen känt sig manad eller villig att hjälpa till och ända sen vår gemensamma medvetandehöjning har inget behov förblivit ouppfyllt!

– Men vem är det då som håller koll på den här ”superdatorn”, ville ingenjören veta?

– Det gör vi, alla tillsammans men ändå ingen enskild individ!

Jag kan förstå om detta är en smula svårsmält just nu, men jag tror att ni under ert besök kommer att få de svar ni söker.

– OK, men vart ska vi åka nu för att titta på ett logistiksystem i aktion.

– Egentligen behöver vi inte åka någonstans över huvud taget, för vi skulle lika gärna kunna studera den här farkosten lite närmare i stället. Den är nämligen ett typiskt exempel på hur vi fyller transport behoven här på Pangea. Vi har annars allt från ensitsiga farkoster ända upp till farkoster stora som en liten planet eller måne, fast just den här som ni hittills rest i här, rymmer lätt och bekvämt c:a hundra personer och skulle väl hos er närmast motsvaras av en buss.

Själva ”motorn eller drivlinan” utgörs av en speciell droppformad kristall som hjälper oss att fokusera och omvandla det kollektiva medvetandets obegränsade energi till att förflytta oss till valfri punkt på ett ögonblick om vi så vill. För detta utnyttjar vi även de magnetiska energifält som omger våra planeter, tillsammans med det sexpunktsystem som förbinder planeten med allt och detta skiljer sig heller inte från t ex fåglars, fiskars och valars migration.

Sen finns det givetvis också en mängd olika svävare för olika ändamål. Det finns till exempel farkoster som utan svårighet skulle kunna förflytta ett mindre berg om så skulle behövas. Även det hus som ni för tillfället just nu råkar bo i, är egentligen i lika hög grad en farkost som ett hus och om det är så att man trivs i sin bostad men samtidigt av någon anledning, vill bo någon annan stans är det inget som hindrar att vi tar svävaren eller huset med oss till en annan plats, som vi trivs bättre på, eller som vi av någon anledning behöver befinna oss på.

Självklart ställer vi då heller inte huset ovanpå någon annans hus utan väljer naturligtvis en ledig plats.

Nu kunde vi inte annat än skratta hjärtligt åt hans dråpliga kommentar. Humor saknar de inte i alla fall, tänkte jag, även om jag också kunde ana en djupare mening med hans kommentar.

– Ja det måste jag säga var intressant och nu när du säger det, så förefaller det vara helt naturligt och självklart och mycket intressant att ha alla system ihopkopplade till ett enda! Sa vår ingenjör eftertänksamt, som var allt för upptagen av de tekniska finesserna för att ha snappat upp det roliga i guidens kommentar.

– Vi kanske ska avrunda för ikväll och äta lite mat också, det börjar bli lite sent ändå för fler studiebesök, sa vår guide lite försiktigt.

– Jovisst, sa flera av oss samtidigt, jag börjar också bli rejält hungrig, sa jag med eftertryck. Alla instämde, varpå guiden vände sig i stolen och pratade med datorn, som omedelbart ändrade kurs på svävaren.

Strax därpå var vi redan hemma vid vårt hus, eller ska jag säga svävare. Märkligt tänkte jag när vi gick in allihop.

Även guiden följde med oss in för han ville också äta med oss ikväll.

När vi sen efter måltiden och en stunds rundsnack tog farväl av vår guide för i afton, gick vi in i våra lägenheter. Själv ville jag hemskt gärna testa ljudanläggningen och lyssna på musik. Men när jag inte fick igång apparaterna gick jag över till ”personalen” eller vad man ska kalla dem som tagit på sig uppgiften att vara våra värdar under besöket. Efter en kort instruktion, fick jag snabbt igång anläggningen. Och jag lovar att det heller inte var något fel på utbudet och musiksmaken, här på Pangea. Inte heller själva ljudanläggningen heller för den delen och jag är ändå väldigt kräsen när det gäller ljudet. Det fantastiska var emellertid ändå inte själva ljudet, utan att ljudet bars fram av ett hologram som direkt gav mig känslan av att sitta på första parkett vid ett liveframträdande. Sanslöst helt enkelt. Dom här grejerna vill jag helt klart ta med mig hem!!! Snacka om att imponera på polarna!!! Men så fort jag tänkt tanken färdigt, kom jag på mig själv med att känna att något var ”fel” med tanken, för sen slog det mig, att här har alla tillgång till det som man anser sig behöva och här är det ingen som har behov av att imponera på någon annan. Det var nog därför som jag mådde dåligt av min tanke tror jag. Hmmm!? Nej, nu får det räcka

för i kväll tänkte jag, nu är jag så trött igen att jag kan sova ett dygn i alla fall. Efter en snabb dusch somnade jag innan huvudet ens låg på kudden.

Kapitel 9, Dag 3 Sevårdheterna

Efter en lagom lång sovmorgon, skulle vi åka runt på en liten sightseeing tur idag.

Men det förvånade mig rätt snart att vi inte såg till några storstäder någonstans och när jag frågade en av våra guider, svarade han att människorna här inte trivs med att bo ihop trängda som packade sillar som ni brukar säga. Vi har heller inget behov av tränga ihop oss på det viset, eftersom vi oftast bosätter oss i närheten av det som intresserar oss allra mest och det som vi därför väljer att förkovra oss i. Nöjen och rekreation finns i alla fall överallt där vi har behov av dem, och finns det inte så ser vi till att det finns.

– Jag tror att jag kan göra mig till talesman för alla i vår grupp, när jag tycker att Pangea, av vad jag hittills sett, är en otroligt vacker planet, fast å andra sidan är ju vår egen planet det också om man kan bortse från alla våra ansträngningar att förfula den, genom miljöförstöring, alla fula industrier och alla storstadsgetton, som ju knappast kan betraktas som vackra, oavsett hur vi väljer att definiera dem.

– Ja, här hos oss på Pangea som ni kallar vår planet, ligger det i allas intresse att ta hand om naturen. Dessutom sammanfaller alltid människors, intressen, kunskaper och verksamheter med varandra. Vi ser det som en självklarhet att vår sysselsättning och våra intressen går hand i hand. När det sen gäller den geografiska spridningen så följer också våra bostäder och verksamheter, på ett naturligt sätt våra behov. Detta utgör heller inget logistiskt problem för oss därför att vår rörelsefrihet inte begränsas av något. Vi kan alla obehindrat röra oss över stora avstånd utan att vare sig begränsas av tid eller rum. Men det här med tid och rum kommer andra att beskriva utförligare vid ett senare tillfälle.

– Jag bara måste få fråga en sak, när ni säger att ni skapar sånt som kan behövas så låter det så himla enkelt och självklart. I vår värld finns det minsann ingenting som är bara så enkelt att skapa.

Kan ni förklara lite närmare hur ni bär er åt för att ”skapa” så lättvindigt och varför det är så svårt för oss?

– Visst, vi kan skapa på flera olika sätt, dels genom att vi gemensamt åkallar Universums kärlekskraft, som på ett ögonblick manifesterar våra behov. Det är fö samma kraft som Jesus använde när han skapade på Jorden, här har vi alla den kraften eftersom vi alla är fullt medvetna om att vi är en del av Gud. Sen kan vi också skapa genom att vi fysiskt använder våra händer, verktyg och råmaterial i ett nära samarbete med varandra, det är också den metod som vi oftast använder oss av i vardagen, därför att det ger oss en obeskrivlig glädje att uppleva fysiskt och att skapa och hjälpa varandra och att tillverka allehanda fysiska föremål tillsammans. Det är så vi skapar helt villkorslöst. Detta ger också en större glädje eftersom vi då får möjlighet att manifestera skapandet rent fysiskt, samtidigt som vi manifesterar oss själva i den högsta tanken om oss själva. Det ger så att säga en helt annan känsla och upplevelse. Låt mig också försöka beskriva den känsla som hjälper oss att finna denna obegränsade kraft som gör det möjligt för oss att skapa allt det vi någonsin drömt om och mycket mer därtill. Den känslan har ni säkert redan upplevt under några korta ögonblick i era liv.

När ni väljer att låta denna känsla genomsyra hela er vardag, då har ni också förmågan att skapa fritt och obehindrat, vadhelst ni önskar.

Då kanske ni undrar vad det är för mystisk känsla jag pratar om, men ni har som sagt redan upplevt den, de gånger som ni t ex tittat på era sovande barn och känslorna svämmar över på er av lycka. Det har säker också hänt er att ni på TV sett brandmän som räddat livet på hundar och kattungar i samband med eldsvådor, eller sett människor rädda livet på djur som håller på att drunkna, eller när djur räddat livet på människor, etc. etc. Den obeskrivliga känsla ni upplever i

sådana ögonblick är ingenting annat än den villkorslösa kärleken som för ett ögonblick gör sig påmind. Men så fort programmet eller nyhetsinslaget är över går ni tillbaka till ert gamla vanliga jag, som ständigt ”tvingas” ta itu med viktigare saker, som t ex att jaga efter mer pengar.

Att det för er således nästan alltid blir mödosamt att ”skapa”, beror helt enkelt på att ni väljer att göra skapandet till en kamp i stället för en glädjeric och kärleksfull händelse. Den dag ni vågar se er själva som en del av Gud, inte bara intellektuellt, utan med hela ert hjärta, kommer ni alla att bära med er samma gudomliga skaparkraft som Jesus bar med sig, utan att ni ens skulle uppfatta det som förmätet av er att göra det.

Tänk er då också vilken enorm skaparkraft som kan frigöras, när ni alla vågar ha tillit till den. Och ni kan vara helt övertygade om att ni då inte längre behöver vara rädda för något och definitivt inte längre ha något behov av de redskap och rädslor som hållit er fångslade i miljoner år.

– Men vad är det rent konkret som gjort det möjligt för er att lyckas, för jag tycker ju att ni lyckats skapa ett slags Jordiskt paradiset här på Pangea, av det jag hittills sett?

– Det korta svaret på den frågan är att ert samhälle styrs och kontrolleras med hjälp av rädsla, vårt samhälle genomsyras av villkorslös kärlek och vi har därför heller ingen anledning att se ner på någon annan.

Det något längre svaret på frågan kräver några exempel.

På fullaste allvar tror ni ännu, att det är rätt att bekämpa terrorism, oliktankande och kriminalitet genom att sätta människor i fängelse och ibland genom att till och med döda dem som inte lyckas motsvara alla era kollektiva förväntningar och krav.

Alltjämt ägnar ni er trots allt åt symtombehandling, eftersom ni ständigt projicerar alla era misslyckanden på dem som ertappas med fingrarna i syltburken, och även när det inte finns någon att projicera på, så gör ni det ändå, för att slippa betrakta era egna brister, attityder, värderingar och normer. Ni gör hellre allt detta istället för att försöka förebygga problemens uppkomst. Projiceringar emanerar som regel ur den egna otryggheten, där det blir ”viktigt” se att man inte är ensam i sin olycka eller otillräcklighet och därför ger sig på den som inte kan försvara sig eller är svagare. Dessutom har ni heller aldrig fått lära er något annat och något annat har ni heller aldrig sett.

Kom också ihåg att våldet på er planet inte är resultatet av någon inneboende ondska, det är helt enkelt en konsekvens av att era värderingar genomsyras av rädsla.

Om ni istället, för att fortsätta bygga strukturer kring rädslan, med allt vad det innebär i form av militära system och alla konkurrens system, med pengarna och girigheten som redskap i spetsen, och svälten, barnsoldater, barnslaveri, barnarbete och barnprostitution som den yttersta konsekvensen i dess kölvatten, såg till att värna även de svaga som inte klarar att prestera i samma utsträckning som ni själva, då skulle ert samhälle kunna blomstra som aldrig förr. Om ni istället för att styras av rädslan tillät er att följa hjärtat och kärlekens röst, om ni **VALDE** att göra detta skulle ert samhälle kunna förändras i en handvändning och era upplevelser kunna bli fyllda av en utsäglich värme och kärlek till allt levande.

Ännu så länge är det emellertid för många människor, bara en läpparnas bekännelse där man bara tror, att man låter sig styras av kärleken. Men inte förrän ni förmår **GE VILLKORSLÖST** kommer rädslan som genomsyrar er vardag, att kunna ge vika och ersättas av kärlek.

Om jag i all enkelhet också fick komma med ett förslag, skulle jag föreslå att ni börjar se till att alla människor har tillgång till en dräglig bostad oavsett betalningsförmågan. Jag vet att detta innebär ett svårt hinder för er eftersom allt på er planet är avhängigt tillgången på pengar. Marknaden är uppbyggd kring jakten på pengar. Pengarna är det som avgör om något är möjligt att göra eller inte. Hos oss är det istället vår önskan och våra behov som helt och hållet avgör om vi ska skapa något och då vi skapar något, gör vi det av hela vårt hjärta och jag kan försäkra att vi aldrig skulle fuska eller försöka skapa en undermålig produkt. Jag kan också försäkra att det vi skapar, alltid motsvarar de högsta miljö- och kvalitetskrav man kan tänka sig.

Så om jag ska sammanfatta skillnaderna i den här långa utläggningen, kan man säga att den grundläggande principiella skillnaden i våra skaparprocesser är den att vi till skillnad från er, inte baserar skapandet på ömsesidiga avtal som emanerar ur konkurrens utslagning och rädsla, utan baserar skapandet på samförstånd, kärlek och empati.

Om man jämför våra planeter kan man lätt se skillnaderna, men det som ändå är så fantastiskt är att skillnaden i grunden bara består av en liten men inte helt oväsentlig skillnad i **TANKEN**.

– Så, du menar att om man förmår att förutsättningslöst förändra grundtanken, skulle attityderna och förhållningssättet följa efter och snart nog skulle vi vara på väg att skapa en helt ny uppsättning upplevelser, som vilar på kärlek i stället för rädsla. Är det så du menar?

– Javisst, och särskilt om ni förändrar ert förhållningssätt gentemot era barn. För det är med barnen allt börjar, vilka attityder och rädslor ni medvetet eller omedvetet förmedlar till era barn! För på er planet har rädslan dessvärre gått i arv från generation till generation och rädslan har så, genomsyrat den ena civilisationen efter den andra. Dessa civilisationer har dessutom kommit och gått i miljoner år. Se bara på alla fornhistoriska lämningar som uppvisar spår av så många till spillogivna kunskaper och liv. Och nu är ni på väg ännu en gång att låta rädslan förstöra ännu en civilisation.

Och allt som behövs, är att bli medveten om rädslan, att bli medveten om dess orsaker och verkan, samt att därefter välja bort det som ger rädslan näring och att istället **VÄLJA** att skapa i kärlek.

Nyckeln sitter så att säga enbart i medvetenheten, samma kollektiva medvetenhet som har gjort det möjligt för er att se oss som fysiska varelser.

Nu skulle också allt kunna ske mycket snabbt, likväl som det skulle kunna gå långsamt. Valet är helt och hållet ert eget.

Men låt oss först titta lite närmare på vår gemensamma historia.

* * *

Under tiden steg vår farkost till högre höjder och då började den också röra på sig ordentligt, för helt plötsligt befann vi oss över en helt annan del av den mycket stora kontinenten och när vi hade kommit ner en bit igen förstod vi vad det var man ville visa här och efter ett långsamt varv runt pyramiderna, som för övrigt såg ut som våra egna pyramider så när som på att de här pyramiderna var helt släta på ytan och att det som hos oss kallas för Sfinxen, här var ett stort Lejon rätt och slätt. Guiden bad oss att särskilt notera skicket på anläggningen, trots att de enligt guiden byggdes för över 12 000 år sedan. Här fanns inga spår av någon syndaflod och här var heller inte Pyramiderna omgivna av ökensand, utan av prunkande grönska och böljande sädesfält.

Därefter steg vi upp på hög höjd igen för att lika hastigt som omärkligt befinna oss på en helt annan del av kontinenten igen.

Den här gången såg området ut som den förmodat astronomiska kalendern vid Tihuanacos i Bolivia, jämte den intilliggande ruinstaden Puma Puncu som också byggdes för över 12 000 år sedan och vars byggnadstekniska konstruktionsdetaljer tydligt visar att stenarna måste ha skurits med laser precision för att kunna vara så exakta och jämna i alla sina intrikata fasetter och som hållits ihop av metallkrampor gjorda i koppar och nickellegeringar som kräver masugnar på 3500 grader C.

Fast de här anläggningarna på Pangea visade heller inte minsta tecken till att vara på väg mot att bli ruiner, på mycket länge än.

Sen blev det ett nytt stopp igen intill en anläggning som den vid Teotihuacan och Gudarnas stad i Mexico, dock här med bassängerna fyllda med vatten, och även i övrigt i samma ”mint condition” som alla de övriga anläggningarna på Pangea. Även här berättade guiden att den här anläggningen, för sin tidsepok utgjorde en viktig astronomisk kalender.

Sen besökte vi som hastigast en rad andra oförstörda byggnadsverk som de i Palenque i södra Mexico, Nazca platån i Peru, Altiplano, Machu Picchu, Chichén Itza på Yucatanhalvön, med sitt fantastiska skuggspel i trappan vid höst- och vårsolståndet, Angkor i Kambodja, Stonehenge, Megaliterna i Carnac, m.m. m.m. Och varje gång förflyttade vi oss lika obesvärat enkelt som snabbt mellan de olika delarna av den enorma kontinenten.

Tillsammans gav oss alla dessa fornhistoriska lämningar en otvetydig fingervisning om forna mycket högt utvecklade civilisationer. Dessa fornlämningar ger tillsammans oss en provkarta över tekniska, astronomiska, matematiska och geometriska kunskaper som vi intill denna dag ännu inte kan förklara och heller inte förstå vidden av och som vi samtidigt heller inte får bortse ifrån om vi vill förstå oss själva.

Mycket riktigt sa också guiderna att det var viktigt för vårt fortsatta besök, att vi förstod den övergripande samhörigheten mellan våra planeter och att vi förstod vår gemensamma historia innan vi gick vidare till nästa avsnitt i programmet.

– Nu har ni fått se en liten del av vår historia och med en del stora penseldrag har vi försökt måla upp vår tidiga utveckling, så fortsättningsvis tänkte vi titta lite närmare på hur livet på Pangea ter sig i våra dagar. Men det spar vi till imorgon, för jag tror det här räcker för en dag, eller vad tycker ni?
Därpå gick hans blick, så där lite försiktigt undrande runt, mest för att se om något ännu var oklart.

Vi nickade instämmande allihop, för det har onekligen varit en händelserik dag och jag var säkert inte den ende som behövde smälta intrycken och dessutom kunde jag behöva sitta med mitt team och sortera dagens ljud och bildupptagningar en stund efter kvällsmaten.

Kapitel 10, Dag 4 Rundabordssamtal

När vi samlades på förmiddagen nästa dag, frågade en av guiderna oss om vi hade några särskilda önskemål, eller om vi hade några frågor, innan vi fortsätter med våra exkursioner.

Den här gången var det uppenbart en av våra vetenskapsmän och tillika folklivsforskare som var mest frågvis, eftersom han började ställa frågor.

– Jo, jag har också en del frågor, men det är också ett och annat som jag skulle vilja ha förtydligat. Jag skulle vilja börja med att fråga hur det kommer sig att ni så väl känner till alla våra seder och bruk?

– Vi har som sagt observerat er under mycket lång tid och vi har i alla tider besökt er otaliga gånger. Dessutom delar vi samma själsliga bakgrund. Så tack vare, att vi är fullt medvetna och har full kontakt med vårt inre, och samtidigt som vi delar samma själsliga bakgrund, har vi till skillnad från många av er som fortfarande förnekar ert inre, inga svårigheter att utöver våra egna attityder, även se vilka attityder som styr ert förhållningssätt till varandra. Det kan låta förmätet av oss att säga det, men vi tror oss - genom denna öppna medvetenheten - förstå er bättre än vad de flesta av er själva gör.

Det är således just denna medvetenhet som gett oss förmågan att se de övergripande sambanden och att skapa fritt och obehindrat, på samma sätt som Jesus gjorde. Man skulle också förenklat kunna säga, att vi till skillnad från er, har förstått att var och en av oss är en Jesus, medan ni fortfarande väntar på hans återkomst, därför att ni inte vågar tro på er egen gudomlighet, inte vågar ”plocka upp hans fallna stafettpinne”, utan fortsätter att hålla auktoriteterna i ”kjolfällen” samtidigt som ni väntar på att någon annan ska göra jobbet åt er.

Hos oss har vi för länge sedan lärt oss att lita till vår egen skaparkraft och förmåga.

Man kan också säga att istället för att ängsligt försöka få ihop pengar till brödfödan, låter vi den villkorlösa kärleken i oss skapa det vi behöver.

När jag nu ändå blivit varm i kläderna kan jag inte heller låta bli passa på att strö ännu mer salt i såret, genom att påstå att nästan allt det ni vill HA, sällan motsvaras av era behov, just därför att rädslan driver er att vilja ha mycket mer än så, för man vet ju aldrig när pengarna tryter. Alltså köper ni på er en massa onödiga saker, dels för att trösta er, dels för att likt ekorren samla nötter inför vintern.

Vår förmåga däremot, att omedelbart tillgodose alla våra behov, utan att det kostar oss ett öre och utan att någon annan behöver avstå något för min skull, gör att vi heller aldrig behöver lura någon eller stjäla något från någon annan, och det kanske gör det lättare för er förstå att vi därigenom lyckats förebygga problemen istället för att i efterhand försöka skipa rättvisa genom symtombehandling.

Därmed inte sagt att man därmed också måste avstå från all spänning, vilket somliga av er befarar skulle följa med automatik, om man försöker skapa en fredlig och harmonisk värld. Vi kan försäkra att det aldrig saknas tillfällen till spänning. Skillnaden ligger emellertid i att vi inte behöver slåss om resurserna. Dessutom ger oss vår sexualitet hur många möjligheter som helst att under kontrollerade och lekfulla former smaka på alla tänkbara kryddor i livet! Men låt oss återkomma till det.

– OK, då väntar vi med den, men sen skulle jag också vilja veta hur ni konkret går till väga när ni skapar, vem bestämmer vad som är bra eller dåligt? Kan vad som helst skapas?

– När man med **hjärtat** förstår att vi alla är en del av samma skapelse, så blir det plötsligt helt meningslöst att angripa och hota varandra, det blir också helt meningslöst att försöka sko sig på någon annan. Det kan jämföras med att man med den ena handen sticker en kniv i den andra handen.

När man med **hjärtat** riktigt förstår att vi alla är **ETT**, framstår det också som alldeles självklart att vi ska hjälpa varandra **VILLKORSLÖST**, istället för att vara rädda för varandra. Och om man någonstans kan se en tydlig skillnad mellan våra världar idag, så är det hur vi förhåller oss till våra barn och till varandra.

När ni i desperation ägnar nästan all vaken tid åt att fara runt och försöka få ihop tillräckligt med pengar för att hålla den värsta rädslan och nöden på avstånd, ”tillåts” ni just därför inte att gemensamt ta hand om era barn på det sätt ni skulle vilja. I jämlikhetens namn ”tvingas” ni stoppa in era barn på dagis så att ni jämlikt kan ägna er åt att gnetta ihop så mycket pengar som möjligt och hur mycket ni än gnetar blir ni ändå aldrig fria från det monetära systemet och dess osynliga bojor, och lyckan glider framför er som en hägring i öknen.

Eftersom ni själva sitter så omedvetet fast i rävsaxen, kommer ni omedvetet också att lära era barn att anpassa sig till samma rådande verklighet, ”för deras eget bästa”, med allt vad det innebär av konkurrenstänkande och hierarkiska maktstrukturer, som ju alla på ett eller annat sätt, utan undantag manifesterar rädslan och därmed blir ni själva er egen förtryckare. En rädsla som dessutom tycks vara lika osynlig som luften i en tom flaska.

Som ni också kommer att få se under ert besök här, så är människor inte tvungna att ”arbeta” för sitt uppehälle, utan de flesta är som regel inbegripna med att göra en massa saker, inte för att man ”måste”, utan för att man **VILL** samla på sig positiva upplevelser av ett villkorslöst förhållningssätt och naturligtvis för att man har anlag för det man gör och för att det intresserar en, och inte minst för att det ger en obeskrivligt gränslös glädje att syssla med sitt största intresse.

Det är väl heller ingen som säger emot, om man påstår att resultatet blir så mycket bättre om man känner glädje i det man gör.

– Ja men hur går det till rent konkret att skapa här, det vill jag veta!?

– Jo, jag vet, jag var just på väg dit genom att säga, att när det sen gäller att fylla människors konkreta behov, så används i huvudsak två metoder.

Om vi börjar med de egna vardagliga behoven, så tillgodoses dessa av individerna själva på ett personligt plan, genom att olika människor med olika färdigheter och intressen, **VÄLJER** att göra det som de är bra på. Och när man är bra på något och man samtidigt finner glädje i att göra det brukar resultatet som sagt, också bli bra.

Vad vi sen skapar är det ingen som lägger sig i! Finns behovet, tjänar det också ett syfte!

Många ungdomar brukar också under sin uppväxt och utbildning prova på många olika ”yrken” dels för att lära sig hur samhället fungerar rent praktiskt och för att skaffa sig en förståelse för de olika uppgifternas betydelse, dels också för att lättare kunna finna sin egen framtida roll i vuxenlivet.

När det gäller ”större” saker, som t ex idéer till en förbättrad infrastruktur, skapas dessa oftast genom det kollektiva medvetandet. Och eftersom det inte råder någon konkurrenssituation, där starka särintressen styr vad som ska bli producerat, kan vi gemensamt välja att skapa det som objektivt sett gagnar vårt gemensamma samhälle och på så sätt kommer alla till del.

Nu kanske någon av er tror att det kollektiva medvetandet inte kan skapa något över huvud taget, men det är just det som det kollektiva medvetandet alltid gjort och alltid kommer att göra!

Ett samhälle återspeglar **ALLTID** det kollektiva medvetandet, utan undantag!

Ta ett exempel från er egen värld, där det självklart var så, att Hitlers Nazi Tyskland **ALDRIG** hade kunnat gro och växa utan den ”jordmån” som det Tyska folket representerade, genom sitt kollektiva medvetande.

Det är också svårt att finna någon som motsätter sig påståendet, ”vi har det samhälle vi förtjänar”! Våra samhällen formas av våra gemensamma attityder, punkt slut!

Nu ville även en av våra lätt omtumlade ingenjörer som också är intresserad av folklivsfrågor, klämma in en fråga:

– Vad har ni för medellivslängd här på Pangea och vad har ni för sjukdomar och krämpor?

– Tja man kan säga att medellivslängden är så lång som vi vill ha den. Med det menar jag att vi i stor utsträckning väljer hur gamla vi vill bli och detta i sin tur hänger intimt samman med framför allt två viktiga faktorer. För det första beror det på hur länge vi ”orkar släpa på kostymen” innan vi vill ha ett ombyte. Den andra viktiga faktorn hänger ihop med att vi ytterst sällan blir somatiskt eller psykiskt sjuka. Vår livsstil och vår kosthållning är sådan att vi förebygger problemens uppkomst, även om det inte ska förnekas att en och annan får problem med levern av allt för stor konsumtion av alkohol, som även här används som sällskapsdryck men då enbart för smakens skull och inte för som hos er, för att våga kommunicera. En kommunikation som ju ändå bara blir katastrofal vid överkonsumtion. Dock är antalet alkoholrelaterade skador få jämfört med era problem, eftersom våra gemensamma insatser ofta brukar nå goda resultat.

Cancer, hjärtproblem, reumatism, allergier, mag- och tarmsjukdomar med mera, är däremot nästan okända begrepp här, även om vår läkekonst inte har några problem att bota och heala dessa om så skulle behövas.

Däremot händer det också till och från att människor råkar ut för allehanda olyckor när man i ungdomlig iver blivit allt för äventyrlig. Men som sagt sjukdomar är sällsynta!

Nu var det en av piloterna som hade något på hjärtat.

– Nu har vi varit här en vecka snart, med ett späckat program, vad jag undrar är om det är möjligt att gå på nattklubb någon kväll och koppla av med några pilsner och lite dans, apropå alkohol, om det nu är någon mer som vill hänga på!?

Att den övriga församlingen gillade förslaget gick inte att ta miste på, med alla ljudliga bifallsyttringar och den uppsluppna stämning som omedelbart avlöste den lite andäktiga och allvarliga stämning som annars ramade in frågestunden.

– Visst kan vi göra det. Får jag i så fall föreslå att vi ikväll besöker en nattklubb och att vi i morgon tar det lugnt, med lite sol och bad kanske!?

Perfekt tyckte samtliga.

– Fast det är emellertid en sak jag måste berätta för er i så fall, så att det inte kommer som en kalldusch för er sedan!

Jag måste förvarna er om att det kan vara känsligt för somliga av er, ifall någon av er bär på obearbetade trauman, fördomar och Tabun!

Här på Pangea är det vanligtvis så att när vuxna människor går ut på nattklubb för att roa sig, brukar dessa ha en uttalat sexuell underton. På nattklubbar samlas som regel människor som inte vill leva ut sina sexuella fantasier inför sina barn och därför väljer nattklubbsmiljön för detta istället.

Så om Någon av er har problem, med att andra människor öppet lever ut sin sexualitet, om det sen är transvestiter, klädfetishister, homo- bi och heterosexuella par inbegripna i S/M lekar, eller vad det vara må, så är det bättre ni stannar hemma i så fall.

”Live and let live” har ju alltid varit mitt måtto och nyfiken har jag alltid varit, så för min egen del bör det inte bli några problem och dessutom är miljön inte helt obekant för mig, varför jag inte kan förneka att jag ser fram mot nattens övningar med spänd förväntan. Ingen annan backade heller ur. Säkert var det för att nyfikenheten tog överhanden.

– Men då är det väl en porrklubb vi ska till - var det ändå någon som försiktigt undrade - eller!?

– Nej, porrklubbar har vi inget behov av. En porrklubbs främsta syfte är ju att ekonomiskt profitera på människors sexualitet. De är ofta undanskymda i trånga och rökiga källarlokalerna för att det hos er är tabubelagt att vara sexuell. Officiellt fördömer ni dessa klubbar samtidigt som ni själva smyger dit på nätterna, med inställningen att det inte är nåt fel på ens egen sexualitet, bara alla andras. Fast egentligen så skäms ni också över er egen sexualitet eftersom ni har blivit uppfostrade att känna skam och skuld.

Detta kan ni för övrigt tacka religionerna för.

Här däremot förhåller vi oss helt naturligt till vår sexualitet. Sexualiteten är för övrigt lika stark hos oss som hos er, även om många förnekar den hos er. Sexualiteten är också den enskilt starkaste drivkraften i hela universum. Den kraften tar vi till vara och använder till vår fördel. Den ger oss möjligheten att på ett lekfullt och ofarligt sätt uppleva all den spänning vi önskar oss, den låter oss även känna på allt det som ni på er planet upplever i form av rädsla spänning makt undergivenhet, förnedring, fast med den skillnaden att det som hos er oftast sker på blodigt allvar sker hos oss på ett ofarligt och lekfullt sätt med consensus mellan parterna och vi gör det ofta tämligen öppet eftersom det inte finns något här att skämmas över. Så bli heller inte förvånade om ni får se människor leva ut sina sexuella fantasier helt öppet här hos oss, för det är lika naturligt för människor att ömt och kärleksfullt ta hand om sina barn, att krama och pussa dem, som att vara en sexuell varelse tillsammans med sin eller sina partners, just därför att allt sker öppet utan tabun och fördomar, och de klubbar som finns här har således inget sådant exploateringsyfte. De är bara samlingsplatser för vuxna människor som vill träffas, umgås, dansa, äta lite mat, ta en öl och samtidigt kunna vara sig själva på ett helt naturligt sätt. Sen finns det givetvis en rad mer eller mindre specialiserade klubbar här och var, men den som vi föreslår för ikväll, kan sägas vara en av de mer mångfacetterade klubbarna i trakten.

Behöver jag förresten tillägga att vi inte har några problem med våldtäkter, incest eller misshandel här hos oss?!

Jag kan också tillägga att om ni efter nattens övningar vill veta mer om vår syn på sexualiteten, kan vi fråga några människor om de vill ställa upp och svara på era frågor, men också be dem försöka ge sin syn angående livet på Pangea, men det kan vi återkomma till senare om ni vill, det kan givetvis också ske enskilt för den som vill.

Efter en kort andhämtningspaus där församlingen satt storögd och tyst, var det en av våra vetenskapsmän som först tog till orda.

– Ja det vill jag lova, det här var ord och inga visor, men vad finns det i övrigt för fritidsintressen här på Pangea, vad gör Pangeanerna när de är lediga från jobbet? Och hur finner Pangeanerna spänning i vardagen, jag menar allt kan ju inte handla om sex eller hur...

– Ja och särskilt som många Jordmänniskor säkert skulle uppfatta det som lite väl tråkigt utan alla konflikter och intriger på hemmaplan, fyllde en annan lite nervöst i.

– Först är det några begrepp här som behöver definieras, för att undvika missförstånd. För det första så skiljer vi inte på arbete och fritid. Människor deltar på olika sätt i samhällsbygget, precis så mycket eller lite som varje individ själv väljer. Det är inget som hindrar oss från att ena dagen bidra t ex genom att som jag just nu fungera som värd och guide för er, imorgon välja att be någon ersätta mig, så att jag t ex kan resa till en annan del av Pangea för att studera fiskbeståndet i nordhavet, sola och bada, pilla mig i naveln några dagar, spela fotboll, eller varför inte, hälsa på min syster som bor på den västra sidan av vår kontinent, eftersom hon nyss fött en son som jag gärna vill träffa, eller kanske är det så att jag behöver klättra upp på en bergstopp för att meditera över en helt ny tanke som dykt upp i mig. Oavsett vilket jag väljer att göra, deltar jag ändå på ett eller annat sätt och alla sätt är dessutom lika viktiga för såväl helheten, som för mina egna upplevelser och mitt eget välbefinnande.

Det fiffiga i skapelsen, är också att den är så oändligt mångfasetterad. Det finns och kommer alltid att finnas individer som bidrar med det som vi behöver uppleva alternativt utföra fysiskt. Men det gäller att våga ha **TILLIT** till skapelsens perfektion!!!

Som svar på din fråga annars, så finns det självklart ett stort antal ”fritidsintressen”.

Här på Pangea ägnar man sig åt en lång rad aktiviteter, sporter och idrotter. Man bergsklättrar, sportdyker, hoppar fallskärm, spelar fotboll, rider på hästar, dyker med delfiner, seglar på insjöar och i havet. En del tycker om att i rekreationssyfte glida runt utefter marken på fordon, som ni skulle kalla bilar och motorcyklar, även om de rent tekniskt inte har mycket gemensamt med dem. I områden med vinterklimat åker man skidor både på längden och på tvären, annars går man på promenader, springer och cyklar, deltar i friidrottstävlingar, m.m. även om vi enbart ägnar oss åt tävlandet för vårt höga nöjes skull! Jag kan också, detta till trots försäkra att deltagarna, om de nu tävlar eller inte, att eventuella åskådare har minst lika roligt som på er planet, utan minsta tillstymmelse till doping och fusk OCH sist men inte minst, utan minsta tillstymmelse till pengar eller mutor.

– Ja men vad gör ni med såna som aldrig gör annat än pillar sig i naveln, som bara snyltar på andras arbete?

– För det första är det på sin höjd ett litet fåtal människor som inte orkar delta i samhällsbygget. För det andra så omfattas dessa människor ändå av vår villkorlösa kärlek, för annars vore den inte villkorlös och för det tredje så står inte vårt samhälle och faller med några människor som inte ser ut att producera något och för det fjärde kan det ju vara så att det som vid första påseendet ser ut som lathet, kanske är just det som behövs för att om fem eller tio år kunna presentera årtusendets idé. Och vad skulle det då tjäna för syfte att fördöma någon när vi inte ens vet skälet till deras VAL!?

– Finns det ingen kriminalitet på Pangea? Hur ser den ut i så fall? Vad har ni för lagar?

– Det beror givetvis på vad man menar med kriminalitet och lagar.

Självklart kan det hända även här, att sinnet rinner över på oss någon gång.

Att känna besvikelse, frustration, svartsjuka och ilska, är inte något som ni har ensamrätt på och självklart händer det någon gång att människor blir så förblindade av sina känslor att de ibland gör sådant som de efteråt ångrar. Men att straffa någon löser ändå inte problemet för två gånger fel blir ändå inte rätt. Vi anser det mer verksamt att hjälpa och stötta båda parter.

Därmed inte sagt att vi inte skulle bry oss eller inte känna någon sympati med offren, tvärtom brukar det i sådana fall resultera i mangrann uppslutning. Bortsett från detta, är det heller ingen här som vill sätta sig till doms över någon annan. Dessutom visar det sig allt som oftast, att om och när någon känner att det finns ett behov att agera på ett visst sätt, brukar det som regel också tjäna ett syfte, varför man bör vara ytterst försiktig med att fördöma och peka finger. Nu är inte heller ”brottsligheten” så omfattande att det därför skulle finnas någon särskild anledning till oro. Tvärt om så är den mikroskopiskt liten, om man sätter det i relation till hur många människor det finns här.

Kapitel 11, Natklubbsbesöket.

När vi samlat ihop oss i vår lilla restaurang inför avfärden till nattklubben, visade det sig att två av våra ”snaggade” vänner inte skulle följa med av olika anledningar, men det gjorde å andra sidan ingenting, eftersom militären fortfarande var ganska välrepresenterad denna afton. Däremot berättade vår kock att samtliga i ”personalen” ville följa med istället, men la samtidigt till, ”om ni inte har nåt emot det, för det här är nåt som vi inte gärna vill missa” självklart hade vi inget emot deras sällskap, ju fler desto roligare! Det var först en stund senare som det slog mig att hemma på vår planet, var det minsann otänkbart att kökspersonalen skulle tillåtas följa med ett så ”celebert” sällskap, för hemma skulle det här självklart ha jämförts med ett Statsbesök eller liknande. Och hemmavid blandar sig inte VIP’arna med kökspersonalen. Men här var det på något sätt lika självklart som när man samlar ihop hela familjen för en picknick. Hmmm!?

Nåväl, efter ca 10 minuter kom så vår ”chaufför/pilot” och hämtade oss för kvällens övningar. Förväntansfulla klev vi ombord, iklädda våra festkläder, i den mån vi hade packat ner festkläder. Några hade till och med fått ”låna” kläder under eftermiddagen, eftersom det inte hade ingått i deras planer eller förväntningar att gå på nattklubb och då alldeles speciellt inte på ett kinky sådant. De kläder som de då hade valt ut, var också mycket riktigt de mest festbetonade som någon av oss bar. De hade också blivit uppmuntrade att välja något som var lite mer extravagant, för att inte säga exhibitionistiskt, än vad de annars skulle ha vågat välja, men av någon anledning verkar Pangeanernas intuition inför våra önskemål och behov, vara nästan lite läskigt väl utvecklad, det här är nåt som jag måste passa på att fråga om vid tillfälle, kom jag på mig att tänka. Fast inte just nu förstås, för nu skulle det festas som aldrig förr!

Resan var som vanligt över lika snabbt som vid de tidigare resorna med deras svävare, för vi hade nätt och jämt hunnit sätta oss förrän vi landade framför ett av flera större hus, som var så där lite på måfå utspridda, alla emellertid otroligt vackert belägna i en sluttning som vette mot en liten sjö. Jag var bara tvungen att ta in utsikten och även dofterna från den intensiva grönskan som omgav oss.

I det rådande skymningsljuset var det en helt betagande upplevelse. Utanför och mellan husen såg jag också att det fanns flera gångvägar som förband husen med varandra och som redan var upplysta. Jag kunde också se en vackert upplyst gångväg runt sjön också, som jag genast antog var flitigt använd för promenader på tu man hand.

När min blick därefter svepte över sjön kunde jag också mycket riktigt se bortåt tioalet personer som antingen gick för sig själv, i par eller i större grupper runt sjön.

Just som jag vände mig om för att... såg jag att våra fotografer redan var i full gång med sina kameror!

Jag hade varit så tagen av utsikten att jag inte märkte att våra fotografer redan var steget före i tankeverksamheten, men det är väl det som kallas teamwork tänkte jag med ett leende!

– Jaha, ska vi stå här ute hela kvällen eller ska vi gå in också, undrade vår guide lite försiktigt med ett stort leende över hela ansiktet?!

– Jo, visst ja, det var ju därför vi kommit hit.

Fast det var inte utan en viss nervositet som vi därefter gick in i samlad trupp.

Det första som slog mig var att det inte fanns några vakter som motar folk vid entrén, ingen som tog betalt eller delade ut brickor vid garderoben. Man gick bara fram till en lämplig klädhängare för att eventuellt hänga av sig jackor och väskor och sen gick man in.

Väl inne slog det mig att den annars obligatoriska Lytzen dimman också saknades, eller saknades ska jag inte säga att jag gjorde, eftersom jag själv inte röker, och för det mesta tycker att röken ändå är väldigt besvärande. Så egentligen var jag bara tacksam att jag slipper röken.

Guiden förslog att vi skulle börja med att knalla runt och bekanta oss med lokalerna och de olika ”verksamheterna”. Men allra först var det flera stycken som uppenbart var tvungna att hämta sig varsin öl, eller glas vin i den närmaste baren, om inte annat så för att bota den allra värsta blygseln. Själv hade jag inga sådana problem, jag har varit med förr på kinky fester. Fast jag fick med mig en öl i alla fall, för man vet ju aldrig. För redan var det uppenbart att ingen kinky fest någonsin på Jorden har kommit ens i närheten av det här stället, i varje fall har jag aldrig sett eller hört talas om någon sådan, för när vi knallade runt, inte bara ett varv utan två, kunde jag uppskatta att det måste ha varit minst tusen personer närvarande, alla i mer eller mindre utmanande klädsel och utstyrel. Här fanns allt från fullt påklädda människor till helt nakna människor och däremellan fanns det gott om kroppsmålningar, tatueringar, piercingar på alla tänkbara ställen plus några till, där fanns läckra underkläder, korsetter, stövlar, läder, lack, gummi, nitar, kedjor, handbojor, kyskhetsbälten för män och kvinnor, piskor och dessutom en hel del saker som jag tror kräver utförliga instruktioner för att vi Jordbor ska begripa hur de ska användas varför. Det jag däremot inte såg, var de på Jorden obligatoriska fördomarna. Här umgicks människor helt öppet med varandra. Man såg människor prata och skoja med varandra, och man såg många krama och pussa varandra helt obesvärat, inte på det Jordiskt kalla och reserverade sättet, utan varmt och hjärtligt. Sen såg man också en mängd människor som var helt uppslukade av sina sexuella roller.

Det märkliga var ändå att det var så stor skillnad mellan det sociala umgänget och det sexuella spelet och ingen verkade ha några svårigheter att skilja leken från det sociala umgänget. Ingen verkade heller lägga sig i eller störa varandra i inlevelsen och utlevelsen, såvida inte någon bad om hjälp med något speciellt.

Hur märkligt allt det här än må ha uppfattats av vårt sällskap, så tycker jag ändå att det mest anmärkningsvärda, så här långt på kvällen ändå var den elektriska laddningen som alstrades av den sexuella atmosfären. Den laddningen var så tät att man utan svårighet hade kunnat skära loss en bit med kniv och spara den i en påse, som en ”doggy bag”.

Nu börjar jag också förstå vad Pangeanerna menar med att det på Pangea finns så mycket lekfull spänning som var och en någonsin kan önska sig.

Efter en påfyllning i glasen satte vi oss där det dels var god utsikt över lokalen, dels så att vi kunde sitta någorlunda samlade, eftersom vårt sällskap bestod av bortåt femtio personer, inklusive guiderna och ”personalen” på vårt hotell. Snart nog var diskussionen minst sagt livlig, allt skulle kommenteras och analyseras, strikt vetenskapligt förstås!!! Nog märktes det att några hade svårt att förhålla sig avspänt i den här miljön, men trots allt var vi ändå rörande överens om att Pangeanerna verkade helt avspända och naturliga. Det var nog tur att belysningen var så dämpad, för annars hade det säkert varit svårt att dölja alla rodnade kinder. Här märktes tydligt skillnaderna i våra attityder, för det var dessvärre mer än en som i sin egen osäkerhet och otrygghet hade svårt låta bli att göra sig lustig över andra. Vid ett tillfälle kunde jag inte låta bli att fråga om det var nödvändigt att blottlägga sin osäkerhet och sina fördomar, på ett så taffligt sätt. Jag sa även åt dem att om de har så förbannat svårt för att låta bli att peka finger och inte kunde

visa lite respekt för andras sexualitet, hade det varit bättre om de stannat hemma, istället för att skämma ut sig själva och resten av gruppen.

Det ska dock sägas till deras fördel att de därefter uppförde sig exemplariskt och kanske att de fick sig en tankeställare.

Därefter försökte jag också hålla samtalen igång på ett mer lättsamt sätt så att den lilla incidenten inte skulle förstöra kvällen för oss. Det dröjde heller inte lång stund förrän humöret var på topp igen och alla fantastiska människor och den fantastiska stämningen på klubben bidrog alldeles säkert till detta.

Efter ett tag fick jag syn på en kvinna som satt snett mittemot mig, och som satt med ryggen mot en spalje, kanske fem meter ifrån mig. Jag kom på mig själv med att gång på gång sugas in av hennes blick. En blick som var så intensiv att jag omedelbart började känna mig knäsvag. Efter det att jag nästan drunknat i hennes blick för säkert tionde gången, var det alltid jag som vek undan blicken. Samtidigt började jag känna hur värmen steg i mina kinder och hur andhämtningen blev allt häftigare. Det märkliga var att jag inte kunde låta bli att titta på henne samtidigt som jag kände att jag inte förmådde hålla kvar blicken vid henne mer än kanske tio sekunder åt gången. Om det här var en viljornas kamp så var jag inte bara besegrad, jag var utklassad med 0–10 i baken. Men ändå kunde jag inte låta bli att titta på henne i smyg.

Det var som om jag hade drabbats av något slags tunnel seende när vi tittade på varandra och nu när jag tittade i smyg kunde jag för första gången också se resten av henne. Visst var hon vacker, men ändå inte fotomodell vacker, kanske också att hon var en aning fyllig, nej det var ändå inte utseendet som förtrollade mig, det var framför allt hennes enorma utstrålning som jag fastnat för. Möjligen också att hennes klädsel tillsammans med den övriga uppenbarelsen på något omedvetet sätt bidrog till att jag kapitulerade fullständigt.

Vad kunde hon vara, kanske nånstans runt 40 år, jag såg också att hennes anletsdrag var jämna och fina, ansiktet såg också vänligt men bestämt ut när hon tittade på mig. Hon var för övrigt klädd i en svart snäv klänning i skinn som även hade en del utsmyckningar, matchande stövlar, långa handskar, mörkt ganska långt hår och en makeup som var tydligt markerad, men inte överdriven. Framför sig på bordet hade hon ett glas rött vin och en halvfull karaff.

Hon satt mestadels bekvämt tillbakalutad, med benen i kors, även när hon sög in min blick.

Jag försökte verkligen möta blicken, men det var bara inse att jag var förlorad, på mer än ett sätt.

Det jag emellertid inte fattade var att hon tittade på mig hela tiden. Vad kunde hon över huvud taget se hos en medelålders man med bilring runt midjan? Bilringen kunde hon ju knappast vara intresserad av. Här fanns ju annars också gott om män med tvättbräda på magen, så jag fattade absolut ingenting, men det kanske inte var så konstigt heller med tanke på att min puls för länge sedan hade passerat den kritiska punkten och hjärnan för länge sedan hade kortslutit. Samtidigt gick det inte att ta miste på den starkt elektriska laddningen som byggts upp under den halvtimmen som vi kanske hade iakttagit varandra.

Det här var helt klart en kvinna som visste vad hon ville, och just nu var det helt klart så, att jag var villebrådet.

Den okontrollerade känslostorm jag kände inombords när jag försökte titta på henne, gjorde mig plötsligt helt övertygad om att jag har träffat den mest fantastiska kvinnan i hela Universum. Samtidigt slog det mig, att det är som själva fan, att man ska behöva åka till en annan planet för att träffa den rätta kvinnan. Nåja det fick vara hur det ville med den saken, för jag åker gärna ett varv till för den här kvinnan. Om hon bad mig att plocka ner månen åt henne, skulle jag genast fråga var hon vill ha den, inget snack!

Det var inte utan att jag också funderade ett ögonblick på om jag möjligen kunde ha blivit hypnotiserad, eftersom jag kände mig så hjälplöst utlämnad, men slog genast bort tanken som absurd. Dessutom kom jag på mig själv med att på något sätt känna att jag accepterade mitt öde, oavsett hur detta än kunde gestalta sig.

Mina reskamrater måste också ha märkt att något var på gång för de tittade oroligt på mig och min fotograf frågade också hur det var fatt med mig.

På något sätt lyckades jag stamma fram att jag befarade att jag hade drabbats av en mycket allvarlig åkomma som kallas för kärlek, varpå alla skrattade hjärtligt åt min lika oväntade som inlevelsefulla bekännelse. När jag därefter, så diskret som möjligt försökte peka ut kvinnan för mitt starka intresse, fick jag flera menande, lite medlidsamma klappar på axeln och kommentarer, som den t ex från min egen fotograf, ”jo du, nu har du nog tagit dig vatten över huvudet i alla fall” och ”lycka till”.

När jag sen funderade på hur i hela friden jag skulle få ihop så mycket kurage som behövdes för en framstöt, tog jag en rejäl klunk öl för att samla mod och komma på vad jag skulle säga till henne.

I samma ögonblick stod hon plötsligt redan bredvid mig, utan att jag ens hade märkt att hon lämnat sin stol. I det ögonblicket trodde jag att hjärtat skulle skära ihop på samma sätt som en bilmotor kan göra om gasen hängt sig på full gas, i nästa andetag konstaterade jag också att hjärnan redan hade råkat ut för en härdsmalta, för jag hade ingen aning om vad jag nu skulle säga eller göra. Sen tog hon helt lugnt till orda:

Hej jag heter Ariana och jag tror att vi behöver talas vid, eller hur!?! Hur jag än försökte, kom det inte ett ljud över mina läppar, så jag började nicka till svar. Munnen var plötsligt lika torr som en uttorkad brunn i Sahara. ”Men inte här”, sa hon i nästa andetag, samtidigt som hon tog min hand och helt resolut gick iväg med mig.

Vi var på väg genom en korridor till ett angränsande rum som var lite mindre och där ljudnivån var mer lämpad för en konversation. Väl inne i rummet sneddade vi in till vänster, förbi en bardisk. Hon hade uppenbart redan bestämt sig för vilket bås vi skulle till. På väg mot båset mötte vi emellertid några människor som hälsade varmt på Ariana och vi stannade upp, eftersom Ariana tydligen ville växla några ord. Samtalet sade mig dock ingenting eftersom det var en för mig obekant person som samtalet handlade om. Därefter ville Ariana presentera mig som en av besökarna från Jorden, men stannade upp mitt i meningen och sa till mig:

– Förlåt mig, här har jag dragit iväg med dig och vet inte ens ditt namn!?

Jag heter Dorion, lyckas jag på nåt sätt få fram genom min snustorra strupe.

– Ja, vad spännande, det var trevligt att råkas, sa Arianas vänner som presenterade sig som Sintra och Arthon, spännande att vi äntligen kommit så långt som till ett möte med Jordborna.

Javisst, men vi kan väl prata vid i morgon om det går, fortsatte Ariana, för nu är jag upptagen med Dorion som jag måste prata med, förkunnade Ariana högtidligt, även om man såg att hon log med hela ansiktet. Efter att ha kramat om sina vänner, fortsatte vi mot ett bås där vi kunde sitta ifred och prata med varandra.

Men innan vi hunnit sätta oss kom det hastigt även fram en ung man som frågade Ariana om råd hur han skulle göra med en gäst som uppenbart inte riktigt klarat av att hålla alkoholkonsumtionen på en rimlig nivå.

– Jag är lite upptagen just nu, men du kan väl be Agador om hjälp med Paul, för det är väl honom du menar?!

– Ja det är han och ibland händer det att han i sin extas, blir lite för överförfriskad och då börjar lägga sig i vad andra gör, vilket inte alltid uppskattas av de övriga gästerna.

Eftersom han vände sig mot mig när han talade, antog jag att det var mest av artighet mot mig som han fyllde i och förtydligade sitt ärende till Ariana.

– Du kan väl följa Paul hem ikväll, men säg till Agador, så att han vet vad som händer!?

– Är du chef här på klubben, lyckades jag på något sätt i alla fall få ur mig när vi blev ensamma igen?

– Nej inte alls, vi har inga chefer här, men vi är några stycken som brukar hjälpas åt med det praktiska, som t ex att hjälpa hem gäster eller att organisera verksamheten genom att se till att rätt grejer hamnar på rätt ställe i rätt tid, att se till att här är rent och snyggt, att se till att allt flyter helt enkelt.

– Är det inte svårt då att hitta frivilliga till städningen om ni inte använder pengar som morot?

– Tvärt om, skulle vi låta alla, som vill hjälpa till på klubben, skulle det bli väldigt trångt här.

Efter en kort paus tog hon på nytt till orda.

– Då så, nu kanske vi kan prata allvar en stund.

– Ja just det, sa jag med så myndig stämma som möjligt, fast jag kände nervositeten och spänningen komma krypande igen. Här satt jag vuxna människan framför en kvinna med en utstrålning så stark att jag inte kunde hjälpa det att jag kände mig som en olydig skolpojke inför en sträng lärarinna. Och ännu en gång kände jag mig alldeles knäsvag inför hennes blickar.

Hur bär hon sig åt? Vad är det som händer med mig? Själv ser jag mig som en stark och självmedveten man, med ett hyggligt självförtroende, jag är van att säga min åsikt, jag tror också att jag är hyggligt tydlig i min kommunikation, jag tror också att omgivningen ser mig som ganska försigkommen, men ändå så har jag inget att sätta emot den här kvinnan, trots att hon ännu inte sagt mer än kanske tjugo ord till mig.

Visst förstår jag att det här är fråga om en sexuell laddning som inte får blandas ihop med det normala sociala och vardagliga umgänget, men i alla fall. Det märkliga är att jag på något sätt känner mig så starkt dragen till hennes sexuella kraft. För i vardagen, på jobbet bland mina journalistkollegor, skulle det aldrig falla mig in att vara så ödmjuk och undfallande inför någon, vare sig det är en man eller kvinna. För i så fall skulle jag för länge sedan ha blivit krossad som en fluga, men här med just denna kvinna gjorde det mig som sagt ingenting. Högst besynnerligt tänkte jag. Sen frågade jag:

– Hur kommer det sig att du valde ut just mig bland alla människor?

– Av exakt samma anledning som du valde ut mig bland alla människor! Den enda skillnaden är att du inte vet varför du valde ut mig, medan jag exakt vet varför vi valde varandra!

När hon tystnade satt jag andäktigt och väntade på att hon skulle fortsätta och förklara HUR hon kunde känna till detta okända mysterium, men när det inte kom någon förklaring, var jag tvungen att be om den.

– Kan du inte berätta för mig hur det kommer sig, för jag är hemskt nyfiken på svaret och jag kan också berätta att det plågat mig sedan vårt första ögonkast, dels att få veta varför du valde mig och varför jag blev så himla knäsvag när våra blickar möttes, jag måste bara få veta **VARFÖR**.

– Ja, om du lovar att vara en riktigt snäll pojke, kanske jag berättar det för dig någon gång, sa hon så där lite lagom retsamt.

Nej snälla, berätta nu annars dör jag av nyfikenhet, jag gör vad som helst för ett svar.

– Hur skulle DET se ut om jag fick din död på mitt samvete, så därför är det väl bäst om jag berättar det för dig nu på en gång innan det händer en olycka, sa hon med ett skevt leende. Var också försiktig med vad du lovar i fortsättningen, jag kanske tar dig på orden då! Därefter tittade

hon mig djupt i ögonen, som för att läsa av min reaktion, men jag bara svalde ännu en stor klump i halsen och vek ner blicken. Därefter tog hon ett djupt andetag och så fortsatte hon.

– Den grad av medvetenhet som vi har här, gör det möjligt för mig och alla andra med för den delen att SE vem du är, precis lika lätt som om du höll upp en stor skylt som beskrev dig. Man kan också säga att jag också håller upp en skylt som bildligt talat och detaljerat beskriver vem jag är, men eftersom du ännu inte ”ser skylten”, eller rättare sagt min aura kan du i bästa fall bara reagera på själva känslan, vilket du uppenbart har gjort, men utan att se eller förstå varför.

– OK, kan du då berätta för mig vem jag är, för då kanske det rent av är så, att du vet mer om mig än jag själv känner till, eller!?

– Visst är det så, och det jag omedelbart såg var att din sexuella prägling ger dig möjligheter att njuta av låt oss säga, starka kryddor. Jag ser också att din lek- och experimentlusta är väl utvecklad, likaså din ödmjukhet och jag ser att du inte bär med dig en massa fåniga fördomar och tabun. Du har ett öppet och nyfiket sinne och du har framför allt ett stort och varmt hjärta som rymmer hela världen och som har en kraft och glöd som kan smälta det hårdaste och kallaste stålet. Och det var därför som jag valde dig! Förstår du nu också att våra respektive sexuella och själsliga präglingar gör att vi passar varandra som hand i handsken!? Det finns förutsättningar att vi tillsammans ska kunna uträtta sådant som vi var och en på egen hand, knappast skulle kunna drömma om att skapa!

Sen sprack hennes ansikte upp i ett stort leende när hon med glimten i ögat förkunnade:

Under förutsättning förstås att du inser att det är jag som bestämmer här.

– No problem, var allt jag fick fram, när knäna helt plötsligt blev alldeles darriga och pulsen rusade upp till max varv igen.

Sen slog det mig:

– Hur ska vi kunna upprätthålla ett seriöst förhållande när vi bor på varsin planet? För oss på Jordan är det svårt nog att upprätthålla en relation om man bara bor några mil ifrån varandra. För jag antar att du inte är särskilt intresserad av att flytta till vår planet, med tanke på hur den är i förhållande till din egen. Dessutom är det omöjligt för mig att överge mina barn hemma, bortsett också från att jag dessutom gärna vill vara med och förändra min egen planet till allas förmån, för jag inser redan att jag har en viktig uppgift när jag väl kommer hem igen. Så hur löser vi det problemet?

– Vilket problem, undrade hon helt lugnt?

Ja det lilla problemet med att vi bor några miljoner mil ifrån varandra, det är ju inte som när man ringer på hos grannen eller så.

Det är väl inget problem. Har du inte förstått än att vi rör oss obehindrat genom tid och rum eftersom dessa begrepp ändå bara är en illusion. Jag kan när som helst bege mig till dig, för att t ex se till att du sköter dig och du kan komma hit närhelst jag kallar på dig, så var ligger problemet, sa hon med spelad förvåning som därefter avlöstes av ett stort leende.

Ja just det, varför inte!? Det här måste ju firas på nåt sätt sa jag och sen föll vi i varandras armar i en glödande passionerad kyss som aldrig ville ta slut. Efter en eller två evigheter kändes det som om vi skulle ta eld båda två, så vi släppte till slut varandra. Aldrig någonsin har jag känt mig lyckligare eller mer tillfreds med mig själv, än just i denna stund.

– Ja Dorion, sa hon sen högtidligt, du får kyssa min hand, om du lovar att vara en snäll pojke!

Och jag kysste den framsträckta handen, som jag aldrig kysst en kvinnas hand!

Sen slog det mig efter en stunds tystnad, att vi inte visste något om varandra. Inte för att det gjorde något egentligen, men det kunde ju vara spännande att veta lite mer om henne, så jag sa.

– Eftersom vi inte vet något om varandras bakgrund undrar jag om du skulle vilja berätta lite om dig själv och din uppväxt?

– Om du är snäll och går iväg och hämtar två glas och en karaff rött vin, ska jag berätta lite om mig själv.

– Självklart sa jag och var redan på väg.

Väl tillbaka, frågade jag henne om jag skulle hälla upp lite vin. När hon nickade, höllde jag upp vin i båda glasen innan jag satte mig igen. Sen satt jag knäpp tyst och väntade på att hon skulle börja berätta.

– Jag är äldsta syskonet bland två bröder och en syster. Jag har tre barn och... många barnbarn. Jag har fem hästar varav ett föl. Att rida i naturen är bland det bästa jag vet, förutom att umgås med familj och vänner. Sen brukar jag förutom att sköta klubben här även tillbringa en hel del tid i en slags tankesmedja där vi träffas regelbundet för att se hur vi kan förbättra vårt samhälle. Konkret går det till så att vi, ganska ofta här på klubben faktiskt, snappar upp vilka behov människor har, antingen genom förslag, eller missnöjesyttringar av olika slag, som vi sedan analyserar och därefter kontakter människor som är duktiga inom just det området, för att diskutera hur något kan förbättras eller förändras så att det bättre motsvarar människors behov.

Jag har också gått flera utbildningar, i huvudsak inom systemutveckling och logistik. Jag har också en viss fallenhet för att organisera verksamheter.

Där kände jag en obetvinglig lust att snabbt inflika, ja det betvivlar jag inte ett ögonblick. Sen nickade jag snabbt för att låta henne fortsätta berättelsen.

Därefter strök hon en lock från ögonen och fortsatte så.

– Jag har också mellan varven ägnat ganska mycket av min tid åt att resa runt på vår planet för att studera vår historia och sevärdheterna, koppla av med familjen, hälsa på släkt och vänner i när och fjärran och allt har varit till nytta och glädje för mig själv, såväl som för alla andra. Sen har jag förutom all den glädje och spänning som detta gett mig, även ägnat en del tid här på klubben för att det ger mig spänning och stimulans, på ett helt annat sätt. Jag hoppas du tror mig när jag säger att den njutning som vår sexualitet kan ge oss, om vi bara vågar ta tillvara på dess möjligheter, kan bli så stark att man bokstavligt kan svimma av upphetsning.

Jag var bara tvungen att nicka intensivt för att visa att jag förstod vad hon menade.

Dessutom, fortsatte hon, har jag genom klubben fått så många vänner för livet, så jag kan sammanfattningsvis konstatera, att jag levt ett mycket spännande och stimulerande liv så här långt, men jag kan också ärligt säga att jag tror att det kommer att bli ännu bättre, nu när jag har "fångat in" dig.

Där satte hon punkt för sin utläggning med ett stort och varmt leende som åter igen fick mig att bli alldeles varm om kinderna. Ja det här lovade gott tänkte jag, när jag drog en mycket stor suck av välbehag.

- Nu är det din tur att berätta om vem du är och vad du gjort i ditt liv, sa hon och nickade mot mig.

Men innan jag började min berättelse såg jag att hennes glas var nästan tomt, varför jag fyllde på glasen först, innan jag tog ett djupt andetag och började min berättelse.

– Förresten,... började jag lite trevande,

är det ofint att fråga en kvinna på Pangea om hennes ålder?

– Nej inte alls, jag är åttiotre år gammal. Är det något mer du vill veta!?

– Va, nej tack, är du 83 år???

– Javisst, är det något fel med det?

– Nej inte alls, förlåt mig för min tafatthet, det är bara det att jag blev så överrumplad. Jag insåg också att jag måste ha sett ut som den värsta byfånen någonsin i det ögonblicket. Jag vet, det låter som en klyscha, men jag hade gissat på 40 år.

– Tack för det, men vad ska man säga, mer än att man inte är äldre än man känner sig och många här blir över 200 år också! Så man kan säga att jag ännu har många år kvar i mig, eller tror du inte det!?

– Jo visst, absolut!

Det tog mig några sekunder att återhämta mig. Tänka sig att hon är 83 år. Nåväl det har ingen som helst betydelse för min del, för hon är fortfarande den mest fantastiska kvinnan i hela Universum, så det så!

Men var ska jag börja någonstans, Jo, själv är jag 50 år, frånskild sedan länge och pappa till två av de bästa barn man kan tänka sig och som jag är så stolt över som man kan bli, men jag kanske ska börja i andra ändan. Jag växte upp i ett skilsmäsohem där pappan försvann ur våra liv på ett sätt som gjorde att jag länge var arg på honom, idag kan jag ändå känna tacksamhet över de erfarenheter det gav mig. Erfarenheter som har hjälpt mig att bli den jag är idag. Som vuxen har jag också sysslat med många olika saker, inte så mycket för att jag har varit intresserad, utan för att behovet att överleva, har tvingat mig att hoppa än hit och än dit. Hela tiden har det varit en kamp om att behålla näsan över vattenytan. Perioder av arbetslöshet, har inte heller gjort saken bättre. Mina huvudsakliga fritidsintressen har tidigare varit motorsport och sportdykning, men det enda intresset som överlevde lågkonjunkturerna är musikintresset och till viss del datorintresset, men det håller också på att falna då jag med tiden blivit så innerligt trött på allt krångel och på den girighet och nonchalans som genomsyrar datorbranschen. Enda ljusglimten där är Linux plattformen med de program varor som distribueras kostnadsfritt.

Min nuvarande sysselsättning har jag sedan fyra år tillbaka på en stor nyhetsorganisation, där arbetstiderna dessvärre är sådana att fritiden ofta blir lidande. Jag ska väl också erkänna att ett av skälen, förutom min medfödda nyfikenhet, var att jag efter den här resan till Pangea skulle kunna styra mina arbetstider lite bättre. Högre lön var givetvis ett annat skäl!

Nu har jag säkert glömt ett och annat i hastigheten, men det ger sig nog med tiden hoppas jag.

Jo föresten, sa jag, nu kom jag på en fråga till, Jag undrar naturligtvis hur det kan komma sig att vi här fann varandra så enkelt och smärtfritt, när det på Jorden, nästan är en omöjlighet att finna rätt partner!?

– Därför att jag prioriterar den inre själsliga samhörigheten framför den yttre.

– Hur menar du då, kan du inte förklara lite närmare?

– På Jorden gör kvinnorna tvärt om, där väljer de efter social och ekonomisk status, för det ÄR kvinnorna som väljer mellan vinnare och förlorare.

– Där vet jag inte om jag vill hålla med riktigt. På Jorden är det männen som bjuder ut kvinnorna, det är männen som har pengarna och makten att kontrollera sin omgivning i allmänhet och kvinnorna i synnerhet.

– Du har rätt såtillvida att det i de mest förtryckta nationerna kan vara så, men i flertalet nationer i västvärlden som ju är de normgivande på er planet, är det så att männen gärna tror på illusionen om deras dominans och just därför fortfarande inbillar sig att de kan välja och bestämma, men det är sedan länge kvinnorna som väljer och vrakar, på samma sätt som de väljer varor i affären, men med den lilla skillnaden att de inte ens behöver betala nåt för kalaset, det gör männen så gärna själva för att kunna fortsätta tro på sin illusion om makt och kontroll.

Kvinnorna däremot vet redan eller anar åtminstone, att det är kvinnan som väljer och vrakar. En man kan t ex gå ut för att ragga en kväll utan att ha en aning om han kommer att lyckas, en kvinna däremot vet redan innan hon går hemifrån om hon kommer att ha sex med någon. Men själva problemet består inte i vem som bestämmer, utan i detta, att oavsett om kvinnorna väljer

på måfå eller efter en noggrant upplagd strategi, så väljer kvinnorna utifrån yttre kriterier i form av social tillhörighet och utifrån mannens ekonomiska status och därför kommer förhållandena att spricka i 9 fall av 10.

Detta skapar hos framför allt männen, en ilska och frustration, när de väl börjar inse att de blivit utnyttjade, och när de börjar inse att de aldrig vågade beskriva sina innersta önskningar och fantasier, på det sätt som de hade hoppats kunna göra under resans gång, vilket sen ofta leder till att "gräsmattan" hos grannen börjar se mycket grönare ut än den egna, vilket i förlängningen går ut över deras barn som sen blir otrygga och därför sedan mer eller mindre övergivet sitter och glor på alla såpor och TV program där människors trassliga öden torgförs, enbart för att det ger barnen en odefinierad tröst, att andra har det lika djävligt eller ännu sämre, och så går eländet i arv en generation till.

Att det är just så här eländigt ställt hos er, må ni naturligtvis förlåta kvinnorna för, eftersom det är så ni alla har lärt era barn att agera!

De flesta kvinnor vet i allmänhet allt detta, de känner också sitt ansvar, men eftersom de växt upp i ett samhälle där pengarna betyder allt är det inte konstigt att deras första prioritet blir att se vad friarna erbjuder i form av social status och ekonomiska resurser, istället för att kommunicera på djupet, för att se om man själsligt passar ihop.

Sammanfattningsvis kan jag säga att ni för länge sedan har skapat de monetära och makthierarkiska strukturer som styr och kontrollerar hela mänskligheten och ni fortsätter dessvärre än idag att försvara dessa systemlösningar till sista blodsdroppen och så länge ni fortsätter att försvara dem, kommer er värld fortsätta att generera den sortens ilska och frustrationer som leder till ständiga konflikter och så småningom leder till ännu en civilisations undergång.

Ja, det var mycket på en gång men jag hoppas att det gav dig svaret på din fråga?!

Det tog mig en god stund att hämta mig från hennes analytiska klarsynthet. Tänka sig att en kvinna som bor flera miljoner mil från vår planet, på några minuter kunde förklara det som jag på femtio år inte begripit, sen är det en klen tröst, att inte så många andra män heller tycks ha förstått, än mindre kunnat göra något åt eländet.

– Jaaaa, vad ska jag säga efter den klockrena beskrivningen, sa jag samtidigt som jag svalde en tjock klump i halsen!?

Därefter tog Ariana min hand igen, tittade mig djupt i ögonen, fast den här gången med en värme så stark att jag blev alldeles svettig över hela kroppen, sen sa hon med mjuk röst:

– Nu när vi har klarat av formaliteterna och det första mötet, är det kanske bäst att du går tillbaka till ditt sällskap igen, innan de börjar bli oroliga att det hänt dig något! Jag hör av mig så fort jag kan, men just nu måste jag kolla upp hur det gick med Paul.

Innan vi skildes, omfamnade vi varandra och den värme och lycka som spred sig i mig, fick ögonen att tåras på mig, när vi till slut gick åt var sitt håll.

– Vad hände? Du ser ju alldeles förstörd ut, undrade min ljudtekniker när jag satte mig hos mina vänner igen.

– Jag har just inlett ett förhållande med den mest fantastiska kvinnan i hela Universum, det är vad som hänt.

– Ja men det är väl inget att vara ledsen över!

– Jo om man måste vara ifrån varandra, och om man inser att man gått miste om den här känslan i över trettio år och för vetenskapen att man bor några miljoner mil ifrån den mest underbara kvinnan i hela Universum. Men bortsett från det är jag den lyckligaste varelsen som någonsin levtt!

– Hur kan det komma sig att du inleder ett förhållande med någon under såna omständigheter? Jag tyckte dessutom att hon var väl dominant för min smak.

– Tja, kanske att hon är det med ålderns och vishetens rätt.

– Vaddå, ålderns rätt hon är ju inte mer än 40!

– Hon är 83 år gammal så jag kort och såg mig om för att studera deras miner och jag lovar, att jag aldrig någonsin har sett så många fågelholkar på en och samma gång.

– Nej, du skojar, hävdade en av piloterna bestämt.

– Nej inte alls, så jag och sen förklarade jag i stora drag vad hon sagt, men fortfarande var jag omgiven av en massa fågelholkar.

Framåt småtimmarna, när de flesta började se rätt trötta ut av alla mer eller mindre vilda lekar, tävlingar och uppträden, började vi också fundera på om det var dags att åka hem och sova några timmar, trots att några av oss fortfarande var upptagna på olika sätt. Men så småningom var vi i alla fall samlade igen. Jag försökte också få en sista skymt av Ariana för att säga god natt, men hon var uppenbart inte kvar, så vi gick ut och satte oss i svävaren.

Som tur var så gör det inget på Pangea om man har festat om lite, för det räckte med att vår guide talade om för centraldatorn vart vi ville åka, så var vi redan på väg.

Kapitel 12, Dag 5 Reflektioner

När jag vaknade kände jag mig ganska utvilad. Det ser också ut som om dagen hunnit en bit på väg, av solen att döma. Jag låg ändå kvar i sängen ett tag och började genast tänka tillbaka på nattklubsbesöket och på Ariana.

En tanke om att allt kanske bara var en dröm, fladdrade hastigt förbi, men lika snabbt insåg jag att det verkligen inträffade, att jag äntligen har träffat mina drömmars Quinna. Visserligen var det i viss mån omedvetna drömmar, men nattens möte med Ariana har definitivt gjort dem medvetna för mig.

Det som samtidigt förvånade mig var att jag inte skämdes för dem. Hemma på Jorden hade jag säkert gjort det, med tanke på alla fördomar som människor släpar på. Nu visste jag också att det finns mer att hämta inom sexualiteten än 30 minuter passionerad sex i missionär ställningen, mellan sidenlakan på lördag kvällen efter sena sportsändningen på TV.

Efter att ha legat kvar ett tag till, gick jag upp för att duscha. Väl i duschen händer det ofta att tankeverksamheten och kreativiteten tar fart, så även den här gången. Jag började även fundera kring allt annat som också hänt sen vi kom hit och vad jag ska göra med alla intrycken hittills?

Min grundinställning till det mesta har ju annars med åren blivit, för att inte säga cynisk, så i vart fall kritisk. På gott och ont har det med åren blivit allt svårare att övertyga mig om något nytt.

Samtidigt som jag alltid har känt en stor glädje och tacksamhet över att kunna vara ”objektiv” med mig själv i min inre dialog, har jag alltid också haft en mycket god förmåga att väga för och nackdelar mot varandra, samt bolla olika ståndpunkter mot varandra, utan att blanda in mitt ego eller att jag känt prestige komma smygande.

Det slår mig nämligen, att den här förmågan, på den här resan sannerligen har fått bekänna färg, för här har den ena Jordiska sanningen efter den andra, redan efter några dagar fått så mycket ”stryk” att dessa omöjligt kan återhämta sig igen. Jag måste motvilligt erkänna, att jag efter den här resan, med största sannolikhet måste skicka ut hela min världsbild, med sköljvattnet.

Jag har vridit och vänt på argumenten, så till den grad att jag nästan kortslutit hjärnan, men hur jag än burit mig åt så kommer jag inte förbi den outhärliga lyckokänslan jag känner vid blotta tanken på Pangea. Det slår mig att allt de gör sker med en så självklar enkelhet och naturlighet.

Jag märker också att jag själv, redan har smittats av deras gränslösa värme och då är det ändå inte enbart Ariana som jag tänker på.

Här är det helt uppenbart så att människorna mår alldeles förbannat bra. Man ser överallt prov på en otrolig kreativitet och skaparglädje. Jag ser hur familjer tar hand om sina barn, hur de leker med dem och uppmuntrar dem. Jag ser hur förebildliga föräldrarna är inför sina barn. Jag har flera gånger kommit på mig själv med att bli så lycklig när jag ser barnens lycka och glädje, att mina ögon blivit alldeles fuktiga och jag måste svälja ner den stora klumpen i halsen. Tur också att jag just nu står i duschen, så att det inte märks att det håller på att svämma över igen av blotta tanken. Tänk om vi kunde bestämma oss för att förhålla oss på samma sätt till våra egna barn, då skulle alla våra problem snart nog vara över, **SUCK!**

Nåväl, det finns också andra mer mondäna områden som imponerar på ett gammalt teknik freak som jag! Ta bara en sån sak som att titta på TV. Att kalla Pangeanernas apparater för TV förresten, skulle jag som Pangean ta som en ren förolämpning, för här kan man enklast beskriva den som en slags holografisk generator som projicerar en fyrdimensionell bild i rummet, där det känns som om man var en del av händelserna. Samma gäller för filmer som på ett skrämmande sätt känns helt verkliga. Och jag kan försäkra att man inte gärna väljer att delta i en bloddrypande skräckfilm här! Realismen är alldeles för stark för det. Dessutom är filmerna i hög grad interaktiva, så det är inga problem om man själv vill påverka eller rent av framkalla sin egen handling, sin egen miljö, sina egna motspelare, eller varför inte sina egna sexfantasier, sina egna lekar, ja det är bara att välja hur aktiv eller hur passiv man vill vara.

Jag hoppas alla förstår att det inte är lätt att lämna det här rummet, när man likt ett litet barn får husera fritt i en stor leksaksaffär. Ett annat bra exempel är, datorer, som också skiljer sig en hel del från våra egna problemburkar. Skärmen och arbetsbordet är integrerad i ett stycke, fast inget hindrar att man har fler skärmar och att skärmarnas storlek kan varieras efter behov. Tecken och symboler projiceras på skrivbordsskärmen vid behov, annars sitter man och pratar med sin dator, eller ritar på skrivbordsskärmen om man tycker det är lättare att förklara sig. Sen gör datorn precis det man ber den om, och vad lagringskapaciteten beträffar, så är den givetvis obegränsad! Buggar, ”blue screens” och systemkrascher är som väntat helt okända begrepp.

Tänk dig, inga raseriutbrott här heller!

Tänk dig också att kläderna automatiskt blir rena över natten om man hänger in dem i garderoben!

Bara en sån sak som att slippa ha ett berg av ostrukna och osorterade kläder liggande, som gör att man aldrig hittar det man vill ha på sig, måste ju vara på gränsen till att klassas som ett underverk!?

Ett annat mycket spännande område är maten. Vi har bjudits på en ytterst variationsrik och välsmakande kost. Här bjöds vi också på några rejäla överraskningar som även borde tilltala den mest inbitne veganen.

Vi har åtskilliga gånger ätit mat, som vi trott varit kött från, ko, gris, fågel och fisk, eftersom det både sett ut och smakat som just det. Men på en fråga till kocken på vår lilla restaurang häromdagen, fick vi veta att Pangeanerna inte äter djur som har ett ansikte. Men eftersom även Pangeanerna tycker om smaken av kött och dessutom behöver proteinerna precis som vi, har man tagit fram växter som bär frukter, som har såväl konsistens som smak av kött. Man odlar således köttvävnad i växtform, och man gör det för att man inte vill inkräkta på djurens rätt och integritet. Hundar och katter verkar man dock ha som husdjur i ganska många hem, av samma anledning som vi, även om de inte drivit aveln med samma bisarra målsättning som på Jorden. Hästar och kor har man också domesticerat för rekreation och ridning och för mjölkproduktion. Får och getter används också för mjölk- och ostproduktion, samt för ullens skull. Dock är alla djuren friga på somrarna. Korna har också alltid tillgång till ladugårdar att söka skydd i, om vädret blir för kallt för dem. Skinnen tar man inte från djur förrän de dött en naturlig död.

Visst finns det också fabriker som förädlar råvaror, till mejeriprodukter och dagligvaror och visst finns det jordbruk som producerar och levererar mjöl, frukter, grönsaker och rotfrukter m.m. till fabriker som sedan förädlar dessa till sådant som människor efterfrågar. Men när det gäller distributionen och logistiken, skiljer den sig högst väsentligt från våra logistiska system. På Pangea finns ett mycket utvecklat system av stora och små i huvudsak, underjordiska rörpost tunnlar, som gör det möjligt att inom några timmar till på sin höjd någon dag, få förnödenheter levererade ända in i bostaden. Tomma cylindrar eller avfall skickas tillbaka samma väg eller via någon återanvändningsstation. Och när jag passade på att fråga om det fanns någon som ville ta hand om sopor och skräp, när man lika gärna kunde bygga flygplan eller nåt annat roligt, fick jag till svar att det enda skälet till varför vi Jordmänniskor ratar vissa uppgifter, beror på att vi värderar dem olika genom lönesättningen. På Pangea däremot är alla uppgifter precis lika viktiga för att ett samhälle ska fungera och därför är det heller ingen som behöver se ner på den som känner en glädje i att vilja hålla rent och snyggt, tvärt om uttrycker de flesta sin glädje och uppskattning till dessa människor. Och skulle det finnas några uppgifter som ingen vill utföra, kanske för att de kan vara farliga, så ser man givetvis till att automatisera dessa.

Sammantaget måste jag medge att deras samhälle tilltalar mig mycket mer än vårt eget och vore det inte för mina barn, kan jag villigt erkänna att jag sannolikt inte skulle följa med tillbaka till fattigdom och eländet.

Tänk förresten att detta gamla hederliga uttrycket, helt plötsligt genom den här erfarenheten skulle få en helt ny innebörd!

Efter den sena frukosten tänkte jag först kontakta Ariana för att tacka för senast och höra om hon hade lust att komma hit och bada med oss, men så tänkte jag att hon kanske sov fortfarande och beslöt att kontakta henne lite senare, istället gick jag ner till sjön med en filt och lite dricka, för att sola och bada några timmar.

När jag låg där på filten slog det mig plötsligt att jag faktiskt låg och övervägde om jag skulle kunna stanna kvar på något sätt, om det nu inte hade varit för mina barn. Sen slog det mig också att vi faktiskt är här av en mycket viktig anledning och att det naturligtvis skulle vara extremt egoistiskt av mig att stanna kvar på Pangea, vilket gjorde mig en smula skamsen.

Nej det är klart att jag måste fullfölja uppdraget för mina barns- och alla mina medmänniskors skull. Dessutom skulle jag knappast kunna se mig själv i spegeln om jag bara tänkte på mig själv efter allt som jag hittills fått uppleva här på Pangea.

En stund senare fick jag syn på ytterligare några bekanta ansikten som sakta var på väg nerför backen. Även de såg ut att vara väl förberedda på några timmars avkoppling vid stranden. En timme senare var nästan alla samlade i en stor ring på sin filtar. Till min stora glädje såg jag att även Ariana var på väg ner för backen, utan att jag ringt till henne. När jag gick henne till mötes för en passionerad omfamning mitt på badstranden var min puls redan på väg att ”övervarva”!

Det tog heller inte lång stund innan samtalet gled in på gårdagens besök på nattklubben.

Inte oväntat var det också några, som det tydligt märktes på att de hade svårt att förhålla sig naturligt till upplevelserna från nattklubsbesöket. En och annan lätt men ändå tydlig fnysning, några pekpinningar och spridda skratt med en markerat nervös underton, gav belägg för detta. Vid dessa tillfällen kunde jag inte låta bli att förstulet titta på Ariana för att se hur hon reagerade på dessa yttringar som mycket väl skulle kunna uppfattas som såväl oförskämda som föraktfulla, men när allt jag såg i Arianas ansikte var förståelse, brydde jag mig inte om att lägga mig i.

Andra däremot uttryckte en genuin uppskattning över Pangeanernas sätt att förhålla sig till sin sexualitet. En viss avundsjuka kunde också noteras, när natten på olika sätt beskrevs som ytterst befriande, spännande och välgörande.

Själv sa jag att:

– Alla uppmuntrande tillrop under gårdagskvällen och natten, tillsammans med tävlingen i ”mest genomtänkta aktivitet” och all den glädje som i övrigt spreds, kan som jag ser det, omöjligt

tolkas på annat sätt än att Pangeanerna uppenbart respekterar allas sexuella uttryckssätt. Sen sa jag efter att min blick svept runt församlingen, Frågan är väl snarast om VI kan det!?

Det kan väl heller inte ha undgått någon att lägga märke till den sexuella laddningen, som var så stark att man utan svårighet skulle kunna köra en bil flera varv runt Jorden på den energi som fanns samlad i lokalen! Efter en snabb blick runt församlingen klämde jag i med, ”Nemas problemas”!!!

En stund senare gick jag och Ariana en liten promenad, för att lära känna varandra lite bättre. Det förvånade mig inte heller när hon inledde med.

– Vi kan väl börja med att du fråga mig om sånt som du vill veta.

Jag älskar initiativrika kvinnor tänkte jag, när jag sa:

– OK, då skulle jag vilja börja med att fråga vilka hobbies du har t ex.

– Javisst, Först och främst älskar jag att lyssna på musik, jag går också på konserter av olika slag, allt från klassiskt till modernt. Sen gillar jag att vandra i naturen och klättra i bergen. Det händer också att jag dyker i havet bland fiskar och delfiner.

Ett annat stort intresse är segelflygning, det ger en så otrolig frihetskänsla.

– Mat då, hur ser det ut på mat fronten?

– Jodå, jag äter allt gott med förtjusning och det får också gärna vara kryddstarkt, sa hon leende med en menande blick som sa allt.

– Snälla gör inte så, här och nu, det är svårt nog ändå för mig att hindra tankarna från att skena iväg med mig, så att jag blir alldeles fladdrig i magen.

– OK, jag ska skärpa till mig också, även om jag just nu skulle vilja göra något helt annat, men det får väl vänta till ett bättre tillfälle som sagt var.

Nu kan väl du berätta lite om dig själv också.

– Javisst sa jag, vad vill du veta?

– Tja jag kan väl börja på samma sätt och fråga vad du har för intressen?

– Mina intressen har nog skiftat en hel del genom åren, så när som på musikintresset som jag har behållit även om den delen hade en rejäl svacka under perioder av dålig ekonomi. Tidigare var mitt huvudsakliga intresse motorsport under ca tio år. Därefter avlöstes intresset av sportdykning. De senaste tio åren har mitt intresse kretsat mycket kring datorer, fast det är ett intresse som jag tydligt känner är i avtagande av flera olika skäl. Men som sagt, musikintresset är starkare än någonsin.

I övrigt har jag också ett brinnande intresse att som journalist, försöka finna ut och skriva om, varför mänskligheten tycks vara så oförmögen att leva i fred med varandra. En frågeställning som med den här resan, som av en händelse, ställs på sin spets på ett enastående sätt. Här känns det som om alla mina frågor helt plötsligt får sin naturliga förklaring. Men frågan kvarstår fortfarande, om de svar vi får här kommer att hjälpa oss att förändra våra attityder? Jag är nämligen inte helt säker på det ännu!

Sen pratade vi om allt möjligt, mellan himmel och jord. När vi hade gått en sväng, först utmed sjön, sen upp en bit uppför sluttningen för att titta lite närmare på faunan. Det visade sig att Ariana kunde väldigt mycket om deras natur och det var mycket lärorikt. Sen när vi var på väg tillbaka till stranden, kom jag på mig själv med att bli nedstämd av att vara tvungen att lämna henne när vi skulle tillbaka till Jorden. Då inträffade något mycket märkligt, när Ariana plötsligt sa:

– Det är inte så farligt, vi kommer snart nog att kunna träffas och vara tillsammans så mycket vi vill.

Nu blev jag helt paff, när jag insåg att hon på något sätt kunde läsa mina tankar. Sen fortsatte hon.

– Det är inte så märkvärdigt egentligen. Vi är ju medvetna på ett helt annat sätt än ni, och därigenom har vi möjligheten att kommunicera med vårt kollektiva medvetande och när jag säger VÅRT kollektiva medvetande menar jag just det. Vi har nämligen redan en viss möjlighet att på den själsliga nivån, kommunicera med varandra, därför kan jag också känna rätt bra vad du tänker. Sen när du också blir fullt medveten, vilket du blir rätt snart, kommer du också att kunna förflytta dig obehindrat i tid och rum och då kommer vi kunna kommunicera utan att vi behöver prata ens. Och sen sa hon på sitt alldeles speciella sätt,

– Och jag kommer veta om du varit en olydig pojke!!! Sen log hon med hela ansiktet igen, när hon fortsatte.

– Nu kanske du också förstår vad jag menar med att vi snart nog kommer att kunna träffas hur mycket som helst!

– Jag hoppas du har rätt, sa jag lite tveksamt.

– TILLIT min käre Watson, TILLIT!

– Jag vet, men det låter så himla fantastiskt i en gammal cynikers öron. Men jag börjar ana vad det hela handlar om. Det handlar om att VÅGA TRO på att det är möjligt. Jag lovar också att det ska bli mitt mantra i fortsättningen!

När vi kom tillbaka hade guiden just samlat ihop gruppen, när han vände sig mot oss och sa:

– Bra att ni kom, för jag har tänkt ta upp en sak med er som en särskild punkt i programmet.

Nu blev jag inte kvitt känslan att Ariana på något telepatiskt sätt redan visste att det var dags att vända tillbaka från vår promenad, eftersom timingen än en gång föreföll mer träffsäker än vad som är sannolikt.

Kapitel 13, Möte med det kollektiva medvetandet

– Hittills har ni kunnat ställa en rad frågor till oss som enskilda individer. Men ni kanske skulle vilja ställa en rad frågor till vårt kollektiva medvetande också ifall ni vill ha vår kollektiva syn på hur livet kan gestalta sig på vår planet, sa guiden nu ganska högtidligt, när vi alla väl var samlade!?

Nu vaknade vår expeditionsledare snabbt till liv.

– Ja om det är möjligt, finns det en rad frågor som vi skulle vilja ha besvarade.

– Självklart, frågan är bara hur ni vill bli uppkopplade?

– Kan det göras på flera sätt?

– Javisst, ni kan antingen koppla upp er direkt genom mig t ex, men jag har en känsla av att det skulle tillgodose era behov bättre om vi gjorde det på samma sätt som vi själva gjorde, när vi första gången fick kontakt med det kollektiva medvetandet, i det som vi idag kallar för minnenas sal. Där skulle vi alla få plats och vi skulle alla kunna känna oss delaktiga i den gemensamma upplevelsen, jo jag tror det blir bäst så, om ni inte har något emot det förstås?!

– Nej då, det passar oss bra, inflikade vår expeditionsledare myndigt. Förmodligen ansåg han sig vara bemyndigad att tala för allas räkning, eftersom han inte ens brydde sig om att höra gruppens åsikt.

Att de flesta andra höll med, har inte med saken att göra. Det var sättet att köra över oss andra på som jag nu helt plötsligt kom att reagera över, när någon oombedd bara rycker tag i ”taktpinnen”. Förr tyckte jag det var ett tecken på handlingskraft, men nu störde det mig på nåt sätt.

Jag tror bestämt att klimatet på Pangea kan ha något med den saken att göra, hmmm!

– Får jag då föreslå att vi först äter lite mat, innan vi beger oss till minnenas sal. Får jag också föreslå att vi samlar ihop några fler Pangeaner, dels för att fördelningen mellan Jordbor och Pangeaner då blir bättre, dels för att den gemensamma manifestationen på så sätt blir lite mer historiskt signifikant. Jag har nämligen en stark känsla av att det kommer att bli en minnesvärd upplevelse.

Efter en som vanligt utsökt måltid, slog det mig vad Ariana sagt på badstranden, och då kanske det inte längre är så konstigt att maten alltid tycks vara färdig inom bara några minuter från det att vi anländer till vår lilla restaurang. Vid något tillfälle måste jag höra med någon i köket, hur de snappar upp signalerna om vår ankomst. Det slår mig samtidigt att det egentligen är samma slags känsla jag alltid får, när jag kommer hem från jobbet och ser att katterna alltid redan sitter på skohyllan och väntar på mig, hur tyst jag än försöker smyga in i lägenheten och oavsett tidpunkten på dygnet. Men det var inte det vi skulle göra nu, för nu skulle vi få kontakt med deras kollektiva medvetande och det var något jag såg fram emot med spänd förväntan.

Jag hann också som hastigast tänka på om det har gått bra för mina barn och om de skött om katterna ordentligt, när jag avbröts i mina funderingar...

– Vilka Pangeaner skulle ni vilja ha med på vårt möte med det kollektiva medvetandet, undrade vår guide?

– Jag har några förslag, sa jag. Jag skulle gärna vilja ha med Ariana och kanske också den unge man som var på nattklubben, han verkade mycket trevlig och älskvärd. Jag skulle också uppskatta om du och dina guide kolleger och all övrig personal här på anläggningen kunde följa med, om nu inte någon annan har några invändningar, eller egna förslag.

– Du menar Martin, min dotterson, sa Ariana, han kommer säkert känna sig hedrad över att ha blivit utvald, ...ja han blir säkert glad, sa Ariana med eftertryck. Ja, och självklart uppskattar jag också ert erbjudande, för min egen del också! Det här kommer säkert att bli minnesvärt.

När alla nickade sitt bifall och detta ackompanjerades av spridda uttalanden som, ”bra förslag” och ”javisst det köper jag”.

Nu blev jag ännu en gång helt paff, när hon därefter berättade att det var hennes barnbarn, fast det är ju klart att om man är 83 år gammal borde man ju kunna förvänta sig att man har vuxna barnbarn också. Det är bara det att det tar nog ett tag att vänja sig vid helt nya begrepp, antar jag.

Därefter fortsatte vår guide igen med:

– Jag tackar också för förtroendet och då är det väl också bäst att jag hör efter med era värdar, om de vill och kan vara med vid ceremonin i kväll och eftersom ingen tid är så bra som den just nu, är det väl lika bra att fråga dem på en gång, eller hur!?

När alla nickade instämmande igen, fortsatte guiden:

– Men ni kan ju gå ner till sjön och sola och bada ett tag, medan jag hör med dem och ordnar med förberedelserna, så kommer jag för att hämta er när allt är klart.

– Javisst, sa Ariana, vi väntar vid sjön på dig.

Samtidigt vinkade vi till guiden när han gick iväg för att ordna med bestyren och vi gick de få metrarna ner till sjön.

När de flesta passade på att sola och bada i den sköna värmen, passade jag också på att bekanta mig närmare med Ariana. Det gick faktiskt lite bättre idag, även om jag fortfarande kände hur fjärlarna fladdrade för fullt i magen varje gång vi såg på varandra och varje gång vi rörde vid varandra. Det gav mig en så helt obeskrivlig känsla, att bara vara i hennes närhet. Tack gode Gud för denna ynnest, tänkte jag tyst för mig själv!

Det är bara att konstatera att det finns absolut ingenting jag inte skulle göra för denna underbara kvinna!

Även fast Ariana gav prov på förmågan att läsa tankar var jag ändå inte helt övertygad, även om mycket talade för det och om jag hade några tvivel kvar, så försvann nu definitivt det sista uns av tvivel som jag eventuellt hade kvar. För när vi hade badat ett tag var det någon som undrade om det inte finns någon glass på Pangea och därefter dröjde det inte mer än några minuter förrän en av våra värddar dök upp på badstranden med en stor box, och undrade om vi var sugna på glass och lite mer dricka?

På två sekunder var han lika omsvärmad som en sockerbit utanför ett getingbo. Tacksamt åt vi glassen och tyckte att livet knappast kunde bli så mycket än det här. Jag bara älskar det här stället! Men sen kunde jag inte låta bli att göra en jämförelse mellan Pangea och Jorden.

Det slog mig nämligen, att hur många gånger har jag inte hemma på vår egen planet, förtvivlat ruskat på huvudet åt alla konflikter och allt elände på TV:n och undrat om livet verkligen inte har mer att erbjuda än så?!

Här har jag äntligen funnit svaret på mina frågor och i samma ögonblick kunde jag inte hjälpa att tårarna började rinna ner för mina kinder, och det märkliga var att jag inte ens försökte dölja dem och för att förekomma eventuella frågor, sa jag också högt och tydligt hur lycklig jag för första gången känt mig utan att tankarna samtidigt rörde mina barn.

Tydligen var det fler som hade gripits av stämningen på badstranden för helt plötsligt var det fler som grät av glädje och man såg åtskilliga, som gripna av samma intensiva sinnesstämning, hade fullt sjå med att hålla tillbaka flödet. Även våra vänner militärerna var märkbart gripna av stunden även om de inte grät själva, men det gick ändå inte att ta miste på deras närvaro i sinnesstämningen. Dom började förstå!

Ja det var sannerligen en märklig syn!

Sen dröjde det inte länge förrän vår guide gled ljudlöst ner mot oss på stranden med sin svävare.

Jag kan inte tänka mig att det inte syntes vad vi just hade upplevt alldeles innan, men guiden sa ändå ingenting av någon anledning. Jag tror att han inte sa något för att han visste att jag visste att han visste och därför behövdes inga ord. Märklig och ovanlig situation, men samtidigt befriande behaglig.

När vi klev ombord såg vi att alla Pangeanerna redan var färdiga och när vi såg att de hade klätt upp sig i en slags tunikor, frågade vi om vi kunde stanna till utanför vårt hus så att vi också kunde klä oss lite bättre än våra badkläder, och samtidigt ta med oss våra kameror och bandspelare?

– Självklart, vi väntar här så länge, sa han när vi ett ögonblick senare hade stannat utanför vårt hus.

När vi hade samlats igen efter vårt snabba teaterbyte, och kollat att vi hade fräscha batterier och gott om tape med oss, såg jag till min stora glädje att militärerna hade hoppat över uniformerna den här gången! Dom lär sig tänkte jag med ett varmt hjärta, även militärer kan förändra sig, det är bra, det inger hopp för framtiden!

Sen var vi tvungna också att låta Ariana byta hemma hos sig, innan vi kunde fortsätta mot minnenas sal. Som vanligt hann vi nätt och jämt bänka oss förrän vi var framme och det var svårt att avgöra om vi hade rest några kvarter eller om vi befann oss på andra sidan av planeten, men när vi kom ut såg vi att det var mörkt ute. På väg fram mot ingången, såg man att den var huggen direkt ur berget. Minnenas sal var en grotta. När vi gick in var jag också tvungen att stilla min nyfikenhet och jag frågade vår guide vad det var för dräkter de bar i kväll, efter det att vi slagit igång våra kameror och bandspelare, för det här utgick vi ifrån skulle bli en viktig del av vår dokumentär.

– Vi tyckte det kunde vara passande att denna kväll bära samma dräkter som våra förfäder bar när de första gången fick kontakt med vårt kollektiva medvetande, just här i minnenas sal för ganska precis 200 000 år sedan sa guiden ännu mer högtidligt än tidigare.

Innanför entrén gick vi först genom en kort gång som flankerades av flera stängda dörrar som enligt guiden var en kvarleva från svunna tider när ägodelar fortfarande ”behövde försvaras” och att dessa rum hade bebotts av vaktstyrkan. Nu används de enbart som arkiv. När vi väl kommit in i själva salen, måste jag erkänna att den var mycket större än jag hade förväntat mig. Dessutom var det ganska högt i tak, ett tak som var jämt hugget, med flera mindre valv som omringade ett stort valv i mitten och som såg ut att bäras upp av stora stolpar och ett kraftigt bjälklag. De omgivande valven som var åtta till antalet, bars också upp av samma slags bjälklag och stolpar, fast här var takhöjden flera meter lägre. När man kom in i salens mitt såg man också att det ovanför de mindre valven fanns en balkong som gick hela varvet runt och som vette mot den stora salen i mitten. Innanför balkongen fanns som jag kunde räkna till, åtta dörrar, en ovanför varje av de mindre valven. När jag frågade vad som fanns bakom dem, sa man att de en gång i tiden använts som bostäder, men att alla, så när som på en lägenhet som fortfarande är i originalskick, också används som arkiv.

Efter det att guiden visat oss runt och även låtit oss titta in i den gamla bostaden, som för övrigt verkade fullt beboelig även med dagens mått mätt, trots att den var en smula rustik med sin öppna spishäll.

Därefter riggade vi hastigt vår utrustning innan vi gick ner för trapporna och satte vi oss runt det stora podiet som stod i mitten av den stora salen, omväxlande Pangean och Jordbo. Behöver jag tillägga att jag satte mig bredvid Ariana?!

På själva podiet fanns bara ett enda föremål och det var en stor droppformad kristall som lystes upp av ett ganska svagt sken från någon osynlig ljuskälla. Själva salen var också bara svagt upplyst av infällda lampor som satt på de åtta pelarna som markerade den osynliga gränsen mellan de åtta mindre valven och den stora salen i mitten. Som tur var satt lamporna placerade strax ovanför kamerorna så att de inte bländade. Lamporna var nämligen avskärmade så att ljusskenet riktades snett uppåt så att det endast fyllde salen med ett indirekt ljus som också gav salen dess täta och andäktiga atmosfär. Detta gjorde också att de yttre mindre valven bara svagt kunde skönjas om man satt i den stora salen vilket i sin tur bidrog till att ge oss intrycket av obegränsad rymd.

Därefter hälsade tre äldre män oss välkomna för detta historiska ögonblick, när som han sa, besökare från Jorden för första gången deltar i ett möte med det kollektiva medvetandet på Pangea. Sen förklarade den ene av dem att den sal vi nu satt i markerade en historisk vändpunkt för Pangeanerna i det att det efter deras första kontakt med det kollektiva medvetandet aldrig förekommit några krig eller större konflikter på Pangea. Vidare uttryckte han en förhoppning om att detta möte även ska kunna fungera som en milstolpe i Jordens historia.

När han avslutat själva välkomsthälsningen berättade han detaljerat hur deras förfäder hade samlats i en ring för att försöka åstadkomma en förändring i deras tillvaro, för även på Pangea har det varit nödvändigt att först lära känna rädslan och smärtan för att kunna förstå och uppskatta kärleken till fullo. Detta skedde för snart 200 000 år sedan enligt vår värd. Han berättade vidare att deras förfäder hade förstått att alla människor hänger ihop och att det således var destruktivt att bekämpa varandra, varför de beslöt att markera detta genom att hålla varandra i händerna, som ju är något man gör med den man älskar. Därför önskade han att vi även denna kväll skulle fatta våra händer i en manifestation av villkorslös kärlek, inför vårt möte med det kollektiva medvetandet.

Sen sa han också att det självklart kunde bli så, att ingenting händer om oviljan att möta det kollektiva medvetandet är för starkt. Men såvitt han kunde se, så skulle den risken vara minimal.

– Så låt oss sätta oss Jordbor och Pangeaner om vart annat, så får vi se hur det går, sa han när han själv gick mot en av stolarna.

Som av en händelse blev vår grupp lika stor som Pangeanernas, eftersom våra sex militärer plus ytterligare två piloter tyckte att det gick aningen för långt att sitta i en stor ring och hålla varandra i händerna, så som den ene av de tre äldre herrarna föreslagit. Därför satte de sig på några av de

stolar som stod bakom oss i en yttre ring alldeles nedanför balkongräcket, vilket i sig kanske var bra, för då kunde de kanske bättre observera vad som hände i den främre raden.

När vi hade satt oss till rätta, tagit ett djupt andetag och famlat oss fram till grannarnas händer och efter att vi endast hade suttit så i kanske tio sekunder, började den droppformade kristallen ändra färg. Först blev den alldeles svart, därefter började den skifta mellan regnbågens alla färger, samtidigt som jag kände hur den började vibrera med olika frekvenser, inte så starkt men ändå klart märkbart. Det verkade också som om vibrationerna följde färgskiftningarnas takt. Nu började färgerna bli ljusare samtidigt som ljuset föreföll att bli intensivare och sen helt plötsligt blev ljuset så intensivt vitt att jag trodde jag skulle bli blind på kuppen. Märkligt nog hjälpte det inte heller att blunda, eftersom ljuset för min inre syn plötsligt blivit lika starkt som det yttre. Först tyckte jag att det var lite läskigt, men samtidigt kändes det varmt och mycket behagligt att befinna sig i det här varma ljuset. Sen tog det kanske en minut eller en timme jag vet helt enkelt inte, så omvandlades ljuset till en projektion i mitten av rummet. Helt omärkligt omvandlades ljuset till en meter stor planet som svävade fritt i rummet och som sakta roterade. Det var vår egen planet Jorden som vi betraktade utifrån rymden. Sen hördes en röst som tycktes komma inifrån planeten, som mjukt hälsade oss alla välkomna en efter en vid våra namn, med början i den bakre raden.

När välkomsthälsningen var avklarad, ändrade den skimrande planeten skepnad till en kvinna, som också sakta snurrade runt för att möta alla med blicken, samtidigt som rösten blev aningen ljusare, fast det fortfarande var samma talare som nu förkunnade att detta var ett historiskt ögonblick i människans evolution, eftersom det var första gången som människor besöker Pangea.

När jag hade hämtat mig från den inledande chocken med ljuset försökte jag nu avgöra om det rörde sig om ett hologram eller en fysisk kropp och jag måste tillstå att jag hade kunnat satsa en årslön på att det rörde sig om en fysisk kropp. Nu avbröts jag i mina funderingar av kvinnan som plötsligt ville skingra våra tankar.

– Jag märker att ni är splittrade för att ni funderar på om jag är riktig eller inte, så låt oss göra om hälsningen en gång till.

Sen gled hon sakta runt och tog allihop i handen och jag kan försäkra att handskakningen var riktig. Och märkligt nog var känslan väldigt snarlik den elektriska känslan jag fick när jag kramade Ariana.

När den andra hälsningsrundan var avklarad, gled hon in mot mitten igen innan hon fortsatte. Samtidigt som jag kunde konstatera att jag inte var den ende som såg ut som en fågelholk i ansiktet.

– Så, nu kan vi fortsätta, sa hon lugnt. Skälet till att vi träffas på det här sättet är för att det ger er som kommer från Jorden större möjligheter att förstå och även ta till er ett sådant möte, för egentligen kan alla Pangeaner koppla upp sig till det kollektiva medvetandet. Men vi gör så här för att det samtidigt markerar en historisk vändpunkt, som er värd redan berättat om.

Annars är själva mötet i sig resultatet av en önskan från er sida att få kontakt med Pangea. Låt mig då också på en gång göra klart att den här kontakten inte kan användas i ett enskilt eller dolt syfte. Allt som här framkommer är till för alla människor på Jorden. Om det visar sig att ni förvägrar människorna på Jorden att utnyttja sin Gudagivna fria vilja genom att dölja något av det som ni erfar på Pangea kommer kontakten omedelbart att brytas och ni kommer dessutom inte att kunna komma ihåg att ni ens varit på den här planeten. Det vilar således ett stort ansvar på er här, såväl som på era politiska ledare hemma på Jorden. Så var noga med dokumentationen och med presentationen av ert samlade material. Var också förvissade om att ni som är här inte är här av en slump. Allt som ni någonsin gjort och allt som ni någonsin tänkt, är en del av den gudomliga skapelsen, där allt och alla syftar till att bli ett med Gud, för ni är alla en del av mig!

Wow tänkte jag, är det Gud vi har fått kontakt med, eller är det möjligen moder Jord, min hjärna arbetade på högvarv men ändå blev jag inte klokare just nu, och jag som trodde att vi

skulle få kontakt med det kollektiva medvetandet, eller är det rent av samma sak? Jag måste komma ihåg att fråga om det. Men i samma stund som jag tänkt färdigt denna tanke ändrades den kvinnliga skepnaden, som av en händelse till en man, samtidigt som rösten blev aningen mörkare igen, men fortsatte att prata som om ingenting hänt.

Det här började uppenbart bli svårt för vår expeditionsledare att förstå, så nu kunde han inte längre dölja sin osäkerhet och inte heller tygla sin otålighet, då han nervöst frågade:

– När kan vi börja ställa våra frågor?

I det ögonblicket ville jag sjunka genom jorden, för det visade inte bara att han hade noll koll på situationen, bortsett från att det är ytterst oförskämt att på det sättet avbryta någon mitt i en mening. Jag skämdes som en hund i det ögonblicket, men märkligt nog blev det kollektiva medvetandet, eller som det nu visade sig vara Gud, inte det minsta förolämpad utan sa bara med ett varmt leende på läpparna:

Du får hemskt gärna ställa dina frågor nu om du vill, det går så bra så.

Detta måste samtidigt ha överrumplat vår expeditionsledare något, för han hade uppenbara svårigheter att snabbt formulera sin första fråga, men efter några harklingar hade han fått ordning på sin fusklapp.

Hur kan vi upprätthålla kontakten mellan våra planeter?

– På samma sätt som tidigare, givet att ni väljer att vara villkorslösa i rapporteringen och så länge ni därigenom respekterar allas fria vilja att själva välja att ta del av kunskapen, eller inte. Om ni tar betalt för den har ni redan beskurit den fria viljan!

Är det möjlig för oss att i så fall komma hit fler gånger, med samma färdmedel som ni använder på Pangea?

– Självklart kan ni det! När som helst!

– Hur kan vi ta del av era kunskaper så att dessa kan implementeras på Jorden?

– Mycket av Pangeas kunskaper bygger på Pangeanernas medvetenhet och kan därför inte bli verklighet hos er förrän ni själva väljer att uppnå samma medvetenhet. När det blir bestämt av ni själva. Men ingenting hindrar er från att redan nu börja förebygga problemens uppkomst, t ex genom att se till att alla människor oavsett betalningsförmåga har tillgång till en dräglig bostad och att ni på allvar börjar förebygga sjukdom och utslagning, samtidigt som ni hjälper dem som redan är drabbade.

Nu ville en av expeditionens vetenskapliga ingenjörer skjuta in en fråga.

– Jo, jag har en fråga också. Som ingenjör skulle jag tycka det vore intressant att få reda på hur ni har löst bostadsfrågan och vad ni använder för byggmaterial och vad det finns för tanke bakom boendet och även om det är möjligt att implementera samma tänkande hos oss?

– Din fråga är egentligen flera frågor och jag ska försöka besvara dem så gott jag kan.

Det hus som ni bott i sen ni kom hit, är ett typiskt Pangeanskt hus. Sen finns det givetvis många variationer på temat när det gäller storlek och design, beroende på vilket ändamål de är avsedda för.

Somliga människor och familjer väljer att bo för sig själva, i en eller tvåfamilj hus, medan andra föredrar att ha tillgång till lite fler sociala kontakter, genom att bo tillsammans i hus som t ex påminner om det hus ni just nu bor i. Småbarnfamiljer brukar ofta, av förklarliga skäl välja ett gemensamhetsboende och sen när barnen blir äldre och behoven förändras brukar man välja ett boende som bättre motsvarar de nya behoven. Med småbarnsfamilj inkluderar vi naturligtvis även mor- och farföräldrar som ofta väljer att bo nära sina barn och barnbarn, i något som skulle kunna kallas för ett levande generationsboende.

Rent byggtekniskt använder vi ofta korrosionsbeständiga sandwich paneler, som är ett lätt, starkt och ytterst hållbart byggmaterial som erbjuder en oöverträffad energi och värmeeffektivitet. Dessutom är det återanvändbart och ytterst flexibelt. De består ofta av paneler som sedan kläs in med andra mer estetiskt tilltalande material. Fördelen med dessa konstruktioner är att vi också mycket snabbt kan tillgodose människors behov av tillfälliga lösningar, vid t ex olyckor och naturkatastrofer. Dessutom lämpar sig konstruktionerna för alla sorters klimatförhållanden, vilket ger dem en hittills oslagbar flexibilitet och som svar på din sista del fråga, så är det självklart möjligt att implementera sådana lösningar även på er planet.

Nu var det en av våra vetenskapsmän som ville knyta an till den ekonomiska sidan av ett sådant företag.

– Vi har ju inte heller kunnat undgå lägga märke till att ni inte använder pengar här, hur får då människor betalt för sitt arbete?

– Pangeanerna har inga pengar för att de inte behöver dem, men framför allt för att de inte längre behöver den sortens upplevelser, som automatiskt följer i pengarnas kölvatten.

– Hur menar du då? ”behöver inga pengar och följer i pengarnas kölvatten”

– För den trygghet som Pangeanerna ovillkorligen eftersträvar åt alla individer, måste man inte nödvändigt arbeta för att uppnå, men den glädje och harmoni som människor upplever här tack vare deras strävan, gör att man gärna vill vara med i samhällslivet, var och en givetvis efter sina egna förutsättningar och behov.

Människan är en social varelse med ett stort behov av andra mänskliga kontakter.

Att de inte skulle prestera något om de inte fick betalt är en väl inarbetad myt på er planet.

Den som har hjälpt kompisar att bygga eller renovera, hus, bilar och båtar, utan att ta betalt, vet vilken glädje det ger när man ger och får hjälp av sina vänner, trots att ert samhälle har bestämt att ni därmed egentligen har begått ett skattebrott. Ingen kan väl heller säga att prestationen skulle bli sämre när man inte tar betalt. De flesta skulle nog tvärt om hävda att resultatet blir bättre.

Det här är det man ser på ytan, det här är den yttre eller fysiska manifestationen av ett villkorslöst förhållningssätt, men man kan också säga att det finns fler dimensioner till under ytan till detta villkorslösa förhållningssättet.

Att agera villkorslöst, betyder till att börja med, således just det, att vi gör något utan att begära eller förvänta oss en motprestation i form av pengar, värdeföremål eller gentjänster.

Den som har räddat livet på en medmänniska eller ett djur har gjort det utifrån exakt samma verksamma energi, nämligen den villkorslösa, just därför att det förmodligen aldrig skulle falla en livräddare in att varken i förväg eller efterskott vilja ta betalt för sin insats. Att man sedan hyllar livräddaren förtar inte det villkorslösa, tvärt om hjälper det livräddaren att ännu tydligare definiera sig själv som den man helst av allt vill vara. Den energi vi här pratar om är kärlek, men inte vilken kärlek som helst, det vi talar om är den villkorslösa kärleken. Notera också att jag nu bestämt hävdar, att kärlek inte är kärlek, förrän den ges **VILLKORSLÖST!** För det är ingen skillnad mellan att betala för två liter mjölk som att välja partner efter yttre tillgångar eller att ständigt söka bekräftelse på sin partners kärlek.

Att jag gör den här distinktionen, beror dels på att det hjälper oss att definiera begreppen, dels på att det har en avgörande betydelse, för förståelsen av skillnaden mellan kärlek och dess motsatt verkande energi rädsla.

Kärlek och rädsla är som jag nu – med några exempel ska visa – två energier som verkar i diametralt olika riktningar och man skulle också kunna säga att de därmed är lika oförenliga som eld och vatten.

Och för att illustrera svårigheterna med att skilja kärleken från rädslan, tänker jag måla upp några vardagssituationer där ni på er planet helt obetänksamt alternativt omedvetet blandar ihop begreppen fullständigt.

De allra flesta föräldrar vill gärna tro att deras kärlek till sina barn är villkorslös, men när man tittar närmare på deras ”villkorslösa” kärlek ser man ofta en väldans massa krav och förväntningar som åtföljer den där ”villkorslösa” kärleken, inte sant!? Vem har väl inte lovat pengar till era barn om de kommer hem med bra betyg och hur många föräldrar har väl inte pushat på sina telningar, att ge igen om någon varit dum, eller pushat på dem så till den grad på träningar och matcher, att barnen blir helt förtvivlade vid minsta misstag eller vid en förlust, eller handen på hjärtat, hur många föräldrar har inte i sin ”kärlek” till sina barn börjat leva helt genom sina barn, där man omedvetet börjar hoppas på att barnen ska förverkliga föräldrarnas kanske tillspillogivna drömmar om framgång och rikedomar? Vem kan ärligt säga att man inte har proppat barnen fulla med sina egna normer och värderingar om vad som är rätt eller fel? Hur många gånger har ni inte krävt av barnen att göra sånt som ni själva inte förmår leva upp till?

Visst, ni säger att det är för barnens eget bästa, för att de ska lära sig att ”ta sig fram” i den här världen.

Visst ni må också envist kalla det för vad ni vill, men villkorslöst är det inte!

Ett annat minst lika vanligt exempel är hämtat från era kärleksrelationer, där ni ofta intalar er att kärleken är villkorslös till er partner, men varför söker ni då så ofta bekräftelse på kärleken från er partner och varför är det så viktigt att er partner har rätt social och etnisk bakgrund men ännu viktigare, att er partners ekonomiska status motsvarar era förväntningar och krav innan ni ens överväger att inleda en relation. Ni må säga vad ni vill, men villkorslöst är det inte!

– Men hur ska barnen annars kunna skilja på rätt och fel, om man inte lär dem?

– En sak kan ni vara helt övertygade om och det är, att barn som känner sig trygga och som aldrig behöver betvivla föräldrarnas villkorslösa kärlek, barn som alltid får tröst och värme av föräldrarna och som känner att föräldrarna är förebildliga, kommer för det första aldrig att revoltera mot sina föräldrar eller mot samhället och de kommer heller aldrig att ha några svårigheter att inte bara skilja på ”rätt och fel”, utan också kunna leva upp till sin egen högsta vision om sig själv.

– Hur motiverar ni människor då till att arbeta hårt, för jag tror inte att samhället utvecklas, om man inte arbetar hårt och målmedvetet.

– Att människor sliter ont på er planet beror enbart på att deras arbetsgivare kräver hög avkastning på kort sikt. Samhället utvecklar sig annars mycket bättre på lång sikt om människor trivs med tillvaron och känner sig harmoniska och trygga. För samhällets fortbestånd och utveckling har det heller ingen som helst betydelse om vi alla går på halv- eller kvartsfart.

Tänk bara efter ett ögonblick, om ni skulle samla ihop all den energi som ni slösar bort på att ”försvara” er mot alla verkliga och fiktiva fiender, samlade ihop all den kraft ni slösar i jakten på pengar och makt, all den energi ni slösar på konkurrens och utslagning och på all symptombehandling inom sjukvård, kriminalvård, sakförsäkringar, pensionsförsäkringar, spel och dobbel, etc.

Tänk om ni bara använde en bråkdel av all den energin till att skapa i samförstånd och kärlek. Tänk vilka underverk som då skulle kunna se dagens ljus.

– Jag märker att du vill få oss att överge pengarna, men vi anser att det inte är något fel med pengarna i sig, utan att det är vår inställning till dem som möjligen behöver förändras, pengarna i sig kan ju lika gärna utträtta gott som ont och jag vet att det är många med mig som tycker så, försökte vår ekonomiske expert!

– Ja och det är just det som är problemet, för det är just denna inställning till pengarna som hindrar er från att se vilken energi de representerar oavsett vad några enstaka individer säger sig

vilja göra med pengarna, en vilja som sällan eller aldrig manifesterar sig när ni väl får möjligheten att göra något gott med dem. Tro mig när jag säger att ju mer pengar ni har desto större blir era ”fasta” utgifter och några pengar över till att utträtta gott med, blir det ändå aldrig, tyvärr! För om det vore så, skulle er värld för länge sedan se annorlunda ut!!!

Om ni verkligen menar allvar med er vilja att göra gott, måste ni fråga er vad som är viktigast; att se till den egna plånboken i första hand eller att försöka verka för att vi alla ska kunna leva drägligt i fred och harmoni.

Om allt detta kan man givetvis tycka vad man vill, men det som däremot är ett odiskutabelt faktum, är att den monumentala smärta, tillsammans med miljoner och åter miljoner människors liv som gått till spillo genom historien i människans ständiga och envetna kamp om pengar och makt, är så oändligt mycket större än den eventuella godhet som är teoretiskt möjlig med pengar som redskap.

Ni måste fråga er själva vilket som är viktigast, att drömma om möjligheten att göra gott, eller att förebygga allt det ruttna som skvalpar i pengarnas smutsiga kölvatten, som t ex, barnprostitution, barnslaveri, barn som tvingas leta efter mat på soptippar, barn som tvingas bli soldater, narkotikamissbruk, kriminalitet, vanvård av gamla och sjuka, sjuka över hela världen som inte får någon vård eller mediciner över huvud taget, enkom för att de inte är ekonomiskt lönsamma, eller saknar sjukförsäkring etc. detta är nämligen den yttersta konsekvensen av att ni låter samhället styras och kontrolleras av dessa pengar.

Förr eller senare måste ni fråga er vilket som är viktigast och förr eller senare måste ni också fråga er hur länge ni vill behålla den sortens upplevelser som pengarna i slutändan alltid ger er!

Låt mig också påminna om att det inte är något annat än jakten på pengar som ligger bakom den snara utrotningen av Valar, Elefanter, Tigrar, Noshörningar och många många fler djurarter!

Men låt mig en stund återgå till det som ni ändå tycks tro på, nämligen att det inte är något fel på pengarna i sig utan att det är våra attityder det är fel på. Varför lyckas ni då inte att fördela dem bättre?

Men faktum kvarstår och det är att även om ni skulle lyckas fördela dem bättre skulle ändå inget förändras i grunden. ni skulle kunna fördela dem så att alla människor på Jorden blev miljonärer, utan att de som är rikast skulle märka att de blev märkbart ”fattigare”! Problemet är bara att det inte förändrar någonting i grunden, eftersom girigheten fortfarande finns kvar, och snart nog är ni tillbaka på ruta ett igen, med några få individer som åter sitter på ett berg av pengar, allt medan resten av mänskligheten, åter igen tvingas kämpa för sin existens med kniven på strupen, helt oaktat det faktum också, att en jämn fördelning är omöjlig, sett även ur ett helt annat perspektiv, för det som garanterat och definitivt rycker undan mattan under fötterna på er är den galopperande inflation som omedelbart startar när alla börjar spendera pengar. Och skulle inte dessa faktorer sätta stopp för en jämn fördelning av resurserna, kan ni ändå vara helt förvissade om att de som idag i det tysta sitter och rycker i alla trådarna kommer se till att ni får helt andra problem att brottas med, vilket heller inte är varken första eller sista gången som dessa dolda makthavare framtvingat krig i syfte att styra och kontrollera människor och om ni väljer att inte tro på den här beskrivningen kanske ni är mer än lovligt naiva.

Låt oss också lite mer detaljerat se VAD det är som ni tror på och vad det är som ni väljer att blunda för.

Tror ni t ex på fullaste allvar, att aktie- och valutahandeln som ju är en av de mest framträdande aspekterna av det monetära systemet, syftar till att tillgodose allas intressen, eller vet ni med er någonstans i ert undermedvetna, att det främsta och enda syftet med dagens pengajakt, bygger på konkurrens och utslagning i ett gigantiskt pyramidspel, men att ni kanske ändå väljer att blunda för detta, eftersom det är det enda ni känner till för ni har ju aldrig givits möjligheten att jämföra med något annat!?

Apropå konkurrensen också, så vill ni ju gärna tro att den fria konkurrensen ger er den optimala utvecklingen, för det är nämligen det ni alla har fått lära er som ett mantra i skolan, men verkligheten är dessvärre inte fullt lika smickrande.

Låt mig ge några exempel.

Antag att någon har en bra idé som man vet skulle kunna ge människor en bättre produkt, men om inte den personen själv har möjligheten att utveckla, tillverka och marknadsföra den och framför allt tjäna pengar på den, lär den knappast lämnas över till någon annan, utan den blir liggande i byrålådan till ingen nytta. Eller om den som redan har möjligheten att tillverka och förverkliga sina idéer genom att man driver ett företag i stenhård konkurrens med andra företag, så är det knappast så att konkurrensen driver fram de i alla avseenden bästa produkterna. Men däremot så driver den fram sådana produkter som motsvarar kundernas begränsade köpkraft, men inte den bästa kvalitén, för den är endast reserverad för det lilla fåtalet människor som har råd att betala för den, så att de kan skryta med vilken extremt lyxig vara de har köpt, men även i detta segmentet bygger företagen medvetet in en begränsad livslängd så att företagen snart ska få sälja en ny produkt, om nu inte modeskaparna dessförinnan lyckats göra den omodern redan.

Dessutom är det så att de flesta produkter masstillverkas, just med hänsyn till att producenterna snart ska kunna sälja nya och ”bättre” produkter så att de gamla och ”sämre” produkterna så snabbt som möjligt ska kasseras och skickas till soptippen och för att ta ett konkret exempel, kan ni fråga er själva hur många nya mobiltelefoner ni köpt de senaste åren, därför att de gamla gått sönder för ingenting, eller för att de gamla blivit omoderna.

Sen vill jag gärna nämna något om attityder och värderingar, där ni å ena sidan gärna vill hjälpa varandra, men eftersom det inte lönar sig, väljer ni istället att tro att ni hjälper andra fastän ni i själva verket sällan eller aldrig gör det.

Detta har i USA kommit till uttryck i begrepp som ”service to self or service to others”, det är uttryck som jag tycker fungerar mycket bra, som måttstock för vem man vill vara. Det kan vara till stor hjälp för oss alla att så ofta som möjligt ställa oss den frågan, när vi blir osäkra på hur vi ska bete oss i olika vardagssituationer.

Men när vi kommer ner till de grundvalar som hela er civilisation bygger på, dvs de grundläggande tros- och värdesystem, så är det inte så många som sätter in begreppen pengar och makt i frågeställningen, ”service to self or service to others”. För där blir det omväxlande osynligt eller allt för smärtsamt att behöva fråga sig, om de mest självskrivna redskapen såsom, pengar, aktier, räntor, makt och hierarkier, tillhör kategorin ”service to self”, eller ”service to others”!

Jag ber er att för ett ögonblick bortse från er egen personliga situation och istället se frågan utifrån en objektivt global position, att försöka se rent generellt på frågan om ni tror att pengar i allmänhet verkar för kärlek, empati och medmänsklighet, eller om ni tror att de verkar i motsatt riktning, dvs i riktning mot rädsla, egoism och girighet? Jag ber er också bortse från det man teoretiskt i enskilda fall skulle kunna göra, men som ni i praktiken ändå nästan aldrig tycks göra när ni väl har möjligheten att göra det. Fråga er därefter om det är er egen ”ondskas fel” att det genereras så många stora och små konflikter i er omvärld, eller om det möjligen är själva redskapen ni borde ifrågasätta.

Någonstans utefter varje människas väg kommer man till en punkt där man ”tvingas” välja vilken kategori man vill tillhöra, ”service to self” eller ”service to others”.

Er resa hit till Pangea erbjuder ett sådant tillfälle, att fundera över vilket ert syfte med den här resan har. Är den enbart ett trappsteg på er personliga karriär, eller kan ni tänka er att resan tjänar ett högre syfte? Fundera gärna på detta.

Visst man kan också för evigt diskutera om hönan eller ägget kom först, eller om verktygen eller attityderna är det som hindrar oss från att skapa en fredlig värld för alla, utan att någonsin nå fram till ett vettigt svar. Men jag hoppas att ni håller med mig om betydelsen att förebygga problemens uppkomst i stället för att ägna sig åt symptombehandling av alla stora och små problem.

På exakt samma sätt förhåller det sig nämligen också med ert förhållningssätt till pengarna och makten, där ni ägnar nästan all er vakna tid till att jaga efter pengar och positioner, istället för att försöka förebygga problemens uppkomst. Och just därför har den ena civilisationen efter den andra misslyckats med att skapa en fredlig planet.

Och ska man bryta ner problemen i sina beståndsdelar, så finner man att den minsta gemensamma nämnaren för er planet allttjämt är rädslan och ”Service to self”!

– Ja men pengar kan ju användas till så mycket gott, vi skickar ju massor i bistånd!

Var det någon som nervöst och osäkert fyllde i på nytt. Vi gör ju alla så gott vi kan.

– Att göra så gott man kan är gott nog, bara man vet vilken högsta vision man har om sig själv. Men innan jag besvarar din fråga ännu en gång, måste jag konstatera att jag uppenbart misslyckats med att beskriva sambanden på ett begripligt sätt eftersom i stort sett samma fråga dyker upp igen. Så jag får försöka finna bättre exempel, om jag ska kunna beskriva sambanden på ett framgångsrikt sätt.

Nu till ditt påstående igen, där du hävdar att man kan uträtta så mycket gott med pengar. OK, visst skulle ni kunna använda pengarna till att göra gott, men frågan är om ni verkligen gör det, fränsett några brödsbulor till någon katastrof som medierna för tillfället råkar ha sina kameror och strålkastare riktad mot, frågan är också om ni någonsin kommer att göra något gott med dem, utöver dessa brödsbulor som råkar ramlar ner från de besuttnas bord?

Frågan är helt enkelt om det inte är så att det ligger i pengarnas natur att ständigt underblåsa rädslan och splittringen och att det just därför skapar en massa begär!?

Låt mig också åskådliggöra vad jag menar, med en annan liknelse.

Vi antar att du är en av de människor som vill manifesteras sig som en ”service to other” person. Vi antar vidare att du dessutom känner oerhört starkt för detta. Antag sedan att du dessutom tjänar säg en ganska bra bit över medelinkomsten, du är singel och har inga särskilt dyra vanor. Antag vidare att du får en hel månadslön tillbaka på skatten, vad gör du med dessa pengar? Avsätter du några pengar till att stötta projekt som underlättar för människor att leva drägligt, skulle du kunna tänka dig att använda ditt överskott till att bygga upp nya projekt som kan hjälpa mänskligheten? Eller går pengarna till den efterlängta semesteren, eller en uppfräschning av garderoben, en ny TV eller till att betala av bilen eller båten? Handen på hjärtat, hur ofta går pengarna till ”service to others” eller ”service to self”, i praktiken, alla fagra ambitioner till trots?

Hur ofta väljer vi att dra konsekvenserna av vårt eget inre vetande, så att det kommer alla till del och hur ofta fortsätter vi av gammal vana i samma gamla hjulspår eftersom vi ändå inte har något annat att jämföra med, utan att någonsin ifrågasätta om det vi gör, möjligen gagnar oss personligen kortsiktigt eller om det gagnar oss alla på lång sikt?

Låt mig illustrera med den kanske inte bästa jämförelsen, men i alla fall.

Antag att du är läkare som ska rädda livet på en patient och att du för ändamålet - av gammal vana - väljer ett förlegat instrument som visserligen, under utsäglig smärta lappar ihop patienten så att denne nått och jämt överlever, trots att du någonstans inom dig egentligen vet med dig att det finns bättre instrument som helt återställer patienten utan smärta.

Borde man då inte söka efter det bättre instrumentet?

Låt mig göra ännu en jämförelse mellan pengarnas möjligheter att nå era drömmars mål, med en helt vanlig kompass.

Antag att ni har som mål att nå Nordpolen, vi utgår i vårt exempel från att ni alla är alla överens om att det är Nordpolen som är ert mål och det redskap som ni sen länge är överens om, löser den uppgiften åt er, är en kompass. Låt oss vidare anta att ni befinner er vid ekvatorn när er mödosamma resa mot Nordpolen börjar. Alla är överens om att kompassen är ett förträffligt

instrument och alla knallar på med raska steg. När ni kommit en bit på väg har ni alla blivit så fascinerade och övertygade om att det omöjligt skulle kunna finnas ett bättre instrument, så ni knallar på, blint stirrande på kompassnålen, under det att ni högljutt lovprisar dess fantastiska egenskaper. Ingen skulle heller någonsin komma på den helt befängda tanken att ifrågasätta kompassen i detta läge. Men det märkliga inträffar så småningom, att hur lojalt och strikt ni än följer den magiska nålen så förefaller fel visningen att bli större ju närmare ni kommer Nordpolen. Den som först ifrågasätter det riktiga i att använda kompassen för den fortsatta resan, blir givetvis hånad och förlöjligad på alla tänkbara vis, men faktum kvarstår att ju närmare ni kommer, desto större blir fel visningen. Att några människor här och var försöker tala om att det måste vara något grundläggande fel med att använda en kompass för att nå Nordpolen, får givetvis inget gehör, därför att ingen någonsin har tänkt sig att det skulle vara något fel på kompassen. Möjligen att den kanske behöver kalibreras något, kanske att man behöver vrida nålen något för att komma fram, tänker en del, men att ifrågasätta själva kompassen, ALDRIG, det är ju en fullständigt absurd tanke, eftersom den ju faktiskt har fungerat så väl, så länge. Under hela resans gång har den lovprisats av nästan alla, så därför kan det omöjligt vara något grundläggande fel på den.

Nu börjar emellertid allt fler att protestera mot kompassen, somliga fortfarande med en saklig argumentation, andra genom att lufta ett odefinierat missnöje genom slagord och uppmaningar till protester. Några börjar dessutom i sin uppdämda frustration tillgripa ett urskillningslöst våld i brist på argument, ett våld som snabbt sprider sig som en löpeld genom samhället. Problemet med att protestera med våld kan paradoxalt nog sägas spela ledarna i händerna, eftersom allt nu fokuseras på själva våldet i stället för den sakliga debatten och kritiken, varför det blir ännu svårare påtala varför kompassen inte längre fungerar på den fortsatta resan och i orostider blir det också lättare för ledarna att rättfärdiga sig själva.

För hur det nu är så tolererar reseledarna fortfarande inte att man ifrågasätter deras redskap, kunskaper och sanningar. Som vanligt vet de alltid bäst. Risken är nu också stor att den här resan slutar i en katastrof om reseledaren, försvarad av ett gäng lojala anhängare envist fortsätter att följa den förlegade kompassnålen, istället för att våga ha tillit till den inre övertygelsen.

Där står ni idag och förr eller senare kommer ni att medvetet behöva välja vilka upplevelser ni önskar er.

Därefter blev det tyst en ganska lång stund.

Nu återtog vår expeditjonschef kommandot igen, för han var minsann inte färdig än.

– Hur kan vi då få ner kriminaliteten på Jorden och hur kan ni hjälpa oss med lösningar så att vi kan förhindra dessa ligisters och terroristernas framfart och hur kan ni hjälpa oss att förbättra sjukvården och åldringsvården?

– Att springa runt med pekfingret i högsta hugg och projicera alla misslyckanden på dem som inte orkar leva upp till sin högsta vision om sig själv, löser inte problemet. Att två gånger göra fel dessutom, genom att fördöma och bestraffa, blir ändå aldrig ”rätt”. Endast genom att börja förebygga problemens uppkomst, t ex genom att se till att människor kan känna sig trygga i en egen bostad och inte behöver känna sin existens hotad av verkliga eller inbillade faror och rädslor. När ni har lyckats med detta har ni även hittat vägen som förebygger era ”problem” inom t ex sjuk- och åldringsvården.

– Hur kan ni hjälpa oss att förankra den demokratiska tanken och även fördjupa den?

– Först måste ni definiera begreppet och bestämma er för vad slags demokrati ni avser, innan ni börjar köra ner den i halsen på människor som inte ens vill veta av ER syn på demokrati.

– Kan ni komma till oss och berätta om livet på er planet?

– Det behövs inte. Den bild som den kommande dokumentären, tillsammans med den beskrivning ni kommer att ge era medmänniskor, är tillräcklig i sig. Sen kanske det väntar er en överraskning så småningom om ni väljer att följa ert hjärta villkorslöst.

Efter det att vår expeditionsledare kört sina frågor hade jag också några frågor som jag ville ha besvarade, nu när jag äntligen kunde ställa dem till en som verkade sitta inne med en massa bra svar. Jag kan gott tänka mig också att vår expeditionschef hade många fler frågor på sin stora fuskklapp, men av hans bekymrade minn att döma, hade han nog svårt att lägga fram dem, så som frågestunden utvecklade sig. Så jag tog ett djupt andetag och började läsa upp mina frågor.

– Vad är det för skillnad mellan det kollektiva medvetandet och Gud?

På vad sätt skiljer sig attityderna på Pangea från Jorden?

Sen undrar jag vad det är för fel på våra religioner, eftersom de alltså ställer till mer elände på Jorden än någon annan enskild faktor och för mig känns det nästan som att det borde vara tvärt om, eller!? Sen undrar jag också varför religionerna är så motsägelsefulla?

– OK, jag svarar på dem en i taget, och du börjar med att fråga vad det är för skillnad mellan det kollektiva medvetandet och mig. Svaret är, ingen som helst skillnad. Jag är allt som ÄR och därmed är allt som ÄR också ett med mig.

– Vänta lite nu, ...är det då någon skillnad mellan Pangeas kollektiva medvetande och Jordens kollektiva medvetande?

– Nej inte heller där är det någon skillnad, ert kollektiva medvetande på Jorden är också ett med mig. Det enda som skiljer er åt är att människorna på Pangea är medvetna om detta, medan ni på Jorden ännu är omedvetna om det - eller som det förhåller sig i en del fall - väljer att förneka sambandet.

OK, låt mig nu fortsätta besvara din nästa fråga, om vad det är för skillnad mellan Pangeanernas attityder och era egna. Det är bra att du frågar just den frågan för det är just attityderna som skiljer tillsammans den lilla men inte helt oväsentliga skillnaden i er genetiska uppsättning, som nu bidragit till att göra er uppmärksam på just den skillnaden och därmed skulle den cirkeln kunna vara slutet om och när ni väljer att ha tillit till skapelsens perfektion och när ni rent konkret väljer att lämna rädslan bakom er!

Din nästa fråga, vad det är för fel på religionerna, så är svaret ganska komplicerat... och, ”fel och fel” förresten, du måste komma ihåg att de religiösa skrifterna skrevs av människor. Människor med behov som vuxit fram i förhållande till den energi som omgav dem, i det här fallet rädslan, en rädsla som fortfarande genomsyrar er vardag. Det är inte ”fel”, det är bara en naturlig konsekvens. Om ni vill uppleva kärlek och fred, måste ni också ge den villkorslöst till era medmänniskor, annars håller ni tillbaka kraften och ger därför utrymme åt rädslan att fylla tomrummet. Så enkelt är det, faktiskt. Men ni väljer fortfarande att se den villkorslösa kärleken som en utopi och håller därför krampaktigt tag om det som ger er illusionen av trygghet, nämligen pengar och ni önskar er alltid mer pengar för er egen del, så att ni själva ska kunna sova gott om nätterna. Därför fortsätter världen att manifesteras sig i krig, elände och svält och barnprostitution, som ni sedan projicerar på alla andra och på mig. Märk väl att detta inte är ”fel”, bara en följdriktig konsekvens av att ni väljer rädslan framför kärleken, dvs den villkorslösa kärleken. Det är helt och hållet upp till er att avgöra, när ni vill uppleva en fredlig värld.

Ni har nu genom den här resan getts möjligheten att på ett unikt sätt spegla era attityder och era förhållningssätt, men om ni väljer att förändra dessa, är fortfarande helt och hållet upp till er fria vilja.

Sen ville du avslutningsvis veta vad det är för fel på religionerna och varför de är så motsägelsefulla.

Låt mig svara så här.

På grund av den splittring som ni blev utsatta för och den rädsla och osäkerhet som detta genererade, blev det så mycket svårare för er att hålla isär rädslan och kärleken. Man kan gott säga att ni för länge sedan blandat ihop begreppen så till den grad, att ni nu endast mycket motvilligt

vill ta er an uppgiften att skilja dem åt. Denna sammanblandning hindrade er också från att skilja det gudomliga budskapet från människors försök att rättfärdiga sina egna behov i guds namn.

Därmed har det varit fritt fram för alla och envar att ge de religiösa skrifterna i stort sett vilken tolkning som helst. De kan således användas för att rättfärdiga vilka grymheter som helst, likväl som de kan användas för att sprida kärlek i världen. Därmed blir de till slut även oanvändbara som redskap för den villkorlösa kärleken som är JAG, som är VI, samtidigt som det är NI, om NI vill vara VI, om NI vill vara JAG!?

När jag hade hämtat mig något från utläggningen, kunde jag heller inte låta bli att fascineras av att det kollektiva medvetandet eller Gud om man så vill, under hela tiden ändrade skepnad, från planet till kvinna, till man, till barn, till det ena djuret efter det andra, sen från djur till växter och träd, sen tillbaka i omvänd ordning igen, för att avsluta, inte som en planet utan två planeter och nu var det Jorden och Pangea som sakta roterade bredvid varandra. När vi tittat en stund på de båda planeterna som sakta rörde sig, såg vi efter någon minut eller så, hur de sakta gled in i varandra igen, som en slags symbolisk gest av återförening, som grep mig så starkt att tårarna började rinna ner för mina kinder och den sinnesstämning som jag i det ögonblicket erfor, går inte ens att i ord beskriva, jag satt bara helt förstummad och tittade på planeten som sakta steg uppåt och ut genom salens tak. Det enda som därefter blev kvar var den droppformade kristallen, som hade återtagit samma svaga sken som innan allt började. Nu lät jag också blicken svepa runt i salen för att se om jag var den ende som hade gripits av en så obeskrivligt stark sinnesrörelse, men det kunde jag snabbt konstatera att det var jag definitivt inte.

När vi hade suttit helt stilla och helt tysta i åtskilliga minuter, slog det mig nu först att vi fortfarande höll varandra i händerna, samtidigt som den äldre mannen högtidligt tog till orda:

– Jag tror att frågorna tog slut på ett naturligt sätt, men om det skulle dyka upp fler frågor är det inget som hindrar att ni när som helst tar kontakt med det kollektiva medvetandet igen.

Han hade helt rätt som jag såg det, det fanns just nu inte mycket att tillägga.

Den äldre mannen tackade sedan det kollektiva medvetandet för närvaron, han tackade därefter oss Jordbor för att vi ville vara med och han tackade Pangeanerna för sitt deltagande, han avslutade sen med en innerlig förhoppning att detta möte ska kunna bidra till att återföreningen förs ännu ett steg närmare sin fullbordan. Därefter reste han sig och tackade alla av hela sitt hjärta för denna upplevelse. Man såg att han var märkbart rörd när han gick mot entrén för att där samla ihop oss.

Vi var också så djupt rörda, att vi närapå hade glömt vår utrustning som var riggad på balkongen. Det var vår ljudtekniker som först kom att tänka på utrustningen när han utbrast:

Kamerorna, för helvete, och så sprang han upp för trapporna och vi alldeles efter. Två minuter senare hade vi plockat ihop grejerna och slöt sedan upp med de övriga och var nu redo för hemfärden tillbaka till vår anläggning.

Visserligen var vi alla tagna av stundens allvar och ganska trötta, men inte tröttare än att vi var tvungna att sätta oss i restaurangen för lite konstruktivt eftersnack.

Vi konstaterade också att det hade varit en osannolikt givande resa och att det kanske efter det här var dags att börja tänka på hemfärden. Då insåg jag också helt plötsligt att jag kommer att vara tvungen att lämna Ariana, vilket gjorde ont i mig, tills jag så sakteliga började intala mig att det var riktigt som Ariana hade sagt att vi när som helst kommer att kunna träffas.

Tänk vad lätt det är att halka in i gamla tankemönster ändå.

Kapitel 14, Hemresan

Det var med blandade känslor som vi på den sjätte dagen samlades för en sista genomgång och sammanfattning av vår mycket innehållsrika, för att inte säga lärorika vecka på Pangea. Jag tror

också att det är bra att vi åker nu innan vi blir allt för acklimatiserade vid Pangeas livsstil, vilket sannolikt skulle leda till att ingen till slut klarar att slita sig från denna minst sagt paradisiska tillvaro.

– Är det någon som kommit på några ytterligare frågor, så kan vi väl ta vi dem nu, innan vi sätter oss och äter en avskedsmåltid inför er hemresa, sa guiden när vi samlats i vår lilla restaurang? Jag föreslår därför att vi nu endast äter en lätt frukost och väntar med maten till vår lilla avskedsceremoni, som säkert kommer att närvaras av några tusen människor!

– Apropå hemresan har jag också en fråga, sa jag. Vi är alla plågsamt medvetna över vilka risker som kommer i dagen när man reser med våra rymdskepp. Jag menar, ni har ju farkoster som rör sig med lätthet över er kontinent och ni har ju också sagt att ni otaliga gånger har besökt oss och just därför undrar jag om det är möjligt att vi kan få skjuts tillbaka med nåt av era glidare? Dessutom tror jag att det skulle övertyga många fler, om vi landade med ett av era farkoster på någon väl vald plats.

Är det någon mer än jag, som skulle uppskatta en sådan möjlighet om vi kan utverka ett godkännande från Houston?!

Det förvånade mig inte, att förslaget möttes av medhåll från de allra flesta. Lättnaden gick heller inte att ta miste på när godkännandet till slut kom från Houston, även om man på Jorden som väntat oroade sig över den ekonomiska förlusten av de fem rymdskeppen.

– Självklart kan vi ordna detta, ni kan ju alltid komma tillbaka hit igen och hämta farkosterna om ni mot förmodan skulle vilja detta, nu när ni har villkorslös tillgång till våra erfarenheter.

– Jag kan inte låta bli att tänka lite framåt och undrar därför om ni kan hjälpa oss med några konkreta tips och förslag på åtgärder som vi kan ta med oss hem, så att vi kan övertyga våra medmänniskor, nu när vi snart ska hem igen?

– Jag tror man ska akta sig för att försöka övertyga någon om något. Risken är då att man blir en politiker, som alla andra. Jag tror att varje människa själv måste finna sin egen sanning. Det enda ni kan göra vid hemkomsten är att visa resultatet av er dokumentation. Sen kan ni givetvis svara på alla frågor som säkert dyker upp. Svara då så ärligt och uppriktigt ni kan om era upplevelser här, delge ALLT.

Men från den punkten är det sen faktiskt upp till var och en, att antingen se vår planet som förebildlig, eller inte. Gå inte in i debatter om det ena eller andras för- och nackdelar. Låt var och en bilda sig sin egen uppfattning. Ha **TILLIT** till deras förmåga att själva avgöra vad som är ”bra” för dem, respektive ”dåligt”, eller som vi hellre skulle uttrycka det, att låta dem själva avgöra, vilka upplevelser de har behov av att uppleva!

– Sen har jag en fråga till som jag undrar över och det är, hur ni kan åka från den ena änden av kontinenten till den andra på bara ett ögonblick, hur är det möjligt?

– Förklaringen ligger återigen i medvetenheten. Eftersom vårt skapande vilar på den villkorslösa kärleken, öppnas vår medvetenhet så att vi får tillgång till alla våra samlade upplevelser och erfarenheter. Därmed kan man säga att ”gårdagen” möter nuet och ”framtiden” i ett enda fullständigt medvetet ögonblick. Och nu öppnar sig hela Universums skapelse i detta gränslösa ögonblick. På detta ögonblick kan vi tillsammans skapa vad vi vill, åka vart vi vill och uppleva vad vi vill.

Det måste emellertid tilläggas, att allt detta kan vi själva inte fullt ut uppnå på egen hand, så länge det råder en splittrad obalans mellan våra planeter. Det ger oss visserligen möjligheten att vara på valfri plats när som helst. Men det är vår förhoppning att vi tillsammans, så småningom ska kunna nå skapelsens innersta väsen som fysiska varelser, inte genom att vi köpslår och kohandlar oss fram till den dagen, utan för att vi hjälper varandra villkorslöst att uppnå den slutgiltiga återföreningen då alla tider möts och vi tillsammans kan fungera som ett villkorslöst exempel i en förenad värld av många, bortom den värld där rädslan makten pengarna,

konkurrensen och utslagningen ännu splittrar vårt och även andra Universa och som därmed fortfarande hindrar oss från att nå vår fulla potential och vår högsta vision.

Oj, det här tar mig nog en stund att smälta. Jag kände mig helt överväldigad av Pangeanens högsta vision och jag som trodde att min egen vision gick hyggligt långt. Och vad ska man fråga efter, när man fått en sådan förklaring tänkte jag??? Jag kan då inte komma på nåt just nu. Det gjorde inte någon annan heller uppenbarligen, för tystnaden var så andäktigt total att ingen verkade vilja bryta den.

Så, där satt vi tysta, i en halv evighet, innan vår guide på nytt tog till orda.

Det verkar som om det är dags att avsluta den här frågestunden och bege oss till vår samlingsplats för en ”liten” avskedsmåltid tillsammans med några tusen vänner och intresserade, innan hemresan, eller!?

Alla instämde med tydliga nickar, för nu var tydligen alla vrålhungriga helt plötsligt.

När vi gled fram till samlingsplatsen möttes vi av en ganska stor folksamling som ville vara med om avskedet. Det slog mig också att man dukat upp mat och dryck till alla som samlats och där fanns minst ett par tusen människor, vilket fick mig inse att även VIP begreppet fick en ny innebörd, för här var alla VIP:ar! Där fanns till och med ett band som spelade för oss på den här jättefesten!

När vi efter den som vanligt utsökta måltiden skulle gå ombord på ett av deras större farkoster och efter att jag hade tagit ett sista farväl av Ariana, kom så den sista överraskningen och den här gången var det våra militärer som stod för den.

När vi kramades om av våra värdar och flera av oss hade svårt att hålla ögonen torra, gick en av våra militärer fram till en av våra guider och överlämnade en stor koffert med orden:

– Det låg i vårt uppdrag att samla så mycket uppgifter och information om er som möjligt, till vilket pris som helst, men vi känner efter vårt besök här, att vi omöjligt kan ta med oss dessa uppgifter hem, varför vi ber er att ta hand om den här kofferten och göra med den som ni vill.

Avslutningsvis vill vi också instämma i de övrigas beskrivning, att detta har varit en ytterst omtumlande och samtidigt mycket angenäm upplevelse, och jag lovar att vi vid hemkomsten efter bästa förmåga kommer att använda våra nyvunna insikter, till att hjälpa vår egen planet att följa ert förebildliga exempel, för vi kommer ändå inte att kunna fortsätta våra militära karriärer efter denna flagranta ordervägran, oaktat det faktum att vi inte längre **VILL**.

Än en gång, förlåt oss för vårt dubbelspel och för vår misstänksamhet.

– Det värmer oss mer än ni anar, att ni väljer att lämna över den information som ni samlat under ert besök här. Vi har givetvis känt till detta, men att ni väljer att själva avstå från att ta hem den, inger stort hopp inför framtiden!

– Va, menar ni att ni känt till vårt uppsåt, utan att ingripa på något sätt!?

– Självklart! Vad tjänar det till att ingripa mot- eller bestraffa någon som har den fria viljan att agera i enlighet med sina behov? Ett behov som genom sin blotta existens därigenom har ett syfte.

På vad sätt skulle det vara villkorslöst från vår sida? Dessutom har vår förebildlighet uppenbart hjälpt er att både se och manifesteras den högsta tanken om er själva, vilket enligt vårt sätt att se det, var mycket mer värdefullt än att hindra er från detsamma, genom att intervensera.

Därefter gick vi med mycket blandade känslor ombord för att åka hem igen med den digra dokumentationen i bagaget, som jag innerligt hoppades att vi kommer att kunna göra rättvisa i den gemensamma dokumentär som vi kommer att presentera så fort som möjligt, för våra medmänniskor.

Nånstans kände jag för allra första gången också **TILLIT** till att mina medmänniskor skulle välja att försöka följa Pangeas förebildliga exempel och det gjorde så obeskrivligt gott i hjärtat.

* * *

För att inte spela några maktkonstellationer i händerna, kom vi överens om att landa på en så neutral plats som möjligt och efter en kort överläggning valde vi att sätta ner pangeanernas farkost mitt i Stockholms city kl. 12.00 lokal tid, eftersom Sverige anses vara ett neutralt land som länge verkat för fred och försoning och ett annat skäl var att vi inte ville ge någon stormakt möjligheten att utnyttja vår återkomst i PR syfte.

Eftersom resan dessutom gick så fort, hann vi till och med åka runt Jorden och se oss om i flera timmar, så att Svenskarna skulle hinna ordna en enkel mottagningsceremoni innan det var dags att landa.

När vi väl hade landat möttes vi som överenskommet av Svenska freds och skiljedomsföreningen, istället för som väntat en statlig representation med hedersvakt och annat krams krams. Därefter tog vi farväl av pangeanerna, eftersom de inte ville stanna längre än nödvändigt, men jag hann i alla fall skicka med en hälsning tillbaka till Ariana innan de åkte.

Efter det att pangeanerna åkt tillbaka begav vi oss så snabbt som möjligt till våra respektive destinationer, militärerna återvände till sin bas för att avlägga rapport och kan man förmoda, möta en del svårigheter, vetenskapsmännen återvände till sina laboratorier för att börja analysera och sammanställa sina resultat och vi reporterar och fotografer åkte så fort som möjligt till våra respektive redaktioner för att redigera och klippa ihop en serie dokumentärer.

När vår egen dokumentär var klar och efter det att vi givetvis kostnadsfritt distribuerat materialet till samtliga nationer, sändes våra respektive dokumentärer samordnat med början på exakt samma dag och på bästa sändningstid. Reaktionerna lät inte heller vänta på sig, då det visade sig att en överväldigande majoritet hade hört av sig till sina respektive TV kanaler för att kräva en folkomröstning för att se hur många som ville följa pangeanernas exempel. Vi hade i slutet av dokumentärserien också tagit oss friheten att lägga till ett eget avsnitt, för den händelse att livet på Pangea tilltalade människorna på Jorden. Vi valde att göra så eftersom vi redan i förväg kände oss ganska säkra på att de allra flesta skulle tilltalas av ett mer villkorslöst samhälle och därför lade vi till några konkreta förslag efter den sista delen av dokumentärserien. Där föreslog vi bland annat just en folkomröstning, för att ta reda på om det pangeanska förhållningssättet över huvud taget tilltalade människorna här på Jorden och för att se om det kunde leda till en konkret vilja att pröva det Pangeanska förhållningssättet. Vi hade även ett konkret förslag som gick ut på att genomföra ett globalt experiment i så många nationer som möjligt, där vi under en viss tid skulle lyfta bort pengarna helt och hållet ur ekvationen, ungefär som när man i en film använder sig av "time slice" tekniken, där man fryser vissa delar, i det här fallet pengasystemen, medan resten fortsätter som planerat. Det vill säga, att människor fortsätter att gå till sina arbeten, förutom alla de yrkesgrupper som i huvudsak ägnat sig åt att hantera och administrera betalningsmedel. Dessa skulle enligt vårt förslag täcka upp överallt där deras kunskaper och intressen kunde bjuda dem att hjälpa till och vi antog också att det helt säkert skulle dyka upp gott om företag, jordbruk, organisationer och enskilda som ville pröva Pangeas modell, för vad hade vi att förlora som vi inte redan förlorat på att ständigt kriga och bråka? De enda som förväntades sätta sig på tvären var människor som av olika skäl alltid VILL förtrycka sina medmänniskor. Men med en sådan massiv uppslutning kring Pangea förslaget, blev det naturligtvis omöjligt för makten att förhindra en folkomröstning som med överväldigande majoritet visade att människorna på den här planeten var redo för en förändring därför att de äntligen fått nog av splittring och rädslan.

Sen hade vi också som förslag att ge kvinnorna det administrativa ansvaret, delvis som ett försök att ge kvinnorna i världen upprättelse för alla årtusenden av förtryck, men delvis också för att många kvinnor – med undantag för de kvinnor som tvingat sig själva att slåss med männen på mannens vis – generellt sett ändå av tradition är avsevärt mindre prestigefyllda och för att de också alltid haft en mer familjeorienterad syn på hur saker bör organiseras och prioriteras och därmed kunde man förhoppningsvis snabbare få ett fredligare samhälle som först och främst såg

till att ALLA har fått mat i magen och en bostad att ta hand om familjen i, innan man började tillverka lyxlimosiner och tjugorumsvillor i marmor, åt alla pryglarna män.

Det blev som väntat väldigt många människor som från bankväsendet, bokföringsföretag, revisionsfirmor, kontors-, reklam- och marknadsföringsfolk, aktiemarknaden, tull- och skattemyndigheter, biljettförsäljare, försäljare, telefonsäljare, kassapersonal, spel- och lotteriföretag etc., snabbt kunde gå över till att hjälpa till inom vården, omsorgen, skolan och tillverkningsindustrin, där man omedelbart övergick till att tillverka de bästa tänkbara produkterna som över huvud taget var möjligt att tillverka, istället för allt billigt skräp som vi alltid tillverkat åt folk som aldrig haft råd att skaffa sig kvalitetsprodukter. Nu fanns det heller inte längre några mer eller mindre ”fina” jobb, bara mer eller mindre angelägna. Dessutom kunde alla de företag som tidigare tillverkat sekunda varor enbart därför att de inte haft den nödvändiga kompetensen för att tillverka kvalitetsprodukter, utan hinder i form av prestigeförluster, föra över sina resurser till sådana företag som hade kunskapen och viljan att leverera så bra produkter som möjligt, dels för att det inte längre fanns några konkurrensmässiga eller ekonomiska incitament som hindrade samarbetet och dels därför att det i längden blev så mycket bättre för miljön.

Så småningom när människor börjat vänja sig vid att ingenting längre är omöjligt att skapa och att prylar inte längre betingar ett ekonomiskt värde, fanns det heller ingen anledning längre att skaffa sig annat än det man verkligen behöver och att samla prylar på hög blev då också helt meningslöst. Och då kunde majoriteten i god demokratisk anda efter prövotiden bestämma sig för att permanenta experimentet, om det nu var det majoriteten VILLE.

Glömde jag säga att vi då var framme vid år 2012 och att vi då stod på tröskeln till helt ny era? Men jag avslöjar inte än om vi klarade att ta steget över tröskeln.

Slut...!?

* * *

Epilog

Om du tycker att den här boken har hjälpt dig att spegla våra tros- och värdesystem som omedvetet genomsyrar vår vardag så till den grad att vi inte längre kan se hur man skulle kunna fungera utan dem. Om den här boken också har hjälpt dig att se skillnaderna mellan ett samhälle som styrs och kontrolleras av rädsla och ett annat som genomsyras av kärlek och om du tycker att bokens handling har varit trovärdig och om du känner en önskan att själv vilja vända ryggen åt konkurrens och utslagningssamhället och istället gå mot ett mer kärleksfullt samhälle, där man löser uppgifterna i samförstånd, enskilda individer emellan eller tillsammans genom vårt kollektiva medvetande, då finns det absolut ingenting som hindrar oss att göra det, mer än vår egen rädsla!

Jag kan också varmt rekommendera alla människor att lära sig kommunicera med hjälp av en metod som kallas för: NVC (Non Violent Communication, av Rosenberg), eller Giraffspråket på svenska.

Detta är ett ypperligt redskap att använda i vardagen för att ”avväpna” alla stora och små konflikter och att redan i sin linda förebygga att de växer sig stora, okontrollerbara och destruktiva!

Om du också känner att du idag har ett överflöd av pengar eller har andra resurser till ditt förfogande, som du vill använda på ett sätt som tydligt visar vem, och vad du vill vara för en person, så får du här och nu ett ypperligt tillfälle att visa omvärlden den högsta visionen om dig själv. Här får du också ett ypperligt tillfälle att förverkliga alla dina vackra och höga tankar om dig själv, genom att göra något konkret för ALLA dina medmänniskor. Så, använd då dina överflödiga pengar och resurser till detta ändamål, och använd pengarna så, att de till slut gör sig

själva överflödiga. Använd också din makt så, att den till slut gör sig själv överflödig. Använd så ofta du kan din villkorslöshet till att bli mer medveten om din omedvetna rädsla, så att du till slut kan släppa din egen rädsla, likt en urvuxen jacka.

Om du skulle vilja hjälpa mig att förverkliga drömmen om en bostad åt **ALLA**, kan jag försäkra att kretsloppshuset Paradigma (finalist i 1998 års Nationell miljötekniktävling i Kungsbacka) är en god början på detta.

För den som vill bli delaktig i denna min strävan, eller som vill ha ytterligare information är alltid hjärtligt välkommen med ett mail till: pangea@chello.se

Jag hoppas också du har haft lika mycket glädje, av att läsa den här boken, som det gav mig att skriva den. Men den viktiga fråga som kvarstår för mig, är ändå om boken på något sätt har påverkat din syn på vår värld och på sådana begrepp som pengar och makt och om boken i någon mån har kunnat förändra dina attityder på vad dessa begrepp står för och vilka upplevelser de i slutändan ger oss.

Jag skulle därför vilja be dig att skatta detta med ett procenttal och be dig att pröva detta genom att du först drar alla, mord, rån, stölder, bedrägerier, fusk, allehanda piratverksamhet, smuggling, prostitution, barnslaveri, narkotikahandel, etc. över en kam. Lägg sen till alla företagsstölder, industrispionage, arbetskraftsexploateringar, aggressiva och strategiska företagsförvärv, konkurser, företagsnedläggelser, spekulationer i aktier och valuta, uppsåtligt företagslarv som orsakar olyckor och katastrofer, etc. etc. och lägg sen också till alla politiska mord och avrättningar, politiker som skor sig på allmänna medel, som utnyttjar sin politiska ställning för att skaffa sig mer makt och inflytande, politisk terrorism, krig och allt det som tillsammans genom historien lett till så mycket mänskligt lidande på ett eller annat sätt, fram till den punkt där du med gott samvete kan säga att jakten på pengar och makt, har haft en menlig och destruktiv inverkan. Hur stort skulle du uppskatta ett sådant procenttal till där du känner att pengarna och girigheten, d v s rädslan har varit den avgörande drivkraften?

Ta det inte som en vetenskaplig analys, utan höfta bara till med en siffra som känns bra för dig!

Håll den siffran i minnet, när du därefter försöker uppskatta en ny siffra som du trivs med, genom att summera ihop de gånger där du med gott samvete kan säga att pengarna **har** använts för att oegennyttigt hjälpa dem som har det svårt på ett eller annat sätt (inte vad som skulle kunna göras utan vad som faktiskt **har** gjorts). Men bara de gånger där pengar har använts för att hjälpa människor till ett bättre liv utan att det samtidigt också indirekt har varit en del av byteshandel eller varit kombinerat med andra avtal som gett enskilda möjligheten att egennyttigt tjäna pengar och göra vinster som ständigt försvinner ner i bottenlösa fickor, eller tillkommit i syfte att köpa väljare till politiska val, eller för att bättra på opinionssiffrorna. Jag vill att du endast tar med sådana insatser där vi osjälviskt och villkorslöst har hjälpt samma majoritet av våra medmänniskor som i det föregående exemplet, på ett långsiktigt sätt till ett mer värdigt liv, t ex genom att villkorslöst tillverka anständiga bostäder åt alla, att tillverka mediciner och distribuera dessa fortlöpande till alla som är sjuka, eller för att producera mat fortlöpande åt alla dessa svältande människor som under rådande monetära och politiska doktriner aldrig på egen hand kan ta sig ur sin hjälplöshet.

Ta god tid på dig och hugg till med en siffra som känns trovärdig.

Ta nu och jämför dessa siffror och fråga dig sen om vi är på rätt väg och om du verkligen vill fortsätta på den inslagna vägen?

Om min gissning är korrekt, borde svaret vara tämligen uppenbart för dig, eller tror du fortfarande att det under rådande omständigheter någonsin kommer att vara möjligt att skapa en bättre värld åt alla och samtidigt skapa en ömsesidigt respekterad fred, med de redskap och attityder vi alltjämt använder, innan de sakta men säkert har kvävt oss alla?

Själv har jag blivit helt övertygad om att det inte finns någon ekonomisk/politisk och definitivt inte någon militär lösning på de problem mänskligheten just nu står inför. Därför anser jag att vi måste tänka om helt och hållet och skapa en värld utan gränser och utan pengar.

Om du känner att den här boken har bidragit till en större förståelse för den övergripande problematiken som vår planet alltjämt brottas med varje dag, år ut och år in, så kanske det är dags att vi på allvar försöker finna en annan väg!?

Och om du vill får du gärna rekommendera den här boken till vänner och bekanta som du tror kan ha glädje av den och om du känner att du vill hjälpa mig och dig själv att finna en annan väg och kanske rent av också skapa en bättre värld åt alla på vägen!

* * *

PS: Från den alldeles överväldigande respons jag hittills fått på boken, är det några saker jag till sist vill förmedla.

Jag har åtskilliga gånger redan, blivit ombedd att skriva en fortsättning på boken, men om du känner en stark vilja att försöka styra samhällsutvecklingen i den riktning som boken antyder, är det först och främst viktigt att många människor VILL gå i den här riktningen och att så många som möjligt, i sina vardagsaktiviteter försöker vara så konkret villkorlösa som varje situation medger. Men det betyder också att var och en av oss själv måste finna sin egen metod och sin egen väg, eller möjligen att vi tillsammans i t ex ett diskussionsforum försöker finna en gemensam väg.

Ingen människa kan peka ut den åt någon annan, för i så fall har vi ännu inte frigjort oss från ett auktoritetstänkande. Sen har jag också vid några tillfällen fått höra att jag i min beskrivning av vår värld har varit väl pessimistisk och cynisk och även en aning för konspirationsinriktad och den enda kommentar jag kan ge är att det står var och en fritt att tycka precis vad som helst om boken, men att jag själv inte ser den som pessimistisk, utan tvärt om som mer positiv än någon annan bok jag kan komma på, eftersom jag ser det som helt nödvändigt att vi river alla maktstrukturer och alla rikedomar innan vi kan börja förändra världen, om det nu är det vi vill göra och vad gäller konspirationsteorierna, har jag läst tillräckligt mycket om detta för att tycka att det kanske är de som vägrar se konspirationerna, som är mer än lovligt naiva. Men som sagt var och en får tycka som de vill.

Jag har i alla fall gjort vad jag kunnat för att villkorlöst dela med mig av min vision till alla som vill läsa den, men därefter är det upp till **dig** som orkat läsa ända hit, att bestämma dig för om den här visionen är något som du vill se förverkligad. Ingen kan förverkliga den här eller någon annan vision på egen hand, det kan bara göras om vi gör det tillsammans och om vi har **tillit** till att vi kan göra det, inte med hjälp av alla gamla attityder och vårt tidigare förhållningssätt, utan genom att försöka vara så villkorlösa som möjligt så ofta som möjligt, med början här och **NU!**
DS.

* * *